

ИСТОРИЧЕСКИ ЛЮБОВНИ РОМАНИ

Лоръл
Маккий

Една
палава
НОЩ

Всички пакости са
позволенни пог Воама
на нощта..

Журнал

ЛОРЪЛ МАККИЙ ЕДНА ПАЛАВА НОЩ

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Всички пакости са позволени под воала на нощта...

Лили сен Клеър ще направи всичко за семейството, което я спаси от улицата. С тяхната подкрепа младата вдовица успешно управлява „Дяволската прищявка“ — най-елитния игрален салон в Лондон и е твърдо решена да възстанови семейното богатство на рода Сен Клеър, изгубено преди век заради вражда с омразния клан Хънтингтън. Но един призрак от миналото ѝ може да се превърне в нейна гибел...

Лорд Ейдън Хънтингтън е красив и заможен, има вкус към приключенията и славата на безскрупулен прелъстител. Комарджия и женкар, Ейдън не може да устои на съблазнителна жена с тайни, но една палава нощ с Лили го кара да желае много повече. И когато Лили е привлечена в мрачните задкулисия на лондонския елит от свой стар противник, Ейдън ще рискува всичко, за да спаси жената, пробудила най-горещите му желания.

Герой, който ще открадне сърцето ви! И героиня, която ще издере очите ви, за да го направи свой!
Подлудяващо страстно и динамично!

New York Times

Ексцентрично, пикантно, чувствено и приятно мрачно четиво за порочните удоволствия на хазартен Лондон.

Goodreads

Съвършеното вечерно четиво, което ще ви накара да мечтаете за любов като тази на Лили и Ейдън.

Romantic Times

ПРОЛОГ

Март 1665 година

От край време вярвах, че сестра ми е романтичната душа в семейството. Поглъщаше един след друг томове с френска поезия и като се разхождаше из горите, въздишаше над красивите думи за дълбока любов и полета на две сърца, биещи в едно. Не пропускахе да заяви, че съм ужасно скучна, заета само с всекидневната проза! Заета с грижите около къщата на нашия баща и с опитите да не се разпилее семейството ни посред дългата война между краля и парламента и всички тревоги, които я съпровождат.

Само се смеех на нейните закачки. Бях абсолютно сигурна, че е много по-добре човек да е скучен и доволен от всекидневието, отколкото да бленува за романтика, която не съществува. Но се бях излъгала. Ужасна, прелестна заблуда. Защото срещнах него.

Лондон, 1841 година

Вечерта беше пълна катастрофа.

Лили Сен Клер слезе тичешком по стълбището с червен килим в театър „Маджестик“. Мина тичешком и през почти безлюдното фоайе, искрящо от позлата. Няколко души лениво се изтягаха на тапицираните с кадифе седалки покрай стените или пийваха шампанско на бара, целият в огледала. Всички те са били в салона на своите места или в хубавите си ложи и са се присмивали на нейния провал.

Дългата, надиплена пола от коприна и муселин на костюма на Жулиета се усука около краката ѝ и тя се спъна. Дори роклята сякаш беше против нея тази вечер. Подхвана диплите, вдигна ги, смачквайки фината тъкан, и продължи да тича.

Лили излетя през вратата и се спусна по мраморното стълбище пред театъра. Същата вечер, преди представлението, когато още хранеше тревожни надежди, пред същото това стълбище спираха

каретите на посетителите. Дами с пелерини, обточени със скъпи кожи. И господа с цилиндри, всички от висшето общество, ги изкачваха, за да гледат премиерата в театъра на Уилям Сен Клер.

— Представлението ще бъде превъзходно — говореха си те. — Неговата постановка на „Както ви се харесва“ миналия сезон беше невероятна. Истински триумф!

Постановките на Шекспировите пиеси на нейния осиновител се превръщаха винаги в триумф година след година дори в претъпканите лондонски театрални салони. Те издържаха „Маджестик“ и подпомагаха многото други сфери на дейност, хем порядъчни, хем не чак дотам. Но ролята на Розалинда в „Както ви се харесва“ се изпълняваше от съпругата на Уилям — Катрин Сен Клер — блестяща театрална звезда, и с тази роля тя се прости със сцената.

Той не беше толкова точен при разпределението на ролите за „Ромео и Жулиета“.

— Каква глупачка бях — прошепна Лили. След детството си, преминало по мръсните, съмнителни улички на Лондон, не вярваше, че някога отново ще се почувства жалка, особено при най-обикновено излизане на сцената, но ето че изпадна именно в това положение.

Профуча по стълбището като фурия и зави покрай сградата, надявайки се да си намери скришно местенце, преди публиката да започне да се разотива. В момента гледаше фарса, който винаги се представяше след пиесата, но той щеше скоро да свърши и всички щяха да излязат от театъра. Не искаше да чуе техните коментари.

С присъщата си деликатност нейният баща ѝ каза, че още не е готова за главна роля.

— Миналата година научи толкова много в ролята на Бианка от „Укротявате на опърничавата“, скъпа — напомни ѝ той, когато тя настояваше да ѝ даде ролята на Жулиета. — Може би още един сезон ще ти бъде от полза да...

Но не. Каквато упорита глупачка беше, не отстъпи, твърдейки, че всичките уроци по актьорско майсторство, всичките години, през които беше гледала фамилията Сен Клер на сцената, след като я осиновиха на девет, са били достатъчни. Беше готова да бъде истинска актриса.

Да бъде истинска Сен Клер.

Но щом излезе на сцената, светлините я заслепиха, ренесансовият кадифен костюм ѝ натеза и тя се вцепени. Не можа да си спомни репликите, дори името на своята героиня забрави. Едва когато актрисата, която играеше дойката, я сграбчи за ръката и ѝ прошепна в ухото нейните първи думи, си спомни.

След това, по време на цялото представление, беше като парализиран от ужас елен и всичко ѝ се струваше обвито в лепкава мъгла. Не разбра как изобщо успя да играе до края.

„Това положително не е най-страшната случка в живота ми“ — мислеше си Лили, подритвайки някакви кафези, струпани покрай стената. Прониза я болка. Да изгуби ума и дума на сцената не можеше да се сравни с гледката на пристрастената ѝ към опиума майка, която умираше пред очите ѝ, или с безумния глад и пребъркването на чуждите джобове по улиците на Уайтчапъл, какъвто беше животът ѝ, преди осиновите ѝ да я приберат. При това не бяха разбойници в нощна доба.

Точно обратното, спасиха я от целия този кошмар, отгледаха я като своя дъщеря, образоваха я, хранеха я, обличаха я. Обичаха я. Точно заради това провалът ѝ беше още по-непоносим. Този провал не засягаше само нея... повличаше и тях.

Театър „Маджестик“ беше голямата мечта на нейния баща, за да успее беше вложил много труд, а тя с глупавото си самочувствие и инат съсипа премиерата за откриване на сезона.

Лили тръгна през лабиринта от декори и сандъци с костюми зад театъра. Сценичните работници обикновено се криеха тук да си дръпнат набързо от някоя цигара или да гаврътнат по глътка джин, далеч от орловия поглед на Катрин Сен Клер, но тази вечер складът беше безлюден.

Тръшна се на една дървена скамейка и полите ѝ се разстлаха около нея. Свали си шапчицата с воал, тръсна глава и гъстата ѝ кестенява коса се разпиля.

— Струва ми се, че ще се наложи да се омъжа за Хари Никълс — каза на глас и потрепери. Напоследък Хари беше най-упоритият ѝ ухажор, имаше процъфтяващ магазин за зарзават и къща на Пикадили. Беше хубавец с добри обноски, но с вулгарно излъчване. Когато я погледнеше, в очите му се появяваше някакъв израз, който не ѝ се нравеше.

— А това ще бъде цяло безобразие! — долетя дълбок, леещ се глас откъм сенките.

Лили скочи на крака и се извърна като пумпал. Беше тъмно и в началото не видя нищо. Чуваше само нечие дишане и мекото триене на фин вълнен плат.

Настръхна и застана нащрек, инстинктите ѝ от детството в бедняшките квартали се събудиха.

Но вече не беше така жилава, не си отваряше очите на четири за всяка подробност от заобикалящата я обстановка. В Уайтчапъл щеше да бъде мъртва преди минути.

— Кой е там? — извика и сви юмруци, оглеждайки складираните декори. — Покажи се!

Някакъв мъж пристъпи от тъмното с вдигнати ръце.

Имаше запалена пура между устните и се подсмиваше вбесяващо. Нямаше вид на промъквач се разбойник от Уайтчапъл. Беше висок, добре сложен, с елегантен вечерен тъмносин редингот и жилетка от кремава коприна. Снежнбялата връзка беше прикрепена със сапфирена игла.

Лили се отдръпна, за да го разгледа по-внимателно. Беше красив, трябваше да го признае, почти абсурдно красив, като картина или скулптура.

Лъскавата му леко начупена коса с наситен кестеняв цвят беше пригладена назад и се спускаше до якичката. Лицето му беше издължено, аристократично, с високи скули, правилен нос, добре очертана брадичка и съвсем малка трапчинка на едната страна. Очите му с ясен син цвят сякаш грееха, за което допринасяше мургавият тен на гладката му кожа и едва забележими, удължени по линията на челюстта бакенбарди.

Нямаше вид на престъпник, който се спотайва, за да обере нищо неподозиращите редовни посетители на театъра. Но Лили много добре знаеше колко подлъгва външността. В края на краищата тя не изглеждаше ли като дама сега... независимо от това, че не е шекспирова актриса? В действителност дълбоко в себе си беше все същата улична пакостница, дъщеря на проститутка.

Мъжът бавно извади пурата от устата си и изпусна тънка струйка дим. Той се изви около главата му и мъжът заприлича на демон, изплуващ от ада. Красив Мефистофел, изпратен да я изкуси.

— Ще повикате ли полицай да ме арестува? — попита той.

— Какво правите тук? — отвърна тя с въпрос.

Показа ѝ пурата.

— Пуша. Не се захласвам по фарсовете.

Или по отчайващо слаба постановка на Шекспир? Не се осмели да попита. Гледаше го, докато хвърли на земята пурата и грижливо я смачка с лъскавите си вечерни обувки.

— Нямам намерение да подпаля пожар, заклевам ви се — усмихна ѝ се той подкупващо. — Нито да притеснявам млади дами, долетели от Верона.

— Нима? — Обзе я внезапна слабост, като че ли последствията от цялата дълга, ужасна вечер се стовариха върху нея. Седна пак на скамейката. — И на мен така ми се струва. Тук е най-благонадеждното скривалище от фарсове.

— И от майка ми — добави мъжът. — Тя обожава фарса, което обяснява защо постоянно настоява да ме представя на така наречените „подходящи същества от нежния пол“, по дяволите.

Киселият му тон разсмя Лили. Представи си как „подходящите същества“ го преследват където и да отиде. Все още не знаеше какво да мисли за него... беше непознат, какво от това, че е неземно красив.

Не беше толкова глупава, та да вярва на първия срещнат. Но изведнъж ѝ стана приятно, че не е сама, за да се разсее. Той беше толкова подходящ, колкото и всеки друг.

Безмълвно го покани до себе си на скамейката, като му направи място, и той седна. Не се допираше до нея, но пейката беше къса и той се оказа достатъчно близо, за да почувства топлината на тялото му. От него се излъчваше възхитителен мирис на одеколон с богат аромат, на скъп сапун и на нещо очарователно загадъчно, каквото у друг не беше долавяла. Едва се сдържа да не зарови глава в рамото му и просто да вдъхне, като че ли той беше опиум, от който ще потъне в забрава.

— И вие ли трябва да се ожените? — подхвана разговор тя.

— Някой ден, предполагам.

Той извади от вътрешния джоб на редингота малко, плоско, сребърно шише и отвъртя капачката, преди да ѝ го подаде.

Лили предпазливо го помириса. Бренди, при това много хубаво. Отпи голяма глътка и му върна шишето. Той също си глътна и тя с интерес се загледа в него.

— Но — продължи мъжът, — за щастие, не съм обещан на този Хари Никълс, който и да е той. Само името звучи ужасяващо.

Лили се разсмя. Топлата мекота на брендито... и неговата близост... изглежда й въздействаха магически.

— Допускам, че не е чак толкова неприемлив. Положително има и по-злочеста участ от тази да бъде госпожа Никълс, царица на зарзавата.

— Но сигурно има и по-добра.

Лили си помисли за своя ужасен провал като актриса, за това, че няма никакъв талант, освен за сметки. С цифрите наистина я биваше, но това едва ли беше привлекателно в сравнение с нейните блестящи братя и със сестра й.

— Не и за мен.

Той сви рамене и прибра плоското шише.

— Всички ние сме длъжни да правим, каквото трябва.

— Да — съгласи се Лили. — А вие какво правите?

— Нищо особено — засмя се той. — За най-голямо огорчение на баща ми. Завърших учението си в Оксфорд и оттогава се нося без посока.

— А баща ви какво иска да правите?

— Да стана свещеник, а ако не успея — военен. Но предпочита църквата, тъй като баща ми има разточителен начин на живот и ако съм безсребърник, няма да му преча.

Лили се разсмя, като си представи този явно разпуснат млад мъж как проповядва, облечен с черно расо.

Дамите от неговата енория ще припаднат в църквата и ще го причакват в притвора.

— Вие ли? Свещеник?

— Точно така. Виждате ли, едва се срещнахме и разбрахте каква лудост е този план. Трудно е човек да убеди баща ми.

Лили поклати глава.

— Свещеническата професия е най-почтената.

— Щом е такава, човекът, който й се обрича, също трябва да бъде почтен.

— Вие не сте ли?

— Със сигурност не съм. Пък и на Антилите имах възможност да опитам късмета си с други занятия, което вероятно ще ми допада

много повече.

Между църквата и тропиците ли трябваше да избира? Лили подритна подгъва на костюма си, като си мислеше колко задушавачи са очакванията на другите хора, без да има предвид нещо конкретно. Как те притискат от всички страни, независимо дали живееш в палат или в бордей.

— Какво бихте правили, ако изобщо знаете да правите нещо? — попита тя.

Той се вгледа внимателно в нея и само за миг от неговото безгрижно, наперено поведение не остана и следа. Като че ли се състари и стана много по-сериозен. Сините му очи потъмняха.

— Бих писал пиеси, мисля.

Лили остана изненадана. Нямаше представа какво очакваше да ѝ отговори, но не и това.

— Да пишете пиеси ли?

На лицето му отново се появи усмивка, като маска, върната на мястото ѝ.

— Учудихте се.

— Не, не се учудих. Разбирам напълно всеки, който се влюбва в театъра. — Спомни си пак всичките свои надежди за сцената... и за начина, по който се сгромолясаха. — Само че тази любов невинаги е взаимна.

Внезапно почувства леко докосване по ръката си и като погледна, видя неговите дълги и елегантни пръсти до нейните, неговата ръка, голяма и мургава, върху нейната бяла кожа. По принцип не обичаше мъжете да я доближават, понеже веднага я връхлитаха стари, ужасни спомени. Но в случая и през ум не ѝ минаваше да се отдръпне.

— Това беше едва първата ви премиера — каза той. — Сигурен съм, че дори Ричард Бърбидж е страдал от сценична треска на своя дебют. Че кого не би го втресло, ако си има работа с Шекспир? Следващия път ще бъде съвсем различно.

Лили поклати глава. Страните ѝ пламнаха, като си помисли, че именно той е бил свидетел на нейното пълно поражение тази вечер.

— Следващ път няма да има, не и за мен. Поне на вас няма да ви се налага да казвате репликите пред всички, щом веднъж сте ги написали.

— Но аз ще трябва да ги предам на другите и да не се интересувам повече — каза той. — Не съм сигурен, че ще ми се доверят толкова много.

— Аз съм съвсем сигурна, че няма да се доверя. Изобщо трудно се доверявам.

— И все пак тази вечер разговаряте с мен, един непознат.

Тя му се усмихна.

— С вас е някак лесно да се разговаря. Може би защото сте непознат.

— Странно. Същото си помислих за вас... Жулиета.

Вдигна ръката ѝ до устните си и целуна нежно пръстите ѝ.

Устните му бяха топли, деликатни и настойчиви едновременно, и когато тя усети тяхното докосване, се почувства обгърната от искряща мъгла. Докато гледаше хипнотизирана, той обърна ръката ѝ и целуна дланта ѝ. После докосна с върха на езика си пулсиращата вена на китката ѝ и тя потръпна.

Лили сложи ръка върху наведената му глава и косата му ѝ се стори като необработена коприна. Ако трябваше да се омъжи за Хари Никълс и да прекара живота си в реалния свят на магазини и домакинска работа, не заслужаваше ли този миг извън времето? Не заслужаваше ли тази едничка целувка с греховно красив непознат, който пропъди страховете ѝ само с леко докосване?

Той я прегърна, привлече я съвсем до себе си, докато помежду им престана да се промъква дори най-слаб лъч светлина.

— Жулиета — прошепна и устните му намериха нейните за ненаситна целувка.

Лили отвърна жадно, вкопчила се в раменете му, за да не падне. Неговата целувка я накара да се чувства точно така, като че ли се премяташе в нощното небе сред припламващите звезди.

Езикът му се промъкна между устните ѝ и се преплете с нейния. Имаше вкус на бренди и мента, усещането беше възхитително, пък и той се целуваше божествено. Лили никога не беше получавала такава целувка, никога не беше се чувствала по този начин. Конвулсивно сви ръце на гърдите му и почувства как сърцето му лудо бие.

От него се изтръгна дълбоко и глухо стенание, устните му се плъзнаха към шията ѝ. Целуна онова нежно, чувствително място точно

под ухото, пощипвайки го със зъби и после поглаждайки го с език. Дъхът му сгорещи кожата ѝ.

— Лили! — извика някой и грубо я смъкна на твърдата, студена земя. — Лили, тук ли си?

Майка ѝ я търсеше, гласът ѝ беше тревожен. Тя идваше към нея и вече се приближаваше.

Лили се изтръгна от прегръдката на непознатия и скочи на крака. Олюля се замаяно, но когато той отново посегна към нея, залитна назад.

— Аз... аз... трябва да вървя — прошепна.

Той се изправи и застана до нея, без да се натрапва. Сините му очи блестяха в тъмнината.

— Къде мога да ви намеря? — каза пресипнало.

Тя тръсна глава. Този мъж беше сън... и сега трябваше да се събуди. Завъртя се като вихрушка и хукна, като подхвана полите си, за да избяга още веднъж.

— Почакайте! Моля ви — извика мъжът след нея. Но тя не се осмели да погледне назад.

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, след три години

— Виждаш ли, Лили. Мястото е идеално за дом на греха.

Когато откритата карета спря, Лили Сен Клер Никълс се облегна и погледна сградата изпод ръба на модното си боне от сатен и тюл. Беше много елегантна, естествено, на четири етажа, от бял камък от Мейфеър. Стълбището от полиран мрамор водеше до лъскава черна врата, редиците прозорци отразяваха сивото лондонско небе. Вписваше се съвършено сред останалите изискани пострройки.

Но чак пък греховна? Лили беше виждала много места значително по-пригодни за греха.

— Щом казваш, Доминик — засмя се тя. — Но по-скоро бих си помислила, че това е прекрасно заведение, където човек да изпие чаша чай и да послуша пиано.

— Ах, скъпа сестричке, както обикновено ти липсва въображение — каза Доминик.

Той скочи от каретата на тротоара, а две минаващи млади дами се спряха, загледаха го изпод ресните на слънчобраните си, като се кискаха и руменееха.

Лили прехапа устни, за да не се размее. Около Доминик винаги беше така — приличаше на античен, златен бог, което в съчетание с естествената екстравагантност на осиновите й, приковаваше погледите на всички. Когато целият клан Сен Клер бяха вкупом, едва ли не засенчваха слънцето.

Лили, една осиновена Сен Клер, се задоволи с кестенявата си коса и, разумна по природа, пазеше своите братя и сестра си от прекалено много бели и от тяхната отразена слава. Все някой трябваше да влезе в ролята на практична Атина за Дионисиевите им пиршества, да води счетоводството и да организира дейностите им.

Предпочиташе да стои в сянка, особено след нейното катастрофално изпълнение на сцената преди три години.

Беше приключила със съсредоточените върху нея театрални светлини. Сега имаше нова задача — да помогне на брат си Доминик в последното му дръзко начинание. Луксозен игрален клуб за светското общество в сърцето на Мейфеър. Аристократите често имаха дълбоки джобове и копнееха за упадъчен, но дискретен начин да ги изпразнят. Сенклерови много ги биваше да помогнат за тази цел.

Клубът се стори и на Лили подходящо ново начало. Съпругът ѝ почина преди година. Беше време да продължи живота си, да забрави миналото.

— Благодарение на теб, Доминик, имам богато въображение — каза тя, докато той ѝ помагаше да слезе от каретата. Хвана го под ръка и се заизкачваха по лъскавите стъпала. Въпреки предпазливостта ѝ дълбоко у нея се надигна радостна възбуда. Имаше добро предчувствие за този игрален дом.

— Много хубава къща в изискан квартал — продължи тя. — Но как ще се досети изобщо някой да дойде тук и да проиграе парите си? По нищо не си личи.

— Точно там е работата! Ако искаме да привлечем херцози и графове, трябва да бъдем много дискретни и достъпът да е ограничен. На тях едва ли ще им е приятно, ако кралицата научи за тайната им страст. — Доминик извади лъщящ месингов ключ от вътрешния джоб на изящния си тъмносин редингот. — Ще поставим тук малка месингова табела и чукче във формата на дяволска глава. „Прищевките на дявола: само за членове“. Разбира се, ще има и много строг иконом, вдъхващ страхопочитание, който ще допуска посетителите.

— Радвам се, че си измислил всичко, дори драматично име — каза Лили на влизане. Премигна, когато най-неочаквано се озова в пълен мрак след яркия ден. — И откъде ще се появят тези членове — херцози и графове?

— Нищо по-лесно, Лили, както ти е добре известно. В края на краищата имаш ум за сметки. Нашите инвеститори ще намекнат тук-там. Слухът ще плъзне из балните салони и аристократичните клубове. Всички ще горят от желание да ни посетят.

Лили развърза бонето си, махна го, за да не ѝ пречи, и се огледа. Стените на фойето бяха бели и златисти с пищни декорации, куполовидният таван се издигаше високо, оживен със стенопис, изобразяващ сцена от античната митология с пируващи богове на

синьо небе. Виещо се стълбище с парапети от артистично изкован метал водеше към салона, а точно зад стълбището зърна малка стая, която навярно беше канцеларията на онзи строг иконом.

Веднага си представи лакеите с ливреи, които посрещаха гостите с чаша шампанско, шумоленето на дантелените кринолини, смеха и глъчта, които се носеха по тези стълби. Сякаш дочу бръмченето на рулетката и звъntenето на монетите.

— Значи имаш инвеститори? — отбеляза тя. — Богати ли са?

— Ти винаги минаваш на същността на въпроса, нали Лили?

Точно така. Смрадта на улиците от нейното детство, когато крадеше и просеше, за да оцелее, преди Сен Клер да я спасят, никога не беше достатъчно далеч. Дори тук в елегантния Мейфеър.

— Инвеститори ли? — повтори въпроса си.

— Естествено, с помощта на Брендън. — Брат им Брендън беше истински магьосник с хората, те никога не му отказваха. Странно, след като изглеждаше толкова суров и мълчалив, от онзи тип мъже, които никой не можеше да разбере. — Засега са само няколко, но много привлекателни. Виконт Браунвил. Сър Арчиболд Овъртън. Лейди Смит. Дори племенникът на херцога може би. Брендън беше малко потаен по отношение на него.

— Боже мой! Как успя да им завърти главите Брендън?

— Те имат усет за изгодна инвестиция. — Доминик подпря крака си на най-долното стъпало и красивото му, усмихнато лице изведнъж помръкна. — Може би един херцог на наша страна ще подмами и Карстън да инвестира и ще успеем да откънем дебел пай от нечестно спечеленото му богатство.

Херцогът на Карстън. Фамилията Хънтингтън. Въпросът винаги опираше до тях. Тази фамилия от най-висшите кръгове на обществото постоянно се изпречваше на пътя на Сенклерови и помрачаваше всеки техен триумф. Те застрашаваха всичко според старата легенда, в която се разказваше за начина, по който бяха разорили рода Сен Клер.

Лили нежно сложи ръка върху ръката на Доминик. Нямаше намерение да разреши на Карстън или на когото и да било да погуби този клуб — нейното ново начало.

— Покажи ми салоните на горния етаж.

Той кимна и я поведе по стълбите, стъпките им отекваха в празното пространство. След като се изкачиха, минаха през три

красиви зали, блестящи от белота и още повече позлата. Имаше грамадни мраморни камини с пищни орнаменти и високи прозорци със завеси от светложълт брукат с тежки, кадифени ресни.

— Тук може да бъде главната игрална зала — превъзбудено обясни Доминик, явно забравил мрачното си настроение. — Следващата — бална, после трапезарията.

Лили се засмя.

— И вечеря, и танци ли ще има?

— Разбира се! Френски готвач, добър оркестър...

— Слава богу, че имаме богати инвеститори.

— Скоро ще имаме още. Инвестициите ще ни се възвърнат многократно, Лили. Ще видиш.

Доминик обиколи салона и дръпна завесите, за да влезе дневната светлина.

— Аз ще поръчам всичко необходимо за игралния салон, а ти ще отговаряш за персонала и за мебелировката. Обзавеждането трябва да бъде по последна мода.

Дори след като изчисли точно колко ще струва това „обзавеждане по последна мода“, Лили не би отрекла, че възбудата на брат ѝ е заразителна. Нямаше съмнение, че клубът щеше да стане великолепен. И щом клиентите им ще бъдат от най-висшата аристокрация, лондонският елит ще ги последва, ще се трупа пред вратите и печалбите им ще бъдат осигурени.

Лили отметна една от завесите, за да погледне към улицата, и тогава мерна призрачното отражение на бледото си лице в стъклото на прозореца. Въздъхна, като се видя.

Въпреки елегантния си тоалет, не представляваше нищо особено. Сива гургулица между злато перести пауни, каквито бяха всички Сен Клер. Беше с кестенява коса и кафяви очи, твърде кльощава, за да има моден фасон.

— Добре че можеш да си позволиш красиви дрехи — огорчено промърмори. Добре че имаше и елегантна майка, която ѝ помагаше да ги избира. Катрин Сен Клер беше известна като една от жените в Лондон с най-изискан стил и обичаше да съветва дъщерите си. Това ѝ помагаше да се престори, поне за малко, че тя е една от тях.

Лили отвори прозореца, за да не се гледа повече.

Хладният свеж полъх, незамърсен от дима и смрадта на бедните квартали, прочисти застоялия въздух в салона. Гледката навън със зеленеещия се сенчест парк отвъд спретнатата улица подхождаше по красотата на салоните. Там се разхождаха добре облечени хора, дами с кринолини и шапчици с пера под ръка с господата с копринени цилиндри, деца със своите бавачки със строги черни рокли. Смехът ехтеше, ярките тоалети бяха като слънчеви петна в сивия ден.

Колко хубаво беше всичко, колко изящно и изпълнено с надежда, и колко различно от улиците на Уайтчапъл, където беше израснала...

Ненадейно откъм ъгъла се зададе разкошна открита карета и разпръсна кротката елегантна тълпа. Каретата беше яркожълта със зелени колела, теглена от два червеникавокафяви коня. Ако пешеходците бяха като слънчеви петна, каретата грееше като слънце. Лили се наведе през прозореца, за да я види по-добре.

В каретата се взеше само един мъж, който държеше юздите. Беше облечен с кафяв кадифен жакет, вратовръзката му беше вързана на елегантна фльонга, с една дума беше облечен по последна мода, каквато изглеждаше и каретата му. Все пак нищо не беше твърде претенциозно. Мъжът нямаше шапка и като мина под прозореца, зърна лицето му и лъскавата тъмнокестенява коса.

— Боже мой — ахна тя. Беше той, мъжът, когото срещна след своя катастрофален дебют. Изминаха три години оттогава, но тя не забрави нито една черта от лицето му. И през ум не ѝ минаваше, че един ден ще го види отново. Беше абсолютно убедена, че ще се появява само в сънищата ѝ.

И все пак ето го, мина покрай нея с каретата си. И беше още по-красив, отколкото си го спомняше — издължено, изваяно лице, бронзов тен, добре очертани вежди. С погледа си сигурно пробождаше женските сърца.

Като минаваше под прозореца, погледна нагоре, смеейки се, сякаш изпитваше чувствено удоволствие от скоростта. Очите му, сини като морето и небето, сякаш проникнаха в нея дори от това разстояние. Той вдигна ръка да ѝ помахва, усмихна се още по-лъчезарно, но тя се отдръпна от прозореца и едва се сдържа да не се хвърли на пода.

Страните ѝ пламнаха изведнъж и тя притисна длани към тях. Дълбоко у нея запърха радостна възбуда и изпита желание да се изкиска като глупава ученичка.

Никога не беше ходила на училище и нямаше намерение сега да влезе в ролята на ученичка. Дори и заради красавеца от своите някогашни сънища. Явно разочарованието от брака ѝ беше унищожило склонността към подобно безразсъдство.

— Какво гледаш, Лили? — попита Доминик. Застана до нея и надникна навън.

— Нищо конкретно — отвърна Лили, проклинайки задъхания си глас. — Радвам се на хубавото утро.

Изведнъж Доминик удари с юмрук по перваза на прозореца. Настръхна целият.

— Да ги вземат мътните всички тях! Какво прави той тук?

— Кой?

Лили се наведе да погледне навън, недоумяваща кой нещастен минувач беше си навлякъл гнева на брат ѝ.

— Той, естествено. — Доминик посочи отдалечаващата се карета. — Не знаеш ли кой е той?

Ентусиазмът на Лили изведнъж помръкна и последните следи от руменината ѝ изчезнаха. Естествено, кого друг да мрази Доминик.

— Не зная. А трябва ли?

— Лорд Ейдън Хънтингтън — изрече Доминик с тон подозрително наподобяващ ръмжене. — Сина на херцог Карстън.

— Не! Това не е възможно.

Лили пак се наведе през прозореца, но каретата вече не се виждаше. Все пак мъжът още беше пред очите ѝ, пакостливата му усмивка, лъскавата коса. Чувствените устни, чиито целувки бяха оставили у нея неизличим спомен.

Как е възможно мъжът от нейните сънища да е Хънтингтън, един от онази презряна фамилия? Почувства как се вцепенява, как я обхваща студ, осъзнавайки, че нейният блян се превърна в кошмар.

— Той е вторият син на херцога и по-разюздан женкар от него няма да намериш в цял Лондон. Само главоболия създава.

Доминик дръпна Лили от прозореца и го затръшна. Стъклата издрънчаха заплашително.

— Много смешно, Доминик — закачи го тя. — Бях останала с впечатлението, че ти си най-разюзданият донжуан. Само защото той е Хънтингтън...

Доминик хвана ръката ѝ и я раздруса леко.

— Щом е Хънтингтън, не е стока! Те всички са лъжци и мошеници и не ги интересува нищо друго, освен тъпите им титли. Едно време са ни разорили напълно... и пак ще ни разорят, без да им мигне окото.

Лили слушаше тези приказки от години, откакто стана Сен Клер, и мразеше всеки, когото и те мразеха. Сенклерови имаха основателна причина да презират фамилията Хънтингтън. Но също така си спомняше добрината в очите на Ейдън Хънтингтън през онази далечна нощ, нежното желание, което изпита, когато той я целуна. Душата му наистина ли е толкова черна както на останалите Хънтингтън?

Разбира се, че беше възможно. Всички мъже носеха в душите си семената на жестокостта. Беше учила този труден урок с всичките му подробности през целия си живот. Тези семена носеха и онези, които се криеха зад красива външност.

Може би най-вече те.

Лили се обърна да оправи завесите. Сега, когато мъжът от сънищата ѝ стана съвсем истински, сега, когато имаше и име... ненавистно име при това... трябваше да го забрави. Да заключи сърцето си дори за спомените за него.

— Имаме си прекалено много работа, за да се забъркваме в скандали — каза Лили, като се насили да се разсмее. — Обясни ми каква е тази модна мебелировка, която...

ВТОРА ГЛАВА

— Доволен съм, като виждам, че не си съвсем забравил своя дълг към семейството, Ейдън — изръмжа херцог Карстън. Размаха заплашително патерицата си към безпомощния слуга, който се опитваше да вкара инвалидната количка в приемния салон. — Майка ти беше сигурна, че никога няма да се откъснеш от твоите разюздани занимания, за да ни посетиш. От две седмици си в Лондон.

— Може би, ако ме бяхте известили за пристигането си, щях да прекъсна разюзданите си занимания и да се появя час по-рано — безгрижно отвърна Ейдън. Лениво се облегна на мраморната полица над камината, скръсти ръце пред гърдите, докато наблюдаваше как вдигнаха баща му и го настаниха на едно брокатено канапе. Слугите се щураха около него като рояк гарги, като го завиваха с одеяла и поднасяха чай. Херцогът ги разпъди, размахвайки патерицата.

Ейдън не се сдържа и се захили при тази гледка. Старият разбойник. Дори разяден от подагра, тероризираше всички. Нищо чудно, че Ейдън и брат му се спасяваха при всеки удобен случай. Адски горещите месеци Ейдън прекарваше на Антилите поносимо, защото бяха много, много далеч.

— Ако спазваше моралното си задължение и се появяваше в обществото, щеше да знаеш, че сме тук — подчерта херцогът. — Приятелите на майката ти твърдят, че отказваш всички покани.

— Защото техните балове и музикални вечери са отчайващо досадни, татко, както сам знаеш, след като години си ги изтърпявал. Аз имам работа.

— Работа! — изсумтя гръмко херцогът. — Каква работа имаш предвид? Да губиш пари на карти ли? Или да се надбягваш с проклетата си карета? Може би наричаш работа да тичаш подир разхайтени жени?

Ейдън прихна. Да, правеше всичко това понякога... но нямаше никакво намерение да сподели с баща си каква е истинската му работа.

След като баща му ненавиждаше развлеченията, щеше да намрази истинската страст на Ейдън още повече.

— Един джентълмен никога не е прекалено бърбив, татко.

— Джентълмен! Дрън-дрън! — Херцогът се облегна и посочи канапето срещу себе си. — Стига си стърчал. Изкривих си врата да те гледам.

Ейдън седна и протегна единия си крак върху масичката, въпреки свирепото изражение на баща си. Майка му наскоро смени стила в обзавеждането и въведе новата „шотландска“ мода — завеси от тафта на карета, килими на карета и финтифлюшки, разпръснати върху всяка повърхност. Ейдън трябваше да внимава да не събори някоя вазичка или статуетка.

— Имаш право, че тези приеми са смъртоносно скучни — каза херцогът. — Но майка ти иска да приемаш поканите и да се запознаваш с дъщерите на нейните приятели. Майка ти се надява на внуци, откакто си се върнал от Антилите.

Ейдън се засмя. Такава ли беше целта на тази официална визита? Да се ожени и да се народят малки Хънтингтън? За такава стъпка не беше готов, ни най-малко. Нямаше още тридесет. И всичките тези дъщери, които се изнизваха пред него всеки път, щом решише да се покаже в някоя бална зала, бяха доста глуповати кикотещи се госпожички, омотани в розови волани.

За миг друг един образ, съвсем различен, мина през ума му. На жената, която беше застанала на прозореца на къщата, дадена под наем. Когато мина оттам, бегло я зърна — бледо лице със сърцевидна форма и лъскава кестенява коса. Беше така спокойна, но когато дръзко ѝ помахаша, бледите ѝ страни поруменаха.

У нея имаше нещо странно познато. Като че ли я беше срещал, но споменът обезсърчаващо му се изплъзваше. Знаеше само, че трябва да я открие и да разбере коя е.

— Ейдън, слушаш ли ме? — изрева баща му.

Ейдън вдигна поглед и видя, че баща му тайничко си сипва бренди в чая.

— Мама ще се вбеси, ако те спипа. Докторът нали ти каза да не близваш бренди?

— Не говорим за мен, безочлив младежо! Говорим за теб и за отказа ти да изпълниш дълга си.

— Трябва да прехвърлиш отговорността за наследник на Дейвид. Той е твоят първороден син, бъдещият херцог и така нататък. Още нямам никакво намерение да се жена.

— Брат ти е по-дебелоглав и от теб. Не помръдва от провинцията и щом предпочита да се прави на коняр в собственото си имение, как да разчитам, че ще се държи добре.

— Ах, да — изрече нетърпеливо Ейдън. От години слушаше приказки за своето неадекватно поведение и за това на брат си. Но в момента положението ставаше много досадно, особено след като трябваше да се впусне в търсене на съпруга. — Ние наистина сме едни окаяници.

— Е, предполагам, че бързо ще промениш мнението си, като срещнеш подходящо момиче. Точно както постъпих аз, когато срещнах майка ти. Но тази не е единствената причина да те повикам.

— Нима? Колко интригуващо. Каква друга беля съм направил тази седмица?

Херцогът пренебрегна коментара му.

— Отново наивният племенник на майка ти Уилям. Вложил е пари и според него и аз трябва да проуча въпроса.

— О! Този път какво е? — попита небрежно Ейдън, поклащайки крака. Бил постоянно се оплиташе в спекулации и се опитваше да въвлече и семейството си. Ейдън избягваше тези начинания... в повечето случаи те се проваляха. — Канали? Търговски кораби за стоки от Индия?

— Игрален клуб. Съвсем по твоята част, бих казал.

Ама че история.

— Какво, татко? Бил да не е станал комарджия на всичко отгоре?

— Не бих си го помислил. С цифрите той е невъзможен, както всички от рода на майка ти. Твърди, че в случая става въпрос за чиста инвестиция.

— Струва ми се рисковано дори за него. И особено за теб.

— Като чуеш, ще видиш, че не е чак толкова рисковано. Отнася се за игрален клуб, елегантен, само за членове. Намира се точно зад ъгъла на тази улица. Всички безмозъчни аристократи ще се тълпят там и бъди сигурен, че ще губят парите си за такива глупави неща като онази игра на карти фараон.

— Точно зад ъгъла ли? — повтори Ейдън и интересът му се изостри. Навярно беше къщата с тъмнокосата жена на прозореца — Кой е собственикът на този елегантен клуб?

— Някой си господин Доминик Сен Клер. Положително ти е известен, след като постоянно висиш в театрите.

Интересът на Ейдън се засили.

— Известна ми е фамилията Сен Клер. Уилям Сен Клер е собственик на театър „Маджестик“. Чух, че Доминик Сен Клер е бил неповторим Хамлет в постановката миналия месец.

Тогава жената Сен Клер ли беше?

Днес беше щастливият му ден.

— И какво, татко? — попита Ейдън, прикривайки интереса си. В никакъв случай не биваше да събужда подозрения у баща си. — И аз ли да вложа парите си в този клуб?

— Разбира се, че не. Не можеш да си позволиш да загубиш дори и шилинг. Само искам да огледаш клуба, когато го отворят, да видиш струва ли си инвестицията. — Херцогът се помъчи да се усмихне ласкаво, което винаги беше лош знак. — Не мога да излизам заради този проклет стол, а ми се иска да бъда сигурен къде ще отидат парите ми. Нищо няма да ти стане, ако поговориш и с някои от членовете на клуба.

— Добре — съгласи се Ейдън. Като знаеше какви са семейните поръчения, да огледа игрален клуб му се стори приятна задача, дори забавна. Особено ако кланът Сен Клер е забъркан.

Херцогът се усмихна доволно.

— Много добре, момчето ми. Знаех си, че няма да ме разочароваш. А сега не забравяй да се отбиеш при майка си, преди да тръгнеш. И си затваряй устата за брендито.

Ейдън успя бързо да се спаси от превзетите условности на резиденцията Хънтингтън, след като отблъсна сватовническите намеци на майка си и опитите ѝ да го подмами на вечеря у приятели. Знаеше къде да намери сведения за Сен Клер и за техните делови занимания, но това не беше в Мейфеър. Запъти се към кривите улички около театъра, където търговците и ресторанчетата обслужваха театралните трупи, там човек можеше да се добере до всякакви клюки срещу известна сума.

Ейдън прекарваше доста време на това място.

Остави двуколката си и продължи пеша, понеже беше чиста лудост да кара през блъсканицата по тесните улички. Викове и вълни от смях се смесваха с джафкането на кученцата, които дамите водеха със себе си, както и със звъна на сребърните звънчета по вратите на магазините. Ейдън помахваше за поздрав и се усмихваше на възторжените поздравии на дамите. Дори далеч от театралната сцена, драма винаги имаше.

Ейдън се поклони и се усмихна на пухкава, дребничка блондинка, която му се усмихваше иззад ветрилото си, и свърна към кафенето, което беше неговата крайна цел.

— Ейдън! — чу, че го вика някой, тъкмо като посягаше да отвори вратата. Обърна се и видя своя приятел лорд Фредерик Басингтън да бърза към него. Червенокоса дама с крещящо розова пелерина висеше на ръката му, докато той си проправяше път през шумната тълпа.

— Фреди — зарадва се Ейдън на своя приятел и любител на театъра също като него. — Колко хубаво, че пак се срещаме. Напоследък не те виждам в Лондон. Но пък и мен ме нямаше.

Фреди се усмихна, но в израза му се прокрадна някаква сянка. Това будеше недоумение у човек обикновено толкова безгрижен.

— Опасявам се, че бях зает.

— Тази седмица ще отидем ли на театър? Чух, че госпожица Паркър ще се появи в ролята на Друри Лейн само в няколко представления за избрана публика. Тя нали ти е любимка? Аз трябва да компенсирам времето, през което не бях в Англия.

— Точно така. Само че...

— Фреди — изгуби търпение дамата с него и го дръпна за ръката.

— О, Ейдън, струва ми се, че не познаваш сестра ми лейди Кристабел — каза Фреди. Той изглеждаше изненадан, че тя е още до него. — Криста, това е лорд Ейдън Хънтингтън, който съвсем наскоро се върна от Антилите.

Лейди Кристабел премигна срещу него изпод шапчицата си, отрупана с цветя.

— Синът на херцог Карстън, разбира се. Фреди ни е разказвал ужасно много за вас.

Ейдън ѝ се поклони учтиво.

— Само легенди, страхувам се, лейди Кристабел.

— О, не! — възрази тя. — Той говори само хубави неща, уверявам ви.

— Криста — каза Фреди, — защо не отидеш при мама в каретата? Трябва да разменя набързо няколко думи с лорд Ейдън.

Тя се нацупи и тръгна, след като изпърха още веднъж с мигли и направи реверанс.

— Та казвам ти, Ейдън — прошепна той, оглеждайки се дали сестра му наистина я няма. — Необходима ми е твоята помощ.

— Разбира се, Фреди — отговори Ейдън загрижено. — Каквото поискаш. За пари ли си закъсал?

— Не, не. — Фреди поклати глава. Дори червената му коса изглеждаше посърнала. — Поне така си мисля, поне не още.

— Какво имаш предвид? Не мога да ти помогна, приятелю, ако не ми кажеш какъв е проблемът.

Фреди прехапа устна.

— Аз... аз... не мога да говоря тук. Да се срещнем в кафенето другата седмица. Тогава Криста и мама ще са заминали за Брайтън.

— Разбира се. Само ми изпрати съобщение за деня и часа.

— Ти си истински приятел, Ейдън — каза Фреди и видимо се поуспокои. Забърза след сестра си и остави Ейдън сам.

Фреди Басингтън беше един от най-безгрижните му приятели, не създаваше неприятности, компанията му винаги беше приятна и винаги бе готов да разсее мрачното настроение. В какво ли се беше забъркал?

Ейдън се обърна, за да продължи пътя си, но някаква жена, която тъкмо излизаше от музикалния магазин, му препречи пътя. Същевременно голяма, шумна компания мина покрай нея и когато тя се отдръпна, се препъна в неравния калдъръм. Залитна и бонето ѝ се килна върху очите.

Ейдън я хвана, точно преди да падне. Обви ръце около талията ѝ, без да се замисли. Тя се стовари върху гърдите му, мека и топла.

— Ох! — изпъшка и се разсмя. Ръцете ѝ с ръкавици се вкопчиха в жилетката му, за да се задържи. — Моля да ме извините, господине. Толкова съм тромава.

— Не, не сте — каза Ейдън. Беше изключително заинтригуван от вързопа, който най-ненадейно падна в ръцете му. Задържа я, докато тя застана стабилно. Не беше много висока, бонето ѝ стигаше до рамото

му, тялото ѝ беше стройно, деликатно. Ухаеше толкова свежо на теменужки, като дъждовен ден през пролетта.

Заинтригуван от две жени в един ден... ставаше романтичен.

И тогава тя оправи бонето си. Вдигна очи към него и той видя, че тя е същата жена. Неговата тайнствена дама на прозореца, при това падна право в прегръдките му.

Смехът ѝ секна и очите ѝ, кафяви с оттенък на зряла череша, под гъсти черни мигли, се присвиха, докато тя се вглеждаше в лицето му. Вдигна леко вежди. На едната ѝ поруменяла страна се появи мъничка трапчинка и Ейдън едва потисна внезапното си желание да я докосне, да я целуне точно там, да провери наистина ли усещането е на свежи теменужки и на английска пролет.

— Днес е много оживено. Човек неизбежно ще се сблъска с някого — каза той в ухото ѝ. Кестенявите къдрички се виеха нежно до кожата ѝ.

— Наистина — съгласи се тя някак несигурно. — За мое щастие се оказахте до мен и ме хванахте.

— Моля ви. Днес е моят щастлив ден.

Тя вдигна още по-високо вежди и веднага пусна дрехата му, като че ли чак сега осъзна, че се държи за него. Отстъпи крачка назад и Ейдън почувства хлад там, където се беше притискала до него.

Почти никога не беше изпитвал подобно чувство към жена, толкова жив интерес само от един поглед и едно докосване. Какво имаше у нея, та го привличаше по този начин? Не можеше да я остави да си отиде, не още.

— Моля ви, разрешете ми да изкупя вината си, че едва не ви съборих.

Жената пак се смръщи.

— Да изкупите вина ли?

Ейдън се разсмя, за да не се почувства неудобно и да я накара да приеме поканата му.

— Нищо нередно, уверявам ви. Да поговорим на чаша чай. Това кафене е съвсем почтено, обещавам.

Тя хвърли поглед през рамо и за миг Ейдън се изплаши, че ще избяга. И тогава му се усмихна. Сладките ѝ розови устни трепнаха едва-едва, но в момента и това беше достатъчно.

— Ако прибавите и парче торта към чая, може би ще ме склоните.

— Колкото парчета поискате — отвърна Ейдън и ѝ предложи ръката си. — Също смарагди и перли. Хубава карета. Замък.

Тя се разсмя високо, смехът ѝ наподобяваше сребърни звънчета, беше така нежен, че Ейдън се изплаши, че би направил всичко, за да го чуе пак.

Тя го хвана под ръка.

— Засега само чай — каза тя, като се запътиха към кафенето. — За замъка ще видим после.

ТРЕТА ГЛАВА

Лили се настани на малка маса в ъгъла и се загледа след Ейдън Хънтингтън, който отиваше към тезгяха да даде поръчката. Ейдън Хънтингтън... не ѝ се вярваше, че е тук с него след тяхната случайна среща между театралните декори преди толкова години.

Какво си въобразяваше? Беше се заклела да затвори сърцето си за него, да изтрие спомена за тяхната целувка. Тъкмо отново сложи ред в живота си; той ненужно я объркваше. Беше Хънтингтън, за бога.

Но когато ѝ се усмихна, когато започна да флиртува с нея, когато почувства силното му тяло... просто не можа да си тръгне. Искаше пак да ѝ се усмихне.

Не беше единствената жена, която се чувстваше по този начин. Докато той се промъкваше през тълпата, Лили го наблюдаваше и всяка дама на възраст от пет до осемдесет години се обръщаше след него и го заглеждаше изпод мигли. Изчервяваха се и извъръщаха погледи, но после тайничко пак го поглеждаха.

Както се опасяваше Лили, че самата тя прави.

Намери си работа и се зае да си свали ръкавиците, да оправи жакета си, но вниманието ѝ все се отплесваше към него. Ейдън. Името, леко екзотично, с келтско звучене, му подходеше. Той беше висок, гъвкав, като някой древен воин със силни рамене и тесни хълбоци, и... очите ѝ се плъзнаха по-надолу... със стегнати задни части и дълги крака, които се подчертаваха от впития панталон. Неговата гъста, кестенява коса блестеше на слабата светлина в кафенето и той я отмяташе, като поглеждаше назад към нея. За миг лицето му стана съсредоточено и изопнато, като на хищник, който се кани да се спусне към плячката си. Той присви очи, най-неземно сините очи, каквито беше виждала, и тя замръзна. После Ейдън се усмихна по най-безгрижния начин, което изглежда грабна вниманието на всяка жена, и някаква топлина и нежност докоснаха сърцето на Лили.

Това изобщо не ѝ се хареса, чувството, че котвата, която я държеше в реалния свят, се е откачила и тя се е понесла към небето.

Извърна се и се престори, че проучва менюто, окачено на стената. С крайчеца на окото си видя как той се подпря на лакът на високия тезгях, за да поръча. Усмихна се на сервитьорката и момичето се изкиска. Лили загледа внимателно профила му, беше изваян и съвършен. Забеляза и жеста му, когато от време на време пригласяше косата си назад. Беше свикнала с красиви мъже. Всички от семейство Сен Клер бяха красавци и привличаха женското внимание повече от необходимото, където и да отиде. Актьорите, с които работеха, обикновено бяха същите. Затова външността почти не ѝ правеше впечатление.

С Ейдън беше различно. Беше прекалено чувствителна спрямо него.

„Не ставай глупава“ — каза си тя. Усука ръкавиците от шедро и си наложи да седи спокойно. Ейдън не представляваше опасност за нея. Не и сред тази тълпа. Не и ако не му разреши.

— Много сте замислена — дочу гласа му. Вдигна поглед и видя, че оставя на масата поднос с чай и торта. Усмихна ѝ се, но усмивката му беше някак недоумяваща. — Бих се обзаложил, че мислите ви не са много приятни.

Лили се постара да се усмихне и посегна да налее чая. Зарадва се на обичайните жестове, които я върнаха на земята.

— Фантазирах си. Замислих се за разни организационни неща.

— А какви са тези неща? — погледна я той внимателно.

Тя се опита да прецени дали пита от учтивост. Но сините му очи бяха вперени в нея и той очакваше отговор.

Подаде му чаша чай и пръстите им случайно се допряха. Той се позабави малко повече от необходимото и тя въздъхна, като усети топлината на неговата кожа до своята, силата на тези елегантни пръсти. Бяха малко по-загубели, отколкото очакваше у джентълмен като него.

Когато взе чашата, тя погледна и видя мастилени петна по пръстите му. Спомни си неговото признание през онази далечна вечер в „Маджестик“, че иска да пише пиеси. Стана ѝ чудно още ли таи тази мечта, или да се представя за разглеzenia син на херцог му отнема цялото време.

А дали изобщо си спомняше онази вечер.

Поклати глава и се помъчи да си спомни въпроса му.

— Помагам на брат си в едно ново негово начинание.

— Изглежда интересно — отвърна той. — А какво е начинанието?

Лили отпи от чая и го погледна над чашата. Едва не му отговори по име, но навреме се усети, че по начало са непознати.

— Дори името ви не зная — каза тя.

Той пак ѝ се усмихна по неговия нехаен начин и тя видя мъничка трапчинка, която за миг се появи на страната му. Испита изключително странен и много силен копнеж да го докосне с пръст точно там, да се наведе през масата и да го близне, да усети вкуса му, да опипа с език тази миниатюрна вдлъбнатина.

Облегна се потресена. Нито един мъж не ѝ беше вдъхвал такива чувства, такива еротични желания. Не и след като беше наблюдавала живота на майка си в бордея и на момичетата на улицата, след като беше видяла докъде неизменно води подобно безразсъдство. Взе чашата си и отмести поглед от него.

— Пропуск, който веднага ще отстраним. Ейдън Хънтингтън на вашите услуги. А вие сте...

Лили докосна с върха на езика внезапно пресъхналите си устни и се помъчи да не обръща внимание на начина по който погледът му се изостри от този незначителен жест.

— Лили Никълс.

— Никълс? — Той се намръщи. — Виж ти... ах! — Също се облегна и се взря в нея, като че ли я виждаше за пръв път. — Жулиета.

Приличаше на ударен от гръм и Лили прихна въпреки бушуващите си противоречиви чувства.

— Чудех се дали ще си спомните. Беше толкова отдавна.

— Оттогава досега сигурно беше опознал много жени в библейски смисъл.

— Не чак толкова. Почти през цялото време бях на Антилските острови по семейни дела.

Сложи ръката си на малката маса и се наведе толкова близо, че тя долови мириса му. Едва доловим аромат на скъп одеколон и топлото излъчване на кожата му. Той я гледаше напрегнато или по-скоро я зяпаше.

— Значи се омъжихте за вашия зарзаватчия — каза тихо.

— Да, омъжих се. Но той почина миналата година.

— Не се ли върнахте на сцената?

Лили си спомняше много добре вцепенията ужас онази вечер, унижението, което изпитваше, и как то се изпари, щом той я целуна.

— Не. Актьорството не е за мен.

— Търсих ви. — Ръката му нежно и незабележимо се плъзна върху нейната. — Но името в програмата беше фалшиво.

— За мое щастие. Едно притеснение по-малко, ако никой не знае коя съм. След това сестра ми пое ролята.

— Изабел Сен Клер ваша сестра ли е? Слушал съм за нея.

Лили тъжно се изсмя. Разбира се, че познава Иси... всеки, който я е гледал на сцената, се влюбва в нейната червеникавозлатиста коса, зелени очи и очарователно нежен маниер. Какъвто и да е бил интересът на Ейдън Хънтингтън към Лили, сега положително ще се изпари.

— Да, моя заварена сестра.

Очакваше, че ще я помоли да го представи на Иси, но той само сви вежди. Отново сложи ръка върху нейната. Погали с показалец безименния ѝ пръст, където някога носеше венчална халка.

— Лили — изрече тихо, сякаш на себе си.

— Ейдън — прошепна тя и сплетоха за миг ръцете си. Не се държеше разумно. Той сякаш я омагьосваше.

— За толкова много неща искам да те питам — каза Ейдън. Хвърли поглед през рамо към претъпканото кафене. — Но тук не е удобно. Кога мога да те видя пак?

Лили изненадано го погледна.

— Да ме видиш отново ли искаш?

Унило ѝ се усмихна едва-едва.

— Можеш да ми кажеш да избягвам срещи с теб, ако това искаш. Не мога да обещавам, че ще изпълня желанието ти, но все пак защо да не ми го кажеш.

Точно това трябваше да му каже. Но не го искаше. Изведнъж ѝ дотежа да прави, каквото беше редно. Искаше ѝ се да престане да бъде предпазлива за момент, да бъде игрива и да сграбчи живота като своите братя и сестри. Дори ако знае, че няма да свърши добре.

— След две седмици брат ми и аз ще отворим нов клуб с ограничен достъп в Мейфеър — каза тя. — Ако ми дадете адреса си, ще ви изпратя покана.

Ейдън се засмя и отпусна ръката си.

— Няма ли шанс да се срещнем по-скоро?

Лили също се засмя и поклати глава.

— Дотогава ще бъда много заета. Започваме нещо ново, а времето е кратко.

— Разбирам. Засега.

В очите му се четеше някакво предупреждение... че няма да чака толкова дълго.

Лили почувства, че настръхва при тази заплаха и това обещание в очите му. Не можеше да прецени какво се крие зад тях. Но и заплахата, и обещанието я привличаха, както фаталният пламък привличаше нощната пеперуда, и тя изпита желание да побегне. Никога повече да не го вижда, макар и такава перспектива да беше мъчителна.

— Благодаря за чая — каза тя. — Трябва да тръгвам.

— С карета ли дойде?

Лили поклати глава.

— Ще си наема.

— Тогава нека да те закарам.

Подвоуми се дали да откаже. Неговата елегантна, жълта двуколка беше толкова малка, че не знаеше как ще се почувства притисната до него на тясната седалка. Тялото му до нейното.

Но изведнъж се усети, че кимва.

— Добре. Благодаря. Не живея далеч.

Той взе деликатно ръката ѝ и я поведе към оживената улица. Пазеше я от блъсканицата, докато отиваха към по-широката алея, встрани от лабиринта от магазини и ресторанти. Разговаряше с нея непринудено и я размиваше. Дори се поотпусна и си разреши да изпита удоволствие от допира на неговата ръка върху своята, от покровителстваната близост на неговото силно тяло.

Но като завиха при един ъгъл, от другата страна на улицата зърна някакъв мъж, лениво облегат на тухлена стена. Мъжът беше як, облечен с кариран панталон и кожен жакет, късо подстриган. Държеше дебел бастун с дръжка, оформена като череп.

„О, Иисусе, този бастун! Не може да е същият.“

Лили цялата настръхна от внезапно връхлетелия я безумен страх. Той е мъртъв. Научи, че е умрял в Австралия, и дори някогашните

кошмари започнаха да избледняват, след като годините минаваха и тя повече не го видя. Сигурно е илюзия. Навярно е преуморена от работата покрай клуба.

Надникна над рамото на Ейдън, но при стената нямаше никого. Кожата ѝ още беше настръхнала от същия страх, който я бе съпровождал през цялото ѝ детство, и тя тръсна решително глава. Беше ѝ се сторило. Той е мъртъв. Вече няма никаква власт над нея.

— Лили? — обади се Ейдън. — Какво ти е? Много си бледа.

Лили откъсна вниманието си от стената и погледна красивото лице на Ейдън. Той изглеждаше загрижен и я хвана по-здраво за лакътя. Но страхът от миналото, от този мъж, още я смразяваше. Отдръпна се от Ейдън.

— Добре съм — отговори съвсем кратко и продължи по улицата.

„Не е истина, не е истина“ — си помисли, докато Ейдън я догонваше. Само ако можеше да повярва.

* * *

Ейдън се облегна на вратичката на каретата и се загледа след Лили, докато тя тичешком изкачваше задното стълбище на дома си. Не му разреши да спре пред фасадата и да я изпрати до вратата. Настоя да я остави в задната уличка, откъм градината. Докато ѝ помагаше да слезе, можеше да се закълне, че нервно оглежда прозорците, за да се увери, че никой не я следи.

Какво криеше?

Тази тайнственост само го заинтригуваше и го привличаше още повече. Харесваше жени с тайни. Беше много по-забавно да ги разбулва една по една.

Особено когато тайните бяха обвити около такава прелестна личност като Лили Сен Клер Никълс.

Тя се спря пред вратата и се обърна да го погледне. Усмихна му се колебливо и му помахаша. Ейдън едва имаше време да ѝ отвърне, преди тя да се обърне и забързано да влезе в къщата.

Усмиваше се и си спомняше докосването на нейната кожа до неговата, аромата на теменужки и дъжд, който се усещаше още върху ръката си. Обичаше жените, харесваше му компанията им и през своя

живот беше имал любовни връзки с много дами. Ако някой знаеше точно колко много, щеше да избухне скандал. И все пак никога не беше изпитвал нещо подобно на разтърсващото усещане, когато Лили го докосна. Чувствено усещане, което прониза слабините му.

Вдигна поглед към прозорците с надеждата да зърне още веднъж лицето ѝ, но напразно. Ейдън скочи в каретата и хвана поводите. Съвсем скоро се озова сред тълпите по улиците и зави към своето жилище на улица „Джермин“. Но не престана да мисли за Лили Сен Клер.

Обикновено знаеше прекалено добре как да флиртува с една жена, щом се запознаеха, и веднага разбираше как да я съблазни. С Лили Сен Клер се чувстваше объркан, не беше във форма. Тя не приличаше на нито една от жените, които познаваше.

Спря пред дома си и хвърли юздите на слугата, скачайки на земята. Съвсем скоро щеше да се срещне отново с Лили в игралния клуб на брат ѝ — с един куршум два заека.

И после бавно ще започне да разбулва тайната на Лили Сен Клер.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Искам да присъствам на откриването на клуба. Не е честно.

Лили се засмя на тъжната интонация в гласа на сестра си Изабел.

Погледна техните отражения в огледалото на тоалетната маса.

Иси прибираще нагоре с фуркети косата на Лили.

— Ще бъде досадно. Просто работа.

— Естествено, че няма да е досадно! — протестира Изабел. — Ще има музика, танци и красиви мъже. Ще бъде забавно, а както обикновено аз ще го пропусна.

— И ти се забавляваш, Иси.

Лили взе бурканчето с руж и внимателно сложи на бледите си страни, докато Изабел завършваше прическата ѝ.

— Не се забавлявам. Играя в театъра, връщам се вкъщи и сядам пред камината. И това се повтаря всяка вечер, докато всички излизат. Почти на осемнадесет съм. Джеймс излиза много по-често от мен — възмущаваше се Изабел, споменавайки своя близък.

Лили се разсмя.

— На осемнадесет не си достатъчно възрастна, за да прекараш вечерта в игрален клуб.

— Като че ли може да ми се случи нещо, след като ти, Доминик и Брендън ще бъдете там.

— Може би догодина.

Изабел се нацупи и откърши три червени рози от букета на масата, за да ги закичи в косата на Лили.

— Всички казват догодина.

Лили ѝ се усмихна, загледана във водопада от червени къдрици, в прелестния овал на лицето ѝ, в лъчезарните ѝ, гневно проблясващи зелени очи. Изабел беше най-малката в семейство Сен Клер, по-малка от Джеймс с половин час, и те, разбира се, трепереха над нея. Но Лили не искаше в никакъв случай сладката Иси да види какъв е светът извън семейния кръг. Не искаше да загуби тази сияйна невинност.

— Вечерта ще бъде напрегната — отбеляза Лили. — Като отидете на морски курорт следващия месец, ще се забавляваш. Не се ли радваш?

— Обичам морето — призна Изабел. — Но ми омръзнаха детските ваканции. — На края пипна още тук-там косата на Лили и се усмихна. — Ето, готово. Какво ще кажеш?

Лили обърна главата си на една страна, за да разгледа сложната творба от букли, масури, преплетени панделки и червени рози.

— Поразителна прическа, Иси. С тази кафява перушина направи чудеса.

Изабел се разсмя.

— Фризьорството е един от многото ми таланти. Но аз само се постарах красотата ти да изпъкне.

— И също така си най-нежната сестра на света.

С прическата, с лекото подчертаване на очите и диамантите, проблясващи на ушите ѝ, изглеждаше почти красива.

И Ейдън ли ще си помисли същото, като я види? Дали въобще ще дойде тази вечер? Погрижи се той на всяка цена да получи покана, но това не означаваше, че ще дойде. Не означаваше, че не си е въобразила двусмисления му вторачен поглед, когато ѝ помагаше да слезе от каретата. От тяхната среща изминаха много дни.

Поклати глава. Била е глупачка да се прехласва по красив мъж като него. Той е Хънтингтън, враг на нейното семейство. Щеше само да ѝ завърти главата, а точно това не ѝ бе необходимо. Видя как го гледаха жените в кафенето. Можеше да има всяка от тези хубави жени, които не влачеха след себе си бремето на мръсно минало, което я спъваше като железни окови.

И все пак положи по-специални грижи за външността си тази вечер. Помъчи се да прикрие следите от кошмарите и безсънните нощи, които я тормозеха, откакто ѝ се стори, че отново го е видяла.

— Аз съм много добра сестра — засмя се Изабел. — Не го забравяй. Утре очаквам пълен отчет за вечерта. А сега да те напъхаме в роклята. Коя реши да облечеш?

* * *

След час Лили обикаляше главния салон на клуба „Прищевките на дявола“ и се вглеждаше във всеки детайл. Всеки момент вратите ще се отворят и тяхното лудо начинание ще започне.

Всичко трябваше да бъде в идеален ред. Подръпна тежките завеси, бутна до стената едно канапе със сатенена тапицерия на бели и златни райета. Масите за игра на карти бяха подредени заедно с френски столове в стил „Луи V“ също с тапицерия в бяло и жълто, на стените с копринени тапети висяха картини, изобразяващи лудуващи купидони и богини с пухкави гърди. Богата украса от свежи цветя във високи мраморни вази изпълваше въздуха с благоухание и всичко беше обляно в меката, кехлибарена светлина на газеното осветление. Обстановката изглеждаше елегантна, скъпа, подкупваща.

Сега бяха необходими само тълпи от гости, щастливи и весели, в настроение радостно да загубят всичките си пари.

Лили надникна в трапезарията, където имаше изобилие от изкусителни блюда на студения бюфет, а сред тях бълбукаха фонтани с шампанско.

В балната зала оркестрантите от оркестъра, разположен в ниша, настройваха инструментите си и лъскавият дансинг очакваше да му бъде вдъхнат живот. Лакеите чинно пазеха до вратите, а хубавичките момичета, които държаха банката, стояха до масите за фараон. Бяха облечени с тоалети от яркорозов сатен — мек, ефирен, привличащ погледа.

Лили приглади бухналата си пола. За разлика от момичетата носеше рокля от коприна с цвят на лавандула, бяла дантела по краищата на деколтето, семпла и благоприлична. Знаеше какви са задълженията ѝ и те бяха да стои в сянка и да следи всичко. Доминик ще очарова гостите и ще се постарее да се забавляват до насита. Точно това умееше най-добре.

Обърна се и видя Доминик и Брендън да влизат в салона. Естествено, че ще очароват тълпата... и как не? Доминик, златисторус и засмян, с претенциозен син вечерен костюм и раирана връзка, Брендън — мургав, чернокос и мрачен, със строго черно вечерно облекло и бяла риза, лявата страна на лицето му пресечена от избледнял белег. Също като нея Брендън забелязваше и най-незначителния детайл, всеки пропуск, докато Доминик им

ръкопляскаше. Нейните братя бяха като сияйното слънце и мистериозната луна.

— Лили! — повика я Доминик и се спусна да я целуне по страните. — Много е красиво. Сътворила си чудеса както обикновено. Но защо свиваш вежди?

Лили се отдръпна и пак приглади полата си.

— Страхувам се, че никой няма да дойде, а нашата лудост ще се провали, преди да е започнала. Вече похарчихме първоначалния капитал и...

Доминик поклати глава, хвана пак ръцете ѝ и радостно я завъртя в танц из целия салон, отново и отново, докато на нея не ѝ остана дъх от смях. Дори сериозният Брендън се подсмихна, като ги гледаше.

— Абсурд! — провикна се Доминик. — Цял Лондон ще дойде. Не обикаляме ли града от седмици да оставяме обяви за онова, което предлагаме?

— Ах, да — изрече Лили задъхано. Държеше се здраво за раменете на Доминик, докато той я въртеше. — Ресторанти, магазини, книжарници...

— Кафенета, аристократични клубове, скъпи публични домове — добави Брендън. Грабна я от ръцете на Доминик, вдигна я и я завъртя.

— Във висшето общество не се говори за нищо друго, освен за „Прищевките на дявола“ — каза Доминик. — Всички умират даже само да хвърлят един поглед.

— Но след като хвърлят поглед, дали ще дойдат пак? — изпъшка Лили. — О, пусни ме, Брендън! Ще съсипеш прическата ми и Иси ще те убие.

Малко след като Брендън я пусна да стъпи, пред парадното стълбище спря карета, внушителен екипаж с герб с коронка на пер на лъскавата черна вратичка. Лили се убеди, че е глупаво да се безпокои.

Еlegantните салони бързо се напълниха до пръсване с палави, весели хора и жуженето от техния смях и оживени разговори се сливаше с потракването на рулетката, звъна на монетите и музиката. Всеки стол беше зает, бижутата проблясваха, коприната и атлазът сияеха. Уханието на скъпи френски парфюми, пудри и аромата на цветята главозамайващо се смесваха.

На Лили ѝ се зави свят от врявата и силните миризми. Бавно се разходи из салоните, като приемаше поздравления и комплименти от посетителите, и проверяваше как е в балната зала и на масите за фараон, дали храната и шампанското са достатъчни. Братята ѝ изчезнаха в тълпата и като че ли всички си прекарваха чудесно.

Най-после се поотпусна и си намери кътче, да си почине за малко, отвори ветрилото и започна да си вее. Да, нещата се развиваха наистина добре... но Ейдън Хънтингтън не се появи.

Взе чаша шампанско от подноса на минаващ лакей и отпи, оглеждайки отново салона. Стори ѝ се още по-претъпкан, смехът по-висок и по-дързък. Зърна Доминик, застанал до маса за фараон с ръка около талията на червенокоса дама с рокля от зелена тафта. Дамата шепнеше в ухото му и той се заливаше от смях.

Лили се усмихна и изпи последната глътка шампанско. Поне всички се забавляваха.

Тогавя зърна на вратата някаква компания, която току-що пристигна. Не беше сигурна дали изобщо има място за още хора, но се усмихна гостоприемно и пристъпи живо към тях.

Само че замръзна на място, като видя кой стои там. Ейдън.

Остана така за малко, докато го наблюдаваше как оглежда салона. Носеше строго вечерно облекло — черно с няколко бели акцента и само сапфирената игла на връзката внасяше някакъв цвят в тоалета. Сините му очи бяха леко присвити, усмихваше се едва забележимо и по нищо не личеше какво му минава през ума, докато преценяваше обстановката. Беше аристократ до мозъка на костите си.

С крайчеца на очите си Лили видя, че раменете на Доминик се сковаха и той се обърна към Брендън. Проклятие, само това липсваше — боен турнир Сен Клер срещу Хънтингтън! Не и когато работата вървеше толкова добре. Не и когато Ейдън най-после беше тук, след като цяла вечер се опитваше да не мисли за него.

Грабна две чаши шампанско от един поднос и се запъти към него през струпаните около него хора.

— Лорд Ейдън. Добре дошли в „Прищевките на дявола“ — поздрави го тя и му подаде чашата с усмивка. — Надявам се, че дойдохте, изгарящ от желание за удоволствия.

Той се обърна към нея, усмихна се още по-широко, въпреки че очите му останаха леко притворени и загадъчни, а изразът му все така

непроницаем. Взе чашата от ръката ѝ и пръстите му се плъзнаха съвсем леко по ръкавицата ѝ от шевро. С другата ръка хвана нейната и я поднесе до устните си. Погледите им се срещнаха и за миг Лили си представи как притиска устни до голата ѝ, бурно пулсираща китка. Как се наслаждава на допира и...

Но той се отдръпна и я заслепи с още една мигновена усмивка, при което се образува трапчинка на едната му страна. Отпи голяма глътка шампанско, а тя не откъсваше поглед от шията му, докато Ейдън преглъщаше.

— Госпожо Никълс — отвърна той, — дойдох тук, изгарящ от желание да ви видя отново. Мислех често за вас, откакто се срещнахме, и вие сте толкова прелестна, колкото си спомням.

Лили се засмя и се извърна, за да избегне изпитателния поглед на тези неземни очи. Изпи глътка и силното френско шампанско ѝ даде кураж. Не искаше да признае колко много ѝ въздействаше този лек флирт... дори пред себе си. Познаваше мъжете твърде добре, за да се поддаде.

— А вие сте очарователен ласкател, лорд Ейдън — каза тя. Огледа се, но не видя къде са братята ѝ. Това не беше добър знак... предпочиташе да са пред очите ѝ, когато някой Хънтингтън е наблизо.

— Просто съм искрен, госпожо Никълс.

Тя почувства очите му, тези топли, яносини очи като лятно небе, как опипват тялото ѝ, и той като че ли усети колко е напрегната. Докато пиеше, разглеждаше салона.

— Имам братовчед, който обмисля дали да инвестира в този клуб.

Ах, бизнес. Лили можеше с лекота да говори за бизнес, дори когато стройното, атлетично тяло на Ейдън Хънтингтън е притиснато до нейното в блъсканицата.

— Нима?

— Сър Уилям Мередит.

— Познавам го. — Уилям Мередит беше глупав мързеливец, който често пълнеше джобовете на братята ѝ, като губеше огромни суми на игралната маса, но тя не беше от онези, които биха отказали инвестиции. — За да го посъветвате ли дойдохте?

— О, аз съм последният човек, към когото някой би се обърнал за съвет по подобен въпрос, госпожо Никълс.

А по какви въпроси би давал съвет? За очарователни жени ли? Или как влиза навсякъде, все едно е у дома си? Все едно мястото му е точно там, където е попаднал в момента? Не можа да не изпита завист заради това. Тя не се чувстваше никъде на мястото си.

— Ами, както виждате, неговата инвестиция ще бъде разумна. Явно имаме голям успех.

Лили долови за миг нечий поглед и като се обърна, видя Доминик с неговата дама от другата страна на салона.

— Явно така е — каза той със същата неразгадаема усмивка. — Но още е рано.

— И модата е непостоянна, това ли намеквате, лорд Ейдън? Самата истина е. Но аз и близките ми знаем как да се адаптираме към модата. — Някакъв подтик я накара да докосне ръката му под прикритието на диплите на полата ѝ. — Знаем какво искат хората.

Ейдън се разсмя и дълбокият мек звук сякаш се разля на вълнички по цялото ѝ тяло. Той намери ръката ѝ и преплете пръстите си с нейните.

— И как да им го дадете ли?

Лили сви рамене и се отдръпна от него. Чувстваше се много странно тази вечер. Не приличаше на себе си, защото обикновено беше внимателна и предпазлива. Подаде празните чаши на един лакей и хвана Ейдън под ръка.

— Ние всички трябва да живеем по някакъв начин, лорд Ейдън. Хайде, елате да ви покажа нашето заведение. Ще видите, че инвестицията си струва.

Изгледа Доминик намръщено, безмълвно намеквайки му да се отдръпне, тази вечер да не се втурва през глава в неприятности. Той се обърна и изчезна с неговата червенокоса дама. Лили поведе Ейдън през тълпата. Той тръгна охотно, телата им се притискаха в блъсканицата. Тя усети гъвкавите и силни мускули, цялото му калено тяло под фината тъкан. Само с един лек жест би опряла чело до гърдите му. Би вдъхнала дълбоко неговия прекрасен мирис — на мъжка плът и скъп одеколон, на колосан лен и вълна. Би обвила ръце около него...

— Нали виждате, предлагаме по нещо за всеки — обясняваше тя с несигурен глас. — Фараон, рулетка, лантурлу, пикет, вист. А пък ако

някой не се интересува от карти, може да хапне, да потанцува. Има тихи стаи за разговор.

Той сведе поглед към нея и тя усети топлия му дъх върху косата си.

— Тих разговор ли?

Тя се взря в него. Той вече не се усмихваше. Наблюдаваше я внимателно, като че ли очакваше какво ще направи по-нататък.

Това търпеливо очакване ѝ се стори някак по-ужасно от каквато и да е заплаха.

Лили поклати глава. Изведнъж ѝ стана много горещо, почти ѝ призля. Множеството, така желано заради успеха на клуба, като че ли я задушаваше с парфюмираната топлина. Изпи шампанското на празен стомах, оттам беше всичко. Нямаше нищо общо с близостта на Ейдън Хънтингтън.

Олюля се, главата ѝ се завъртя и той веднага я прихвана през кръста.

— Пих много — прошепна тя.

Ейдън се подсмихна и я прегърна още по-здраво.

— Дали да не намерим някоя от тихите стаи, за да отдъхнем за момент.

Лили ясно съзнаваше, че точно това не биваше да прави в неговата компания. Но салонът се завъртя отново и тя се задържа да не падне единствено благодарение на неговата прегръдка.

— Само за момент.

Изведе го от претъпкания салон, той все така я придържаше, докато шумът от бурното веселие остана зад тях и ги обгърна тишина. Заизкачваха се по тясното стълбище към третия етаж. Пътят им се осветяваше от потрепващите, съскащи пламъчета на газените аплици.

Чуваше само звукът от техните стъпки по дървеното стълбище, шумоленето на копринената рокля и тюлената фуста, неговото дишане. Тишината беше едва ли не оглушителна след безумната врява на приема.

На третия етаж имаше склад и канцеларии. Външни лица не влизаха. Лили поведе Ейдън към най-тъмния край на коридора и бавно отвори една врата.

Там беше нейното убежище и същевременно кабинет, където можеше да се усамоти и да си върши работата, без постоянно да я

прекъсват. На никого не се разрешаваше да влиза, дори на братята ѝ. Но ето че се озова тук с Ейдън.

Покани го да влезе и запали лампа на писалището. Той се облегна на вратата. Пламъкът хвърляше мека светлина върху писалището, стола с изтъркана кожена тапицерия, шезлонг с куп възглавнички, малка камина. Книги имаше навсякъде — на рафтовете покрай стените, на купчинки по земята, на перваза на прозореца. Това бяха нейните съкровища.

Тя наблюдаваше лицето на Ейдън, докато той проучваше обстановката. „Ако наистина може да разгадае моите тайни с тези красиви очи — помисли си Лили, — ще разкрия какво тая в сърцето си и ще му го отдам.“ Това беше нейната стая, тайното убежище на улично момиче, израснало неграмотно и невежо, жадуващо сега за всички чудеса, които книгите даряваха.

Защо изобщо се реши да му го покаже? Но нали той веднъж спомена, че пише пиеси. Може би ще разбере нейната необходимост да избяга, необходимост от една друга реалност.

— Чия е тази стая? — тихо попита Ейдън.

Лили опря длани на хладната повърхност на издрасканото писалище и пое дълбоко дъх.

— Моят кабинет.

Той пристъпи към един от рафтовете с котешка грация.

— Софокъл, Платон, Милтън, Байрон, Шекспир, разбира се — изреждаше той, прекарвайки пръст по гръбчетата на книгите с овехтели кожени подвързии. — Имаш голяма и разностранна библиотека, Лили.

— В такъв случай навярно съм образована — каза тя небрежно. Но всъщност трябваше да се овладее, защото във въображението ѝ изникна картина, в която тези пръсти ласкаво очертаваха извивките на нейния гол гръб чак до заоблените задни части. — Не станах актриса, вместо това чета пиеси. Нищо повече.

Ейдън поклати глава. Обърна се към нея, тялото му се оказа съвсем до нейното в тясното пространство и посегна към лицето ѝ, точно както си го представяше. Прекара пръст спираловидно покрай една изплъзнала се къдрица точно до шията ѝ — дълга и бавна милувка, от която се разтрепери.

— Изглежда, че си жена с много таланти.

Лили едва дишаше. Кожата ѝ пламваше, където той я докосваше, пулсиращи, кипящи пристъпи, които нахлуваха дълбоко в нея. Изпълваше я само едно желание — отново да я докосва, да опознае ласките му още повече. Подпря се на библиотечния рафт, за да се задържи права, и хвана ръцете му. Държеше ги здраво и се взираше в очите му, като се мъчеше да проникне в мислите му. Но тези очи бяха все така тайнствени, докато той гледаше втренчено ръцете им. Бавно преплете пръсти с нейните.

— Каквито и да са талантите ми — прошепна тя, — сигурна съм, че не могат да се сравняват с твоите, Ейдън.

— О, аз съм абсолютно безполезен. Попитай семейството ми — отвърна той с груб тон. Втренченият поглед на сините като небето очи се плъзна от ръцете им към дантеленото деколте и набъбналите над него гърди. Белотата на кожата ѝ светлееше в полумрака. Жадният му поглед беше като физическо докосване — страстно и така желано.

Лили не можеше да се владее. Повдигна се на пръсти, обхвана лицето му с длани, очерта линията на скулите му, на веждите. С нежна ласка го накара да затвори очите си, после ги целуна.

Никога не беше копняла толкова силно за целувка. Ейдън имаше вкус на шампанско и мента, от него се излъчваше онзи тайнствена, извираща от най-дълбоката му същност мъжественост, и това беше той, само той. Тя прекара езика си по деликатната му и чувствена долна устна, замаяна от желание. Той проникна в разтворените ѝ устни и преплете езика си с нейния. Но целувката не беше колеблива, нежно търсеца. Ейдън се нахвърли с неутолимо желание, обсипа я с целувки, искаше я, искаше да бъде негова. И тя изгаряше за ласките му. Вкусът му като че ли я опияняваше и нещо нажежено до бяло избухна в нея. Почувства как я притиска и повдига до тялото си.

Полата ѝ се разпростря като пяна, когато с все сила обви краката си около стройните му хълбоци. Отдаде се напълно на ненаситните му целувки. Свали дрехата от раменете му и впи нокти в плътта през лепената тъкан.

— Лили — изохка той. Откъсна устни от нейните и тя възмутено изкрещя, но после простена, когато устните му се плъзнаха по извивката на шията ѝ, докосвайки с език кожата. Лекичко я захапваше и галеше, докато тя не отпусна глава назад и не зарови пръсти в

къдриците на косата му, за да го притегли до себе си. Той ухапа малко по-силно чувствителното място между шията и рамото.

— Ейдън — изкрещя и се изви към него. През своето копнено бельо и тъканта на неговия панталон почувства безумната му ерекция. От вътрешната страна на бедрото ѝ се процеди влага — явно доказателство за умопомрачителното ѝ желание.

Разтвори още по-широко крака и заби петите си в неговата стегната задница. Даде воля на страстта си и се залюля, прилепена до възбуждения му член.

— По дяволите, убиваш ме — изстена той и Лили се изсмя на дълбокото, дрезгаво стенание. Поне лудостта не беше помрачила само нейния разсъдък.

Стисна очи, докато устните му следваха меките извивки на гърдите ѝ. Разголи деколтето ѝ и с езика си погали нежната кожа между тях. Зърната ѝ се възбудиха и тя закопня да почувства горещия му дъх върху тях.

— Ейдън, моля те — прошепна тя.

Той я придържаше между рафта и себе си, плъзна дългата си изящна ръка по стегнатото в корсет тяло до талията ѝ и повдигна полата ѝ още повече.

— Какво искаш, Лили? — попита той с устни върху гърдите ѝ. — Искаш ли да те милвам? Да те целувам?

— Да.

Силно дръпна корсета, докато не разголи гърдите ѝ. Притисна горещите си, разтворени устни до бялата кожа, бавно и нежно започна да дразни възбудените до болка зърна, после леко се отдръпна и тогава тя се вкопчи в косата му и го наруга.

Ейдън грубо се изсмя.

— Каква неприлична уста — каза той, пое зърното ѝ със зъби и го засмука. В същия момент пхна ръка между краката ѝ и притисна длан до влажното ѝ бельо.

Лили дрезгаво извика и гласът ѝ сякаш не беше нейният. Никога досега не беше изпитвала нещо подобно, потъна в такава забрава от удоволствие, че не съществуваха друго, освен този миг.

— Толкова топла и мокра си — промълви и гласът му прозвуча, сякаш изпитва болка. — Проклятие, Лили, искам да притисна устни между краката ти, да видя дали си така нежна както навсякъде. Искам

да проникна дълбоко в теб, да усетя как се стягаш около мен, как ме притегляш все повече в себе си, докато не мога да разгранича къде съм аз и къде ти. Каква магия ми направи?

Лили завъртя глава като обезумяла. Не, тя не беше омагьосала него, а той нея. Въображението ѝ рисуваше едни и същи картини: Ейдън коленичил между краката ѝ и я целува, Ейдън влиза с тласък в нея, докато тя обгръща с крака кръста му. Главата ѝ се отмята назад, очите ѝ са затворени от удоволствие, докато той се изтласква в нея отново и отново.

Ейдън проснат по лице върху леглото ѝ и тя стои над него с камшик и...

Тази последна картина, толкова жива и ясна, беше като студена струя вода, която охлади страстта ѝ.

Не! Не беше като майка си. Не искаше, не можеше да бъде същата.

И все пак ето че се намираше в своя кабинет с увито около Ейдън Хънтингтън тяло. А той я подлудяваше с целувките си, с думите си. Сякаш беше обладана от магия. Той отприщи нещо дълбоко в нея, което се мъчеше да забрави от години. Не биваше да се отпуска сега. Не биваше отново да се самоунищожава.

Изглежда Ейдън долови, че нещо не е наред. Докосна коляното ѝ и вдигна поглед към нея. Очите му светеха в мрачината. Тя потрепери и стисна очи, за да не го вижда.

— Лили, какво има? Нараних ли те? Много съжалявам, забравих...

Тя завъртя глава. Не отвори очи, докато той бавно я спусна на пода и полата ѝ се разля около тялото ѝ. Не я беше наранил... беше ѝ доставил сетивно удоволствие, каквото не предполагаше, че е възможно, но трепереше като застигната от зимна виелица. Извърна се и притисна длани до пламналите си страни.

— Твърде дълго отсъствах — каза тя.

— Разбира се. Ще те придружа до салона.

Лили оправи косата си и деколтето. Хвърли поглед в стъклото на прозореца и за нейна изненада изглеждаше почти както преди, ако някой не се загледаше в прекалено светналите ѝ очи и подпухнали устни.

Докосна петънцето на шията си, където Ейдън я ухапа, като се надяваше, че не е останал белег. Братята ѝ веднага щяха да разберат какво се е случило, а тя не искаше да се разрази скандал. И без друго чувствата ѝ бяха объркани.

Пое дълбоко дъх и бавно се обърна към Ейдън, който стоеше в полусянка. Косата му беше разрошена и той завързваше връзката си, без да сваля поглед от нея. Смръщи се, като че ли случилото между тях му беше въздействало странно.

Лили едва не се разсмя при тази мисъл. Ейдън сигурно всеки ден преживяваше нещо подобно. Може би се чудеше защо го спря, преди да ѝ даде всичко, което тя така очевидно искаше.

— Извини ме, Лили — каза той. — Обикновено не съм толкова необуздан.

Лили поклати глава.

— Няма за какво да се извиняваш, Ейдън. Целувахме се. Нищо повече.

Не само се целуваха, случи се много повече от това. А тя искаше още повече, искаше го вътре в себе си, да проникне дълбоко, докато почувства, че я изпълва цялата. Но това щеше да бъде огромна глупост. Отвори вратата и излезе в коридора. Ейдън вървеше плътно зад нея, без да отронва дума. Докато отиваха към салона, шумът се усилваше, светлините ставаха по-ярки. Преди да влязат, тя се обърна към него и се усмихна, като се надяваше, че изглежда спокойна, а не разтреперана и несъзнаваща света около себе си.

— Може би трябва да вляза сама — каза тя.

Ейдън бавно кимна и се намръщи, както преди малко.

— Кога ще те видя?

Зададе ѝ същия въпрос, когато излизаха от кафенето, и отново не беше въпросът, който очакваше. Той искаше да я види пак! Той, красивият син на богат херцог! Това беше поразително.

А тя искаше ли да го види отново? Опасяваше се, че иска много повече, отколкото беше добре за нея. Знаеше, че трябва да го отблъсне, но ѝ беше невъзможно.

— Ще очаквам в скоро време писмо — отговори тя.

По-късно, когато пред нея е писмото, а не самият той с неговия чар и непреодолима привлекателност, ще бъде в състояние да помисли разумно.

Той я хвана за ръката, и я поднесе до устните си, за да я целуне. Устните му пареха дори през ръкавицата.

— Не можеш да избягаш от мен толкова лесно, Лили — прошепна. След това я пусна и тя влезе в салона.

— Госпожо Никълс! — извика един задъхан лакей. — Нещо се е случило в балната зала и трябва веднага да отидете...

До края на вечерта Лили се занимава с една или друга малка криза, предизвикана от гостите им, които се напиваха и ставаха груби, като междувременно се стараеше да не се засича с братята си и да забрави какво направи с Ейдън.

Но гласът му, дълбок, дрезгав, съблазнителен, все ѝ нашепваше: „Няма да избягаш от мен...“

ПЕТА ГЛАВА

Ейдън беше седнал в едно кафене и потропваше с молив върху масата. Сви вежди и погледна какво е написал в бележника си. Задраска няколко думи и ги замести с други.

Смътно долавяше жуженето от разговорите, аромата на кафето, дима от лулите, погледите на сервитьорките, не съзнаваше и факта, че Фреди Басингтън закъсняваше за срещата. Беше далеч от всичко това. Преживяваше действието в сцената, която пишеше, думите и образите нахлуваха в ума му, без да ги търси. Беше така от срещата му с Лили Сен Клер в „Прищевките на дявола“. Причината за неговото вдъхновение беше тя.

Лили. Ейдън затвори очи и се почеса по носа. Нима мина седмица от тяхната неочаквана среща? На него му се струваше година. Нощем затваряше очи и виждаше лицето ѝ, така бледо на лунната светлина, полуразтворените ѝ устни простенваха името му. Усещаше нежната ѝ кожа, целуваше зърната на гърдите ѝ и им се наслаждаваше, бедрата ѝ, увити около хълбоците му, докато тя се извиваше към него. Усещаше горещата ѝ влага дори през бельото и страстно желаше да го разкъса и да потъне в нея.

Една вечер отиде в предпочитания от него публичен дом, за да забрави Лили. Мадам Бронсън държеше разкошно заведение с най-хубавите и най-вещите в занаята момичета и обикновено разполагаше с момиче по негов вкус. Но дори русокосите, приятно закръглени близначки Свенсон не го разсеяха. Техните пухкави прелести не го привличаха. Искаше Лили с нейното тънко тяло, загадъчност и предпазливост, които го изпълваха с желание да разбули тайните ѝ.

И така, точно като някой недорасъл ученик, се върна вкъщи и се довери на ръката си, представяйки си, че е нейната уста.

Ейдън се изсмя на себе си и хвърли молива на масата. Държеше се като глупак, като момче, което за пръв път се е влюбило до полуда. Знаеше, че я привлича, виждаше го в очите ѝ, чувстваше го в

целувките ѝ. Трябваше да я намери, да не ѝ остави време да помисли, да я направи своя и да я изхвърли от ума си.

И все пак едно предчувствие го спираше. Спомни си нейния изблик на страх, когато се отдръпна от него през онази нощ, стеснителната предпазливост, която извика у него представата за екзотична птичка, която пърха без посока, за да избяга от връхлитащата ненадейно от небето хищна птица. Тя щеше да избяга от него, ако не бъде предпазлив. Трябваше да изиграе картите си умно, да я преследва и да я преследва неотлъчно, а това не беше в навиците му. В един момент Лили изглеждаше самоуверена и обиграна, а това го плашеше.

Значи трябваше да изпрати цветя — теменужки, като парфюма ѝ, и кратко писъмце. Беше търпелив мъж, когато наградата беше голяма. Не биваше да прибързва, за да има време да си намисли план.

Само ако можеше да наложи търпение и на слабините си. Те искаха Лили и я искаха веднага.

Подсмихна се унило и затвори бележника си. Просто трябваше да излее страстта си в своята творба, при това веднага. Новата пиеса вървеше добре, особено след като го осени вдъхновение за главния женски персонаж.

Звънчето на входната врата звънна и някой влезе в кафенето. Ейдън погледна и видя, че Фреди най-после се появи. Пъхна бележника в джоба на жакета си и му помахаша.

Последния път, когато случайно попадна на Фреди, той му се строи изтормозен, а сега изглеждаше още по-зле. Фреди Басингтън беше най-безгрижният приятел на Ейдън, най-милият и най-щедрият, ако не и най-интелигентният. Фреди все се смееше и казваше, че бил „тъп като галош“.

Но сега червената му коса стърчеше и луничките тъмнееха на бледата като тебешир кожа. Беше брадясал и връзката му беше вързана накриво.

— Да му се не види, Фреди — посрещна го Ейдън и избута един стол да седне приятелят му. — Имаш вид на човек, който има нужда от нещо по-силно от кафе.

Фреди поклати глава и се тръшна на стола.

— Главата и без друго ме боли.

Ейдън направи знак на сервитьорката да донесе кафе. След като го донесе, той сложи ръце на масата и се вторачи загрижено в приятеля си.

— Какво има, Фреди? Каза, че нямаш нужда от пари, но все пак ако...

Мъжът гаврътна една голяма глътка и поклати глава.

— Нямам. Поне не още. Не и докато не разбере как ще постъпи тя.

Тя.

— Ах.

Ейдън се облегна и едва не прихна. Разбира се, че жена беше оплела Фреди. Винаги все същото. Сам той не се ли побъркваше и то само заради Лили Сен Клер?

— И коя е тя? Приятелка на сестра ти, която е отблъснала предложението ти ли? Или оперна танцьорка, която връща подаръците ти?

— Нищо подобно. — Фреди доизгълта кафето и пое дълбоко дъх. Като че ли се успокои донякъде и се усмихна глуповато на Ейдън. — Не е дебютантка във висшето общество, нито е курва. Аз... ами, мислех си, че съм влюбен в нея.

— Мислил си!

— Тя... ами, по дяволите, тя не прилича на нито една от жените, които познавам. — Фреди пак заклати глава. — Изтълкувах си погрешно поведението ѝ. Винаги така правя.

На Ейдън чувството му беше до болка познато. Опитите му да разбере Лили очевидно не го доведоха доникъде. Може би, ако чуе какви са любовните неволи на някой друг, ще се почувства по-добре.

— Къде се запозна с нея?

— Преди няколко месеца отидох на банкет в театър „Маджестик“, когато ти беше на Антилите.

— „Маджестик“ ли? Там ли се запозна с нея? — Ейдън застана нащрек. „Маджестик“ беше театърът на фамилията Сен Клер.

— Случих се до нея. Госпожа Лили Никълс. Усмихваше ми се и разговаряше с мен, все едно не съм тъп досадник. Пък и имаше такива прелестни очи. Помислих си...

Помислил си е, че е различна. Специална. Ейдън знаеше какво си е помислил и почувствал Фреди, когато е погледнал Лили Сен Клер,

защото и той беше изпитал същото. Искаше да бъде мъжът, който ще проникне в тайните ѝ, но не беше единственият.

— Писа ли ѝ писма? — попита напрегнато Ейдън.

Фреди изстена и зарови лице в шепа.

— Със стихотворения, балади и каквото се сетиш. Надявах се, че ще я убедя да почувства същото като мен, че ще разбере колко много я обичам. Но тя ме отряза.

Ейдън ясно си представи картинката. Тъмните очи на Лили придобиват студен израз, лицето ѝ се вкаменява и дава да се разбере, че не желае да я безпокоят.

— Подигра ли ти се? — попита, макар и да не му се вярваше, че Лили ще вземе на подбив когото и да било.

Фреди поклати глава.

— Постара се да бъде мила, предполагам. Каза ми, че никога повече няма да се омъжи. Но запази писмата ми и не зная какво възнамерява да прави с тях. Нали помниш какво се случи с Артър Колинс?

Ейдън рязко кимна. Артър Колинс беше друг стар училищен приятел, когото любовницата му едва не разори, като го даде под съд за неспазване на обещание за брак. За доказателство беше използвала неговите писма, в които я умолява да се омъжи за него, макар че беше повече от очевидно, че ги е писал вследствие на абсолютна манипулация.

— Не спомена, че госпожа Никълс иска да те даде под съд.

— Нямам представа какви са намеренията ѝ. Тя не спомена нищо. Треперя какво ще каже майка ми, като разбере какъв глупак съм бил.

Ейдън се вгледа в измъченото лице на приятеля си. Очите му бяха изпълнени с отчаяние.

— Ще взема писмата, Фреди, и ще ти ги върна — каза спокойно.

Фреди едва не се разхлипа от облекчение.

— Наистина ли, Ейдън? Знаех, че мога да разчитам на теб. Все си навличам бели с дамите.

Ейдън кимна. Беше време за разходка до театъра.

ШЕСТА ГЛАВА

През годините, които Ейдън прекара на Антилските острови, му бяха липсвали много неща. Свежият английски пролетен дъжд. Чаша бренди в клуба. Разговор с приятели. Но най-много му беше липсвал театърът. Аматорски представления в нечия гостна или пътуваща трупа от Ню Йорк, само с това се задоволяваха в тропиците и просто не беше същото като истински лондонски театър.

Не беше ходил в „Маджестик“ от онази вечер, когато за пръв път срещна Лили, и театърът изглеждаше непроменен. Насочи театралния си бинокъл към сцената и претенциозните тъмночервени завеси, после към стенописа над авансцената, изобразяващ музите. От двете страни се редяха ложи с позлата, натруфени като сватбени торти с техните обитатели от висшето общество с черни фракове и ярки атлазени рокли. Във въздуха, натежал от аромати, се носеше тихо жужене от смях, разговори, прошумоляването на програмите, които хората разгръщаха, и лекото съскане на газеното осветление.

„Нищо не може да се сравни с вечер в театъра — мислеше си Ейдън, докато наблюдаваше публиката на партера. — С очакването за бягство в един друг свят, за друг живот, само за няколко часа. И момента точно преди да се вдигне завесата и да се разкрие новият свят.“ Чувстваше се по този начин всеки път, когато отиваше на театър; точно това го привличаше.

Но тази вечер се чувстваше някак различно. Тази вечер мислеше за Лили и се питаше дали ще я срещне. Зад кулисите ли беше? Представи си нейното спокойно и делово поведение в „Прищевките на дявола“, когато надзираваше цялата олелия.

Нейната тъмна рокля и пригладена прическа прикриваха стаеното в душата ѝ — огън, който едва не го изгори, когато се осмели да я докосне. Да я целуне.

Да я пожелае.

Ейдън насочи бинокъла надолу и сви вежди, загледан в насрещната ложа, където някаква компания се смееше.

Желаеше Лили с груба страст, която го връхлетя ненадейно. Тази страст го беше покорила така, че можеше забрави всичко, освен кога ще я види отново. Но обеща на Фреди да му върне проклетите писма и затова трябваше да бъде хладнокръвен.

Обърна се към сцената и забеляза някакъв човек, застанал в сянката до сцената, който го наблюдаваше. Ейдън не виждаше ясно чертите му, различи само светлата му коса и втренчения поглед.

Такъв поглед намекваше за гняв и скандал, но Ейдън не се сещаше за никого, когото е обидил толкова много за краткото време, откакто се е върнал от Антилите. Особено в театъра. Това го обезпокои и почувства как мускулите му се напрягат, като че ли се готви за бой.

Но тогава газеното осветление потрепна, публиката се смълча в очакване началото на пиесата. Ейдън погледна вдигащата се завеса и когато потърси с бинокъла човека до сцената, той беше изчезнал.

Ейдън се изсмя унило. Фреди го беше заразил със своята параноя — да вижда опасност там, където не съществуваше. Трябваше да се съсредоточи върху своята задача, а не да се бие с въображаем враг. И положително не със съблазнителна тъмнокоса жена в игрален клуб...

* * *

— Какво прави тук този мерзавец?

Лили разбра по гласа на Доминик, че едва сдържа гнева си, но беше твърде заета да връзва панделки на роклята на една от актрисите, за да го погледне.

— Кой е тук? — промърмори.

Оправи роклята и отпрати жената на сцената. Когато имаше премиера, винаги беше напрегнато. Само това оставаше — някой от братята ѝ да избухне.

Но Доминик явно кипеше от яд. Кръстосваше гневно гримьорната.

— Онзи Ейдън Хънтингтън, разбира се. Първо се появи в клуба, а сега в театъра. Какво е намислил?

Нима Ейдън е тук? Сърцето на Лили се разтуптя и устата ѝ пресъхна. Възможно ли е да е дошъл, за да я види? Или Доминик имаше право и Ейдън внезапно се появяваше с някакви тайни

намерения? Старата ѝ недоверчивост се таеше у нея и все пак не можеше да си представи каква престъпна причина би го довела в театъра.

— О, Доминик — обади се тя. Смутена от вторачения му поглед, се обърна с гръб и вдигна някакъв захвърлен костюм. — Сигурно иска просто да гледа пиесата. Нали майка му идва понякога? Защо винаги подозираш, че някой има лоши подбуди?

— Не някой... а само някой Хънтингтън. Този току-що се върна в Лондон. Защо му е да се мотае тук?

Лили също много искаше да разбере. Защо изведнъж се появяваше в театъра, нарушавайки душевния ѝ мир? Принуждаваше я да мисли за него повече, отколкото трябваше...

— По-добре се подготви да излезеш на сцената — каза тя, като сгъваше прилежно костюма. — Няма да си във форма, ако се тревожиш кой е в публиката.

Доминик се изсмя.

— Че кога не съм бил във форма на сцената? Но само да свърши представлението...

Лили се извърна и застана пред него със скръстени пред гърдите ръце.

— Като свърши, ще го оставиш да си отиде. Последното нещо, което ни е необходимо в началото на сезона, е да вдигнеш скандал и да се сбиеш със син на херцог. Двамата с Брендън ще го оставите на мира.

Доминик присви очи.

— Какво по-точно има между теб и Хънтингтън, Лили?

— Нищо. Почти не го познавам. Искам да не ни навличаш неприятности. — Чу се звънеца в коридора. — Пригответи се за сцената.

Доминик кимна рязко. Затръшна вратата, когато излезе, и Лили се отпусна на един стол. Като някоя идея влезе в главата на Доминик, той не се отказва лесно. Трябваше да измисли как да го накара да се откаже.

Но не можеше да не се пита защо наистина Ейдън е тук. Той спомена, че обича театъра и иска да пише пиеси, което беше достатъчна причина. Дали имаше и нещо друго?

СЕДМА ГЛАВА

— Има ли нещо интересно в днешния „Газет“, Лили, скъпа? — попита Катрин Сен Клер, докато наливаше още чай на Лили.

Лили преглеждаше вестникарските колонки и поклати глава. Машинално се наведе, когато Брендън замери с хлебно топче най-малкия им брат Джеймс. Закуската в дома на семейство Сен Клер винаги наподобяваше клуб за незрели млади господа. Брендън и Доминик вече не живееха с родителите си, но изглежда винаги се появяваха в часовете за хранене.

— Кралското семейство отива в новата си лятна резиденция — двореца Осбърн, след пътуване до Кобург, за да се срещнат със семейството на принц Албърт. Уъртсуърт е присъствал на бала, който даде кралицата в Бъкингамския дворец. Министър-председателят...

— О, политика — оплака се Изабел. — Има ли нещо по-скучно? Особено ако е първото нещо, което ти се поднася сутрин.

— Може ли да не говориш толкова високо, Иси? — изпъшка Доминик. Лили го загледа през масата.

— Много си блед тази сутрин, Доминик. Тежка вечер, а?

Доминик се сгърчи.

— Нямах представа.

Лили се опита да не се разсмее, дори когато Катрин размаха под носа му чиния с пушена херинга и той съвсем пребледня.

— Трябва да хапнеш нещо, скъпи. Ще ти стане по-добре.

— Само кафе, благодаря, мамо — помоли той.

— Така ти се пада, маниак такъв, щом излизаш без мен — промърмори Джеймс.

— Внимавай с езика, Джеймс — скара му се Катрин. — Още си малък да скиташ с Доминик и Брендън.

— Мамо, почти на осемнадесет съм — възрази Джеймс, но Лили знаеше колко изумително умело се промъкваше вън от дома. Често ходеше някъде, но никой не знаеше къде.

— О, Лили, прочети светската хроника — прекъсна Изабел своя брат близък, като мажеше препечената си филийка с масло. — Няма да понеса и секунда повече да слушам глупостите на моите братя.

Лили разгърна вестника. Ключките щяха и нея да разсеят, за да не се въртят мислите ѝ само около един-единствен сюжет — Ейдън Хънтингтън.

От вечерта в „Прищевките на дявола“ беше минала повече от седмица, а тя не беше го виждала оттогава. Беше ѝ изпратил два пъти цветя — букетчета теменужки, и кратки бележки, написани с неговия неразбираем почерк, но нищо повече. Не беше сигурна облекчение ли чувства, че не е принудена да го погледне в очите, след онова, което се случи, или разочарование. Но почти постоянно мислеше за него, дори в най-необичайни моменти. Например, когато работи по счетоводните документи, изведнъж си спомня неговата шеговита усмивка и трапчинката на страната му. Язди през парка и усеща неговия одеколон.

Нощем, насън, чувства целувките му, ласките му. Представя си го върху себе си в нейното легло. Вдига краката ѝ върху раменете си и я възбужда с умелия си език по най-чувственото ѝ място, отново и отново...

— Лили какво четеш? — попита Изабел и изтръгна Лили от нейните фантазии. — Страните ти порозовяха. Сигурна е нещо ужасно скандално.

Лили вдигна глава и видя, че всички на масата я зяпат. Доминик изглеждаше обиден, но Брeндън беше присвил подозрително зелените си очи.

— Нищо особено. Само че тази сутрин тук е топло — каза предпазливо Лили. — Четях дописка за бала на лейди Уолдгрейв. Съмнявам се, че би допуснала нещо скандално в дома си.

— Старият генерал — промърмори Доминик. — Чудя се какво би казала, ако знаеше, че племенникът ѝ снощи беше в „Прищевките на дявола“?

— Доминик, скъпи, надявам се, че вече няма да си навличаш неприятности в този твой клуб — възкликна Катрин. — Спомняш си какво се случи миналия път на хиподрума.

Лили искрено се надяваше, че в „Прищевките на дявола“ няма да има никакви недоразумения, не и след като положила толкова много

усилия за успеха на клуба. Загледа сърдито Доминик, докато той не простена и не скри лицето си в шепа.

— Разкажи ми за бала, Лили, моля те! — настоя Изабел. — Кой с какво беше облечен? Кой с кого танцува? Някой обяви ли годеж? О, така ми се иска да ни бяха поканили. Мислех си, че непременно ще ни поканят, след като миналия месец се срещнахме в балната зала с цялата фамилия Уолдгрейв.

— Иси, интересуваш се прекалено много от надути сноби като Уолдгрейв и Хънтингтън — каза Брендън. Взе херингата от чинията на Доминик, след като той явно нямаше да я докосне. — На кого са им притрябвали?

— Не се интересувам от тях — възрази Изабел. — Просто харесвам тоалети и приеми. Така че пропусни тези филистери^[1], Лили, и чети за модата.

Лили се засмя и разлисти вестника.

— Ето, госпожица Пъркинс-Смит е била облечена с бял тоалет, украсен с жълти розови пъпки, а лейди Анджелина Андерсън — с жълт тоалет с бели розови пъпки. Графиня Солсбъри е носела зелена рокля от кадифе и тюл, изписана от Париж, госпожица Чейс е била в облак от розова коприна, а корсажът на роклята е бил от бели кадифени рози. Сгодила се е за лорд Хърнли, така че ето, Иси, всичко, което те интересуваше.

— А обстановката каква е била? — попита майка им — ненадмината домакиня, с изключителен вкус за подредба на дома.

Лили прочете на глас за палмите в саксии, гирляндите от папрат, парниковите рози, масите, отрупани с омари, пълнени гъби и френски вина, и пунш от великолепно бордо. Катрин и Изабел започнаха да обсъждат украсата, а Лили продължи да чете дописките за някои от другите гости, допивайки чая. Много от имената ѝ бяха познати от „Прищевките на дявола“ или от театъра, където фамилиите държаха ложи. Без съмнение техните синове се отдаваха на не чак дотам благоприлични удоволствия заедно с братята ѝ в публични домове, вариетета и така нататък.

Винаги ѝ се беше струвало странно как животът на Сенклерови течеше паралелно с този на аристократите и понякога се отклоняваше в своя посока. Пътищата им се преплитаха и все пак те оставаха някак встрани от обществото. Срещаха се с аристократи с титли в балните

зали и на театралните приеми, дори понякога ги канеха в домовете си, за да ги показват като нещо чудновато, но никога не се сприятеляваха с тях.

Също като нея и Ейдън. Лорд Ейдън. Бездната между тях беше огромна и тъмна, обградена с назъбени скали и високи стени. Можеше да застане в единия ѝ край, да го гледа и да го вика, но не можеше да премине от другата страна.

Може би и той знаеше, че помежду им зее бездна, и затова не разговаря с нея, когато дойде на представлението.

В този момент мерна името му в края на статията, отпечатано черно на бяло. Затвори очи абсолютно сигурна, че ѝ се привижда, понеже мисли постоянно за него. Но когато ги отвори, прочете: „Лорд Ейдън Хънтингтън, по-малкият син на херцог Карстън... Лили отгърна страницата и прочете по-нататък: ... беше забелязан да танцува с красивата лейди ХЛ, дъщеря на граф Д и перла на сезона. Мълва за годеж ли дочуваме? Ще се свържат ли чрез брак два от най-старите английски родове? А по-големият брат на лорд Ей ще бъде ли следващият? От много месеци не е бил забелязван в Лондон...“.

Лейди ХЛ.

Лили сгъна вестника и посегна да вземе чашата чай. Сигурно е лейди Хенриета Линдли. Естествено, че ще се обвърже с дъщерята на един граф. По-малко не биваше да очаква. И все пак почувства остра болка, като си представи как той танцува с облечена с бяла рокля дебютантка. Как я целува, как я гали, докато ѝ нашепва всички неща, които иска да направи с нея. Нима същото не се случи с Лили в нейния кабинет?

Чашата ѝ издрънча в чинийката.

— Лили? — изненада се Изабел. — Да не би в края на краищата да попадна на нещо тревожно?

— Не — отговори Лили сподавено, докато попиваше разлетия на покривката чай.

— Я да видим — каза Доминик и грабна вестника, преди тя да му попречи. Разлисти страниците до статията, която Лили четеше.

Прегледа клюкарската колонка и изведнъж се намръщи, очите му потъмняха повече от буреносен облак.

— Лорд Ейдън Хънтингтън — произнесе Доминик и ѝ подхвърли вестника.

— Не ми обърна почти никакво внимание в клуба, нито пък разговаря с мен в театъра. Разведох го из салоните, понеже каза, че братовчед му е инвеститор. Ти щеше да го изхвърлиш и да вдигнеш скандал още първата ни вечер, когато си опитваме късмета в нова сфера на дейност. Аз поне знам как да се контролирам.

— Да се контролираш ли? — закани ѝ се Доминик. — Та ти изчезна заедно с него за цял час.

— Цял час! — учуди се Брендън и се намръщи буреносно също като Доминик. — Какво прави с него, Лили?

Лили усети, че лицето ѝ става неприятно горещо, и се извърна настрана, уж да се избърше със салфетката. Изабел я гледаше ококорено, Джеймс се хилеше самодоволно.

— Това изобщо не е ваша работа, нали така? Аз съм пълнолетна жена, вдовица. А ти, Доминик, къде отиде с онази червенокоса уличница Луиза Карстеърс?

— Да те вземат мътните, Лили! — избухна Доминик.

— Внимавай с езика, Доминик — скастри го Катрин и укроти всички със спокойния си глас. — Не искам такива разговори на масата си.

— Извинявай, мамо — промърмори Доминик.

Катрин потропа с пръсти на масата и се загледа замислено в Лили.

— Лорд Ейдън Хънтингтън ли? Синът на херцог Карстън? В клуба ли дойде?

— И беше твърде внимателен към Лили — изгърси Доминик.

— Като към всяка домакина — каза Лили.

— Той ли ти изпрати цветята? — попита Катрин.

— Цветя ли е изпратил — скочи Доминик, но майка му го накара да седне веднага само с един поглед.

— Теменужки — съобщи Изабел. — Бяха много красиви. О, Лили, от него ли бяха? Толкова ли е красив, колкото разправят? Танцува ли с теб в клуба?

Изабел никак не се интересуваше от миналото на двата рода — Сен Клер и Хънтингтън. Беше съвсем млада, романтична и с нежна душа.

Лили въздъхна.

— Да, изглежда добре. Красавец като красавец и както се шушука — донжуан. Ще съм голяма глупачка, за да се забъркам с него. — Погледна намръщено Доминик и Брендън. — Което е невъзможно, защото тези луди глави, моите братя, ще предизвикат грандиозен скандал и ще се дуелират с него.

Изабел завъртя очи.

— На мен ми се струва романтично.

— Романтично ли е да оставим отново някой да се възползва от Лили? Също както Никълс? — каза Доминик.

— Мога да се грижа за себе си — отговори Лили. — А ти имаш по-важна работа. Не си ли днес на репетицията?

— Да, момчета, баща ви вече от час е в театъра — каза Катрин. — Мисля, че изчерпахме темата.

— Ще отидем ли да пояздим в парка, Лили? — попита Изабел. — От толкова време не съм излизала от къщи. Имам нужда да видя хора, които не са като моите тиранични братя.

Лили кимна все още под въздействието на караницата, Ейдън и лейди ХЛ, и букетчетата теменужки.

— След като прегледам сметките. И на мен ми се язди.

— Идвам с вас — каза Джеймс, но Катрин поклати глава.

— Днес сестрите ти ще минат без теб. Трябваш ми вкъщи малко по-късно. И, Доминик, скъпи... коя по-точно е тази Луиза Карстеърс.

Лили притисна ръка до устните си, за да не избухне в смях, като видя покрусената физиономия на Доминик, и на бърза ръка излезе от сутрешната трапезария.

* * *

В Ратън Роу вече беше се изсипал половината град, когато Лили и Елизабет стигнаха дотам. По настаните с чакъл пътеки се надпреварваха ездачи и лъскави карета да огледат обществото и обществото да огледа тях. Беше необичайно топъл за сезона ден, небето светлееше от яркото слънце и всички бяха излезли да се пораждат на хубавото време, на разходката... и на клюките.

Лили поведе плавно коня си към процесията с Изабел след себе си. Конете бяха хубави, яздещите дами модно облечени с тъмни

костюми за езда, като нейната зелена рокля, откритите каляски бяха отрупани с дантелени слънчобрани и шапчици с пера. Зърна прочутата парижка куртизанка Терез ла Пева със съмнително прилепнала до тялото червена рокля, както и куп графини, овдовели маркизи и баронеси.

Светското общество се събираше в най-оживените часове в Ратън Роу. Дори кралица Виктория се появяваше понякога в своето ландо, макар че точно днес я нямаше.

Лили проучваше минаващите през воалетката на шапката за езда, отбелязвайки си кой е тук, кой с кого разговаря, кой кого подиграва, кой с какво е облечен. Като дете, първата ѝ работа беше да прецени обстановката и да набележи най-уязвимите за кражба. Но сега да наблюдава всичко около себе си беше просто забавление.

Пък и не се оглеждаше за Ейдън. В никакъв случай.

Яздеха бавно и Изабел се изравни с нея.

— Доминик и Брендън днес не дойдоха, Лили. Можеш да ми разкажеш за лорд Ейдън Хънтингтън.

Лили поклати глава.

— Няма нищо за разказване, Иси. Срещата съм го един-два пъти. Интересуваше се от клуба, нищо повече, и снощи дойде да гледа пиесата в театъра.

— Хм. Тогава защо се изчервяваш, когато споменавам името му?

— Не се изчервявам. Просто денят е горещ — възрази Лили.

— Не е чак толкова горещ. Моята приятелка Анабел, онази от миманса в „Маджестик“, казва, че бил безумно красив. Всички момичета се молят да дойде в гримьорната, но той никога не се е появявал там.

— Това ме изненадва. Според мълвата е първокласен донжуан.

— Може би мълвата е лъжлива. Не се ли носят всякакви клюки за Сен Клер? Повечето са лъжливи.

Лили сепнато погледна Изабел.

— Какво имаш предвид?

Изабел се изсмя.

— Нали знаеш, че не можете да ме предпазите от всичко. Пък и кой се интересува какво дрънкат хората? Искам да ми разкажеш за лорд Ейдън. Наистина ли той ти изпрати теменужките?

— Да — неохотно призна Лили.

— Нали не твърдиш, че изпраща теменужки на всяка жена, с която се е срещнал един-два пъти?

— Не зная защо ми ги изпрати — каза тихо Лили. Де да знаеше какво иска от нея Ейдън и какво тя искаше от него!

— Защото си хубава, разбира се. И умна, и предана, и храбра. Трябва да е луд да не ти изпрати цветя.

Този път Лили се изсмя.

— Ти си ми сестричка, очаква се да говориш така. Във висшето общество ще погледнат на случая съвсем различно.

— Ами! Кого го е грижа за обществото? То е толкова досадно и Доминик е абсолютно прав в това отношение. — Изабел се подсмихна хитро. — Но лорд Ейдън не ми се струва досаден. Струва ми се като елегантния и бляскав герой в една пиеса.

— Не — промълви Лили, — може да е всичко друго, но не и досаден.

— На теб, Лили, ти липсват вълнуващи преживявания. Откакто умря господин Никълс, не знаеш нищо друго, освен работа. И мен не ме интересува какво говорят моите задръстени, стари братя. Интересува ги само обществото.

— Кога поумня толкова, Иси? — разсмя се Лили.

Изабел сви рамене.

— Научих се от теб. Нали затова си имам по-голяма сестра?

Лили се усмихна, но никак не беше убедена, че има нужда от силни вълнения. Не и такива, каквито ѝ предлагаше Ейдън. Вълнения, които преобръщаха наопаки тялото и чувствата ѝ. В края на алеята обърнаха конете и тръгнаха да се връщат, смесвайки се отново с тълпата.

— О, Лили, погледни! — възкликна Изабел и посочи с дръжката на камшика. — Това не е ли онзи чешит Басингтън, който те ухажваше преди няколко месеца?

Лили погледна накъдето ѝ сочеше Изабел. Наистина червената, разрошена коса на Фреди Басингтън блестеше на слънцето. Беше дочула, че е заминал за провинцията и се надяваше, че не е само слух. Наистина се надяваше, че е заминал, след като отказа да му върне писмата. Тези несвързани послания, изпълнени с пламенни излияния и идиотска поезия, бяха нейната гаранция, че той няма да я тормози.

— Опасявам се, че е Басингтън — каза Лили. — За последен път бях учтива към недорасъл нахалник, който случайно е попаднал на вечеря до мен.

Изабел се изкиска.

— Изпращаше ти огромни букети известно време. Цялата къща миришеше на лилии. Но предпочитам теменужките на лорд Ейдън. Отиват ти повече.

И Лили предпочиташе теменужките, но никога нямаше да го изрече на глас. Не искаше да чуе и дума повече за мнението на Изабел относно нейния любовен живот. За огромно съжаление такъв почти нямаше.

— Да обърнем ли конете? — попита Изабел. — Може би още не ни е видял.

— Много добре, Иси, но май е твърде късно.

Басингтън погледна към тях и лицето му стана червено като косата. Определено я видя.

Лили му кимна с хладна учтивост и се опита да се скрие в потока от ездачи и карети. После зърна мъжа с Фреди и ахна, преди да се усети.

Ейдън. Ейдън яздеше с Фреди Басингтън. Периферията на шапката засенчваше лицето му, но с този аскетичен, изящен профил, нямаше съмнение, че е той. Беше облечен с кафяв костюм за езда, който му стоеше изрядно, без нито една гънка, и подчертаваше атлетичната му фигура. Косата му падаше на вълни върху кадифената яка.

Както беше стегната в корсет, стомахът на Лили се преобърна и тя го притисна. Каква работа имаше Ейдън с Фреди Басингтън? Приятели ли бяха? Споделяха ли си тайни?

Стори ѝ се неправдоподобно. Очарователният, нехаен Ейдън и горкият несръчен Фреди приятели ли бяха? Но знаеше, че и двамата обичат театъра и на места като Итън и Оксфорд се свързват странни приятелства. Може би Фреди си споделяше тайните с Ейдън и го забавляваше. Ейдън имаше вид на човек, който обича да се забавлява, като че ли животът е един безкраен празник.

Лили се смръщи при тази мисъл. Братята ѝ бяха същите. Животът е забавление, водовъртеж от танци, шампанско и карти, жени и опиум. На театъра гледаха сериозно, понеже от всички други

занимания на семейство Сен Клер, сцената беше тяхната истинска страст — да играят там и да творят. Впускаха се в други дейности, независимо дали е вариете или игрален клуб, само за да подпомагат „Маджестик“.

Затова разбираше близостта, предизвикана от любовта към театъра. Имаше значение само красотата и дълбоката истинност на драматичното изкуство и за да му вдъхват живот и да го поднасят на публиката, имаха нужда от пари за декори, костюми, добри актьори и драматурзи. Тъй че се появяваха в света, скандалните Сен Клер, обект на подигравки, сътресения, спекулации и страсти в „почтеното“ общество, но това нямаше значение. Защото един ден всеки, когото познаваха, щеше силно да поиска нещо и щеше да се обърне към Сен Клерови, за да го получи. А то си имаше цена.

Лили затвори очи и си спомни старото семейно предание за коварството на Хънтингтън към Сен Клер. Някога родът Сен Клер е принадлежал по право към аристокрацията. Хората във владенията им ги почитали и едва ли не благоговеели пред тях. Не били нито най-богатите, нито най-влиятелните. Но работели много, за да имат добър живот и сплотено семейство.

Един ден по време на Гражданската война кралят Чарлз II минал на кон със свитата си през абатството Сен Клер. Бил изтощен, гладен, ранен. Останали само два дена, починали си и се подготвили да продължат пътя си. Малката Мери Сен Клер, още почти дете, наблюдавала целия хаос с широко отворени очи. Никога не била виждала рани или смърт, нито отчаяние или безсилие в своя живот. Това я потресло.

Но в свитата имало един момък, Джон Хънтингтън, знаменосец на краля, само няколко години по-голям от Мери. Преданието разказва, че се загледали един в друг сред цялата врява в къщата, която се подготвяла за война, и светът престанал да съществува за тях. Повече не се разделили. Това беше благословията и проклятието на всички Сен Клер — бездната на техните страсти. Но когато се венчали и заживели сред пищното великолепие в двора на Чарлз II като любовна и съпружеска двойка, нещата не завършили добре за горката Мери Сен Клер. Нейните страдания още изпълваха с гняв семейството ѝ към лекомислените и жестоки Хънтингтън...

— Лили, Какво има? — попита Изабел и Лили почувства ръката ѝ върху рамото си. — В момента като че ли не си тук и на закуска беше много разсеяна. Да не си болна?

Лили се откъсна от своите размишления за миналото и се помъчи да се усмихне на Изабел.

— Бях се замислила.

— Сигурно не е било нещо приятно. Ужасно се беше смръзила.

— Главата взе да ме наболява. Днес слънцето е много силно.

Изабел със съмнение погледна небето.

— Може би. Да се прибираме вече. Наситих се на тази безумна тълпа.

Лили кимна и обърнаха конете към изхода на парка. Слънцето вече клонеше към хоризонта, дърветата хвърляха по-дълги сенки, ездачите и каляските оредяха. Хората се прибираха по домовете си да се преоблекат за вечерните си развлечения — бал, театър, вечеря или някое по-разпътно забавление.

Лили беше все така потънала в мислите си и не забеляза ездача, докато не се изравни с нея.

— Госпожо Никълс — повика я той и Лили погледна към него, стресната от познатия плътен глас. Гласът, който чуваше насън.

Стисна дръжката на камшика, докато се взираше в Ейдън. Той докосна шапката си и кимна много учтиво. Но усмивката му... досега не беше забелязвала да се усмихва по този начин. Виждаше да се усмихва пакостно, дразнещо, ласкателно. Беше се чувствала покорена от чара на неговата усмивка.

Сега леко се подсмиваше, почти цинично, в очите му нямаше смях. Погледът му опипа тялото ѝ. Лили изведнъж потрепери от студ, въпреки топлата вечер.

— Лорд Ейдън — каза тя. — Каква изненада.

— Нима? — учуди се той и Лили пак долови нещо странно, нещо не наред. Но не разбираше и не се досещаше какво би могло да бъде.

Стана ѝ неприятно. Целият ѝ живот зависеше от нейната наблюдателност, трябваше да знае какво се случва около нея, за да реагира във всяка ситуация и да я контролира. Но Ейдън беше потаен.

— Надявам се, че ездата ви е харесала — каза той.

Лили кимна рязко, съзнавайки, че Изабел наблюдава нея и Ейдън с неговата многозначителна усмивка и присвити очи.

— Въпреки че бих предпочела истински галоп през полята, а не тази скучна разходка.

Представи си как препуска бясно, косата ѝ се изплъзва от всички фуркети и се развява, умът ѝ се избистря от обърканите мисли. Мисли, които той предизвика и наруши нейния тих и спокоен живот.

— Опасявам се, че в Лондон такава възможност не съществува, госпожо Никълс. Но нямате вид на жена, която си търси белята.

— О, тя е ненадмината ездачка — изчурулика Изабел. — Моите братя ѝ дишат прахта, когато се осмелят да се надбягват с нея за тяхно най-голямо огорчение.

Погледът на Ейдън проблесна към Изабел, усмивката му се преобрази и стана така очарователна, както Лили си я спомняше.

— Нима? Колко интересно. Трябва да запомня и да заложа на нея, ако изобщо някога се появи такава възможност.

Лили преглътна мъчително.

— Колко съм недосетлива? Лорд Ейдън, разрешете да ви представя сестра си — госпожица Изабел Сен Клер. Иси, това е лорд Ейдън Хънтингтън.

Тя се засмя, подаде му ръка и той се видя принуден да се наведе между двата коня.

— О, слушала съм за вас, лорд Ейдън! Много се радвам, че най-после се запознахме.

— Наистина ли, госпожице Сен Клер? — усмихна се още полъчезарно Ейдън. — Не зная да се лаская ли, или да се плаша.

— О, слушала съм за вас само хубави неща — каза Изабел. Хвърли поглед с крайчеца на очите си към Лили. — Теменужките, които изпратихте у дома, бяха прелестни.

— Благодаря.

Ейдън отново се обърна към Лили с онзи опасен блясък в очите, който не ѝ вдъхваше никакво доверие. Пак взе да опипва тялото ѝ с поглед, докато тя не потрепери, все едно я милва с ръце.

Искаше да се обърне и да избяга... или да го удари с камшика по прекалено красивото лице. Здравно уви юздите около юмрука си и се овладя. Нямаше намерение да се поддава на непостоянното настроение на един мъж и да се плаши.

Ейдън се наведе към Иси и каза с доверителен тон:

— Дано и вашата сестра да е харесала толкова много моите цветя. Страхувам се, че подаръкът не е бил по вкуса ѝ.

Очите на Изабел станаха огромни.

— Съвсем не! Теменужките са нейните любими цветя. Сложи ги в своята всекидневна, а това е необичайно за нея, когато някой ѝ изпраща цветя.

— Нима? — Ейдън пак ѝ се усмихна. — А получава ли много цветя от поклонници?

— О, мисля, че тя... — започна Изабел, но замръзна, когато Лили се пресегна и сграбчи ръката ѝ. Искаше ѝ се да изкрещи на сестра си да млъкне, да хване юздите на Изабел и да се махнат от парка възможно по-бързо. Но само ѝ се усмихна и каза:

— Изабел, вкъщи ни очакват.

— Не, ние... — Изабел се обърна към Лили и ахна. — О, да. Да, разбира се.

— Благодаря за цветята, лорд Ейдън — изрече с усилие Лили, без да среща погледа му. — Изабел има право. Бяха прелестни и беше много любезно от ваша страна да ми ги изпратите.

Ейдън се наведе към нея и каза с тих, мрачен глас, така че само тя да го чуе:

— О, не ти ги изпратих, за да бъда любезен, Лили. Изпратих ти ги с надеждата, че ще си спомняш онези моменти в твоя кабинет всеки път, щом ги погледнеш. Ще си спомняш какво правихме заедно...

Лили рязко се отдръпна и стресна коня, който запристъпва неспокойно.

— Трябва веднага да тръгваме.

— Позволете да ви придружа — предложи Ейдън.

— Не е необходимо — отказа Лили. Ами ако Доминик и Брендън са вкъщи и видят, че един Хънтингтън ги изпраща? Главата ѝ запулсира само като си го помисли.

Изабел я погледна недоумяващо и Лили почувства още по-силно главоболие, предчувствайки как ще я разпитва сестра ѝ, щом останат сами.

— Тогава нека да ви отведе поне до изхода. Не бих искал две дами да бъдат прегазени в най-оживения час.

Предложението се стори на Лили безобидно. Тълпата намаля и в момента на алеята бяха само те. Но не виждаше как да се измъкне, без

да се покаже обидно груба. Кимна и каза:

— Благодаря, лорд Ейдън.

После тръгнаха към главната порта на парка.

Ейдън и Изабел бърбеха за театър, Ейдън похвали Изабел за ролята на Жулиета, а Изабел се оплака, че родителите ѝ за последен път ѝ разрешават да участва в главна роля, преди да стане пълнолетна.

Лили почти не ги слушаше и промълвяваше някой учтив отговор на техния въпрос, но продължаваше да мисли за странната усмивка на Ейдън и за погледа му. Какво го беше вбесило, за да я гледа толкова мрачно?

И тогава си спомни, че го видя с Фреди Басингтън. Едва не изпъшка високо. Фреди! Щом Ейдън му е приятел... О, по дяволите, какво ли му е казал Фреди? Какво ли си мисли Ейдън сега за нея? Че е кокетка, която отхвърля предложенията на мъжете и пази писмата име цел изнудване? Все пак по-добре това, отколкото истината.

Всички си въобразяваха, че тя е като разтворена книга, но всъщност не знаеха нищичко за нея. Не би го допуснала.

Стигнаха портите на парка, като междуременно Изабел не преставаше да бърби. Лили си помисли, че вече могат да се измъкнат, и тогава се смути от гледката, която представляваше дете, застанало точно до позлатените от слънцето порти. Момиченцето беше кльоцаво и бледо, с парцалива сива рокля и плетен шал. Върху сплъстената си коса носеше мръсна шапка. На кръста му беше завързана кошничка с кибрит и в протегнатата си длан държеше няколко кутийки, които предлагаше на минувачите.

— Кибрит! Дузина за едно пени — викаше то. Всички го подминаваха, без да го погледнат.

Сърцето на Лили се сви при вида на детето. Колко пъти е била като малка на мястото на това момиченце. Колко пъти е гладувала дни наред ужасена, че вечерта няма да има достатъчно пари, които да занесе на Бомон!

Тъкмо щеше да скочи от коня, за да даде на детето парите, които имаше у себе си, когато някакъв мъж с елегантно облекло и копринена шапка мина бързо край него. Не го докосна, но кибритените кутийки се разпиляха на алеята. Момичето нададе вой и Лили разбра какво се случва. Детето беше примамка.

Лили много добре си спомняше схемата. Самата тя я беше прилагала един-два пъти. Дете, което продава кибрит, изведнъж се свива на земята пред добре облечен джентълмен, разпилява кутийките и започва да плаче и да пищи, все едно я е бутнал. Обикновено се събира тълпа, за да види какви са тези писъци, и мъжът плаща на детето да не прави сцени.

Но този мъж не постъпи така. Сграбчи ръката на момиченцето и то се разплака от болка, без да се преструва.

— Няма да слушам нито една от твоите лъжи! — каза той. — Вие уличните плъхове едно време често ме хващахте натясно. Този път ще повикам полицай.

— О, не, господине, моля ви — разрида се момичето. — Нищо не съм направила, кълна се.

Мъжът я раздруса грубо и Лили слезе от коня. Изабел я повика, но тя не съзнаваше какво прави. Искаше само да предотврати онова, което се случваше с това дете.

Промъкна се между зяпачите, които бяха започнали да се събират, както се очакваше, и грубо изблъска мъжа от момичето.

Той така се слиса от ненадейната намеса, че отстъпи крачка и писъците на момичето стихнаха. Извърна се към Лили и тя видя, че има светлочервена брада и искрящи от гняв очи.

— Какво означава това? — извика той.

Но Лили беше вбесена точно толкова, колкото него, и не отстъпваше.

— Извинете ѝ са за поведението си — каза тя. Гласът ѝ беше уравновесен и хладен, въпреки че ръцете ѝ трепереха.

— Какво да направя? — задави се мъжът.

— Държете се скотски на публично място, господине, при това с едно дете — отвърна Лили. — Трябва да повикаме полицай, но да прибере вас.

— Няма да понасям тези глупости — каза мъжът. Блъсна изведнъж детето и zakрачи към парка. Детето се просна на земята и се разхленчи, което прозвуча по-ужасно от писъците.

Лили се отпусна на коляно до него и хвана изранената му, мръсна ръка.

— Добре ли си, миличка? — прошепна тя. Детето се отскубна от нея.

— Нищо ми няма.

На Лили ѝ се доплака, като видя дивашкия блясък в очите на детето, докато я поглеждаше през сплъстените кичури. Помъчи се да се усмихне, да попита детето как се казва, но ненадейно някой я блъсна и една жена взе момиченцето на ръце.

Лили седна със свити крака и като вдигна поглед, видя слаба жена с пепеляво лице. И тя зяпаше вбесено Лили, докато притискаше ридаещото дете.

— Оставете я на мира! Всички! — кресна тя. Преди Лили да я спре, се извърна и двете изчезнаха. Понеже импровизираното представление приключи, тълпата се разпръсна.

Но Лили не можеше да помръдне. Вцепенена се взираше към мястото, където беше момиченцето, и към разпилените кибритени кутийки. Разрида се.

— Шшш, Лили, всичко е наред — прошепна Ейдън в ухото ѝ. Бавно нежните му думи проникнаха до съзнанието ѝ и видя, че той държи ръцете ѝ. Беше махнала ръкавиците си, когато коленичи до детето, и той разтвиваше студените ѝ пръсти.

Лили поклати глава, откъсна поглед от сплетените им ръце и срещна очите му. Така бяха потъмнели, че изглеждаха почти черни, докато се взираше в нея. Нямаше представа какво си мисли, но си спомни циничната му усмивка, когато се срещнаха в парка, изразът му, който подсказваше, че знае нещо, някаква нейна тайна. А тя току-що се държа ужасно пред него. Окаяното състояние на момиченцето я беше запратило право в едно минало, за което не искаше никой да узнава, най-малко той.

Понечи да се отдръпне от него, но той я задържа.

— Добре съм — каза тя и се позасмя. — Много глупаво от моя страна да реагирам толкова бурно.

— Не си реагирала бурно — отвърна той. — Всеки, който има сърце, ще се разгневи.

— Но на никого не му призля, нали?

Тук, до красивата порта на парка, никой не знае каква е тази участ да си наранена и гладна, да няма къде да избягаш. Дръпна по-силно ръцете си, но той не ги пусна, и Лили почувства, че у нея се надига паника. Той я гледаше изпитателно, като че ли искаше да проникне в заключената ѝ душа.

Но тя нямаше да му разреши. Не можеше да му разреши, никога.
— Моля те, Ейдън, нищо ми няма — развика се тя. — Пусни ме.
— Лили, едва не припадна. Дори сега изглеждаш сякаш си видяла призрак.

— Видях — промълви тя.

Тогавя той пусна ръцете ѝ, но я прегърна през раменете. Явно беше забравил, че се намират на алея в парка, но Лили си спомни, и се отдръпна. Къде е Изабел?

— Моля те, нека да ви изпратя до вкъщи — каза Ейдън.

Лили поклати глава. Най-после за нейно облекчение видя Изабел, която идваше към тях, и водеше коня за поводите.

— Благодаря, лорд Ейдън, но не е необходимо — каза Лили. — Ето, сестра ми идва.

Преди той да възрази, се метна на коня, без да обръща внимание на тревогата на сестра си.

— Приятен ден, лорд Ейдън.

Той остана до нея с ръка върху седлото. Лили се загледа в неговите дълги, елегантни пръсти, открояващи се върху кафявата кожа. Изглеждаха силни и много съблазнителни. Паниката, че трябва да избяга, отново я задуши, и едва се сдържа да не го перне през ръката с камшика, за да го заболи, както нея я заболя.

— Сега ще избягаш, Лили — каза спокойно, — но не завинаги.

След това я освободи и отстъпи. Лили дръпна юздите и пришпори коня към края на алеята толкова бързо, колкото се осмели, а Изабел се мъчеше да се изравни с нея. Лили усещаше как сестра ѝ вибрира от въпросите, които нямаше търпение да зададе, но мълчеше, докато язدهа към вкъщи.

Също така можеше да се закълне, че усеща изгарящата сила на синия му поглед върху кожата си, дълго след като знаеше, че се е скрила от погледа му. Не ѝ беше лесно, но не се обърна, за да го погледне.

* * *

Ейдън държеше малките черни ръкавици, които намери на земята, където тя коленичи до детето. Беше ги прибрал в джоба си, за

да ѝ ги върне, но в бързината забрави.

Ароматът на нейния парфюм с дъх на теменужки се носеше от тях, той затвори очи и го вдъхна дълбоко.

По дяволите, Лили Сен Клер. Как му влезе под кожата? Разтърси сетивата му дотам, че освен за нея, за друго не мислеше.

Тя беше загадка, мистерия. Трябваше да си признае, че не разсъждава разумно, когато някой го предизвиква. Това беше самата истина. Всеки път, щом стигнеше до заключение, че е разбрал каква е — самотна вдовица, която искаше да просне на леглото си, съблазнителна, която пазеше любовните писма на мъжете, за да ги изнудва, тя напълно се променяше. Изплъзваше му се и се чувстваше по-объркан от всякога.

Чувстваше се все така заплепен от нея. Желаше я. И желаше не само нейното тяло за няколко приятни нощи. Желаше нейните тайни, нейната усмивка.

Ейдън се намръщи, загледан в мястото, където тя коленичи до дрипавото дете. Беше ѝ много ядосан заради Фреди, понеже си играеше с неговите чувства и същевременно пазеше писмата му. Беше готов да ѝ поиска сметка, да направи каквото е необходимо, за да вземе проклетите писма, да ѝ даде да разбере колко е била злобна.

Но после видя как гледаше онова дете, мъката в нейните кафяви очи. За момент маската на хладна дама падна и той видя огромна болка. Спомни си изгарящия копнеж, който долови само за миг, когато я целуваше в нейния кабинет, и тя криеше този копнеж заедно с измъчената си душа. Тя каза, че не е актриса, но според Ейдън по-добра не беше срещал.

Какво ли ще съзре в нейните очи, ако е в неговото легло, нейното тяло под неговото, докато бавно я обладава? Тогава какво ще направи тя? Ще държи ли най-сетне в прегръдките си истинската Лили?

Ейдън поклати глава и промърмори една ругатня, като хвана поводите и се метна на седлото. Лили беше се превърнала във фикс идея, от която нямаше нужда, едва ли не в мания. Причината бе, че още се криеше от него, бягаше от него, а от преследването кръвта му кипваше. Щом веднъж я впримчи в мрежите си, огънят ще погасне и ще види, че е като всички жени.

Пък и Ейдън твърде много харесваше жените, за да се обвърже само с една за дълго.

Обърна коня към дома си и не се поддаде на странното чувство да мине покрай къщата на Лили. Засега ще я остави да бяга. Но скоро, съвсем скоро, ще я подгони и тогава тя няма да може да се скрие от него.

* * *

— Ето къде си била.

Лили стоеше пред огледалото във фоайето и се стресна. Изабел беше се качила в стаята си и Лили мислеше, че е сама. Извърна се и сърцето ѝ се разтуптя, когато видя Доминик да пристъпва от вечерните сенки, разпрострели се върху лъскавия под.

— Изплаши ме — каза тя сподавено. — Предполагах, че всички са в театъра.

Показа ѝ купчинка документи, наблюдавайки я съсредоточено и смръщено. Притесняваше се много, когато той ставаше сериозен.

— Татко забрави тези книжа. Хареса ли ти ездата?

— Много.

Лили се обърна пак към огледалото, за да доизвади иглите от шапката си. Очите, които се вираха в отражението ѝ, светеха твърде силно, а по страните ѝ бяха се появили червени петна. Чувстваше се и изглеждаше трескава, разтреперана от стари спомени и нови изживявания, свързани с Ейдън, които я плашеха.

Когато той я прегърна през раменете, след като отведоха детето, искаше да се прилепи до него, да забрави себе си в неговата жар и сила. В онзи миг имаше нужда от него и този порив изобщо не ѝ се понрави.

— Късно се върнахте — отбеляза Доминик.

— Днес в парка беше голяма блъсканица — отговори Лили. Искаше ѝ се да се махне и да престане да я гледа така. Днес ѝ беше дошло до гуша от хора, които се опитваха да проникнат в душата ѝ. Имаше нужда да остане сама, за да издигне отново своите защитни стени. Да забрави.

— Извинявай, Лили — неочаквано каза Доминик.

Изненадана, Лили го погледна в огледалото. Доминик се извиняваше изключително рядко.

— За какво?

— Че те изтормозих заради Ейдън Хънтингтън. Беше абсолютно права. Не е моя работа.

— Да, така е. — Лили бавно остави шапката си на масичката под огледалото. — Но ти така ме скастри, дори с него размени думи. Защо сега се извиняваш?

Доминик я погледна навъсено.

— Поговорихме си с Брендън.

— О? И какво решихте вие двамата за моя живот? — попита иронично Лили.

— Да опознаем врага.

Тя премигна.

— Моля?

— Може би няма да е зле един от нас да е приятел с някой Хънтингтън.

— О, нима? — Обърна се към Доминик, сдържайки се не го цапардоса с шапката си. Денят беше изморителен и на нея й дойде до гуша от хора, които се опитваха да я използват.

— Виж какво, Доминик Сен Клер, не съм твой шпионин.

Той вдигна ръка.

— Нямах това предвид.

— О? Тогава, моля те, кажи какво имаш предвид? Понеже на мен ми прозвуча точно в този смисъл. Да шпионирам Хънтингтън чрез лорд Ейдън.

— Искаме само да знаем какво планират. Достатъчно неприятности са причинили на фамилията Сен Клер.

— Това отдавна е минало! Или искаш сега да им го върнеш?

Лили подхвана полата си и се запъти към стълбището. Главата вече наистина я болеше и беше изморена. Изморена от мъже и техните конспирации, изморена от своите объркани чувства.

— Ами чудесно, ти и Брендън вървете, покажете на Хънтингтън най-лошото, на което сте способни, предизвикайте ги на дуел, та да ви убият, нека да ви изхвърлят от обществото и ще видите дали ме е грижа — подвикна тя през перилата. — Няма да бъда ваш шпионин.

— Лили, моля те.

Мекият тон на Доминик я накара да спре. Нейният самоуверен, засмян брат никога не говореше по този начин.

Погледна към него.

— Съжалявам — повтори той. — Не биваше да ти казвам нищо тази вечер, щом си изморена. Нямах намерение да те ядосвам. Само че... проклятие, Лили, става въпрос за Хънтингтън.

— А ние сме Сен Клер. Зная — отговори спокойно Лили. Не съществуваха други два рода, разделени от такава вражда. Нито да се мразят толкова много. Лили не биваше да забравя, че Ейдън е Хънтингтън.

— Ще поговорим после, Доминик — каза тя и продължи да се изкачва към своята самотна стая.

[1] Човек без духовни потребности, вгълбен в материалните неща. Силно ограничен кръгзор, не може да отсява маловажните неща от важните такива, третира ги еднакво. — Б.ел.кор. ↑

ОСМА ГЛАВА

Лили бавно обикаляше по края главния салон в „Прищевките на дявола“ и наблюдаваше хората, които се събираха около игралните маси. Нямаше толкова много посетители както вечерта на откриването. Беше чула, че кралица Виктория тази вечер е в Италианската опера, преди да замине за Кобург, и повечето от обществото щеше да отиде там, за да ѝ прави мили очи. Но все пак в клуба имаше порядъчно много гости, които предпочитаха тръпката да печелят и губят на карти, вместо да зяпат младата кралица и нейния навъсен немски съпруг.

Лили се заслуша в потракването на рулетката. Виждаше всичко и го възприемаше, но нямаше чувството, че наистина е тук. Като че ли ходеше в полусънно състояние от случката в парка вчера.

Кошмарите от миналото, намеците на Доминик, че трябва да шпионира Хънтингтън, не ѝ даваха мира. Работеше, за да си възстанови обичайното равновесие на духа, отвличаше вниманието си със счетоводните тефтери и клуба, но мислите ѝ оставаха все така тревожни.

Забеляза, че Брендън я наблюдава от другия край на салона, и му се усмихна, макар и насила. Той не ѝ се усмихна, само кимна и пак се загледа в картите, които държеше. На кехлибарените отблясъци на газеното осветление белегът на лявата му страна почти се заличаваше и пригладената му назад черна коса изглеждаше лъскава. Както обикновено носеше модно, черно, вечерно облекло с бели акценти, и все пак от него се излъчваше едва обуздана бруталност, нещо мрачно и примитивно, и гневно.

От двамата си братя Лили най-малко разбираше Брендън, понеже той винаги се държеше встрани от останалите. На никого не беше казал откъде е белегът му, какво му се е случило, когато преди няколко години изчезна и се върна с обезобразено лице.

Но омразата му към клана Хънтингтън като че ли беше станала още по-яростна. Лили трябваше да разговаря по-скоро с Доминик за Хънтингтън, отколкото с Брендън, ако изобщо беше необходимо да

говори. Дори най-малка представа нямаше какво искаше Брендън да направи като тяхна шпионка. Бавно отиде до другия край на салона, за да провери дали всичко върви гладко и дали клиентите им са доволни. Шампанското винаги облекчаваше опарването от загуба, затова поръча да донесат още.

— Госпожо Никълс — повика я един лакей. — Един джентълмен иска да се срещне с вас във вашия кабинет.

— В моя кабинет ли? — изненада се тя. На никого не беше разрешено да влиза там без нея и всички го знаеха.

Лакеят се изчерви и запристъпва от крак на крак.

— Извинявам се, госпожо Никълс, но той беше много настоятелен. Нали рекохте никога да не противоречим на клиентите.

Лили въздъхна и поклати глава. Тези арогантни аристократи се бутаха навсякъде. Бог да я пази от тях и от техните изисквания.

И от един „арогантен аристократ“ по-специално — добави тя на ум, като си представяше сините очи на Ейдън и неговата усмивка.

— Много добре, ще отида да го видя. Но отсега нататък ме предупреждавай, преди да ги заведеш в моя кабинет.

Тръгна забързано през салона и по стълбището с намерение да изхвърли от стаята натрапника, който и да е той. И ако протестира, толкова по-добре; тази вечер я сърбяха ръцете да се сбие с някого.

Отвори вратата, прекрачи прага и замръзна. Не беше някой почерпен клиент. Беше Ейдън.

Стоеше до библиотеката зад писалището и небрежно проучваше заглавията с ръце на стройните си хълбоци. Той се обърна, усмихна й се и белите му зъби проблеснаха в полумрака. Само лампата на писалището светеше и все пак без всякакво съмнение беше той. Никой не беше така висок, с такава елегантна сила, като някоя дива котка от джунглата, която само чака да свие мощните си мускули и да се нахвърли. Като че ли изпълваше цялата стая.

— Добър вечер, Лили — поздрави я той.

Лили затвори вратата и се облегна на нея.

— Какво правиш тук?

— Чаках да се срещна с теб.

— Тогава защо не дойде при мен в салона? Цяла вечер съм там.

— Искях да бъдем насаме — безцеремонно отвърна той. — И да ти върна това.

Остави нещо на бюрото и тя видя, че са нейните ръкавици за езда, които беше изгубила в суматохата в парка. Пръстите му се плъзнаха върху кожата и тя се вкопчи още по-здраво във вратата.

— Можехте просто да ми ги изпратите.

Ейдън поклати глава и с едно бързо движение прекоси стаята и се притисна до нея.

Лили ахна, като усети якото му тяло върху своето, и се опита да се отскубне. Но той я държеше, беше негова пленница, както беше подпрял длани над главата ѝ и колене между бедрата ѝ. Дори не я докосваше, не и кожа до кожа, но неговият плам я обгръщаше и я държеше по-здраво от всякакви вериги.

— По дяволите, Лили — изръмжа той и тя се изплаши от примитивната грубост в иначе мекия му и равен глас. — Знаеш ли как ме подлуди?

— Ейдън...

Тя не преставаше да трепери. Опря длани до гърдите му и се помъчи да го отблъсне, да избяга. Но вместо това осъзна, че се е вкопчила в лъскавата сатенена жилетка и го привлича по-близо до себе си. През дантелените ръкавици и гладката тъкан усети формата на неговите мускули. Ударите на неговото сърце подемаха ударите на нейното.

Той наведе глава до извивката на рамото ѝ и тя почувства разтворените му устни върху шията си, топлия му дъх върху кожата си, докосването на зъбите му. Тя ли го подлудяваше? Чувстваше се обезумяла само от едно негово докосване.

Захапа я съвсем лекичко и тя извика. Ръцете ѝ конвулсивно се сгърчиха.

— Защо не мога да те забравя и да не те търся? — прошепна той и плъзна устните си до пулсиращата вена на слепоочието. С едната си ръка освободи косата ѝ от фуркетите и тя се разпиля по раменете ѝ.

Хвана косата и я потегли назад. Усещането беше на мъглявата граница между болката и удоволствието и той престана да я дърпа, когато гърлото ѝ се оголи срещу него.

— Защо се криеш от мен? — попита той с изтерзан глас. Захапа уязвимата трапчинка на шията ѝ и Лили изви тялото си към неговото.

Сега не се криеше от него. Като че ли грубата му ласка, дивото му желание, разтвориха душата ѝ и всичките страхове и неувереност

от последните няколко дни, страстта, която с всички сили се мъчеше да сподави, се отричиха.

Вече не мислеше, не си спомняше, само чувстваше. Чувстваше какво прави Ейдън с нея, как сетивата ѝ се събуждат с изгаряща чувственост, каквато дори не знаеше, че съществува. Страхът ѝ не беше изчезнал, но в момента забрави за него.

Ейдън докосна устните ѝ и когато езикът му се преплете с нейния, тя усети неговата дълбока чувственост, примитивната нужда, която помиташе всичко останало. Усети скрития мрак в неговата душа, който зовеше нейния.

И двамата се криеха от света всеки по свой начин. Но сега, в този кратък миг, заедно бяха свободни.

Без да откъсва устни от нейните, Ейдън вдигна тежката ѝ копринена пола до талията и тюлената фуста се разпростря като пяна около тях. Тя уви ръце около врата му и се притисна към него.

— Защо жените носят толкова ужасно много дрехи? — промърмори той до устните ѝ. Лили ахна, когато разкъса тънкото муселинено бельо.

Ейдън погали свивката на бедрото ѝ и удоволствие и болка я пронизаха. Притисна ханша си към него и както беше разголена, се потри до възбуждения му член. Макар и през панталона, докосването до нейния чувствен възел от нерви я разтърси, но това изобщо не беше достатъчно.

Като я придържаше с едната си ръка, Ейдън плъзна другата между краката ѝ, обсипвайки с целувки раменете ѝ, извивката на гърдите ѝ. Зърната ѝ настръхнаха и я заболяха, притиснати от корсета.

— Ейдън — изкрещя, когато той мушна пръста си между влажните гънки. С нежна ласка я разтвори, за да мушне още един пръст, а с палеца възбуждаше най-ерогенното място. И тя едва не се разрида от удоволствие.

— Толкова си стегната — прошепна той. Галеше я бавно навън и навътре, със същия ритъм я целуваше, възбуждаше отново и отново онази чувствена точка, докато тя не простена.

Лили зарови ръце в косата му и се залюля, реагирайки на ласките му. Удоволствието ѝ растеше и най-накрая обхвана цялото ѝ тяло. Подът се наклони, стените заподскачаха.

Лили се сепна, откъсна устните си от неговите и отпусна главата си назад. Тя се движеше, а не стаята. Ейдън я въртеше и така я отнесе до шезлонга. Положи я върху възглавниците, докато подръпваше с устни едната ѝ обещане с висяща камейка.

— Имаш много дрехи — каза тя. Махна от раменете му жакета, после развърза връзката му. Искеше да го види, да го докосне. Да почувства тялото му до своето, както в съня си.

Ейдън разкопча жилетката и ризата си, без да се отделя от нея. Простена до рамото ѝ, когато тя пхна ръката си под ризата му и погали голите му гърди.

Кожата му беше влажна от потта, гореща и гладка като опънат върху мускулите сатен. На пипане Ейдън беше съвършен. С върховете на пръстите си докосваше ребрата му, дългия тънък белег, който загрозяваше идеалната кожа, стегнатия корем. Ейдън не беше някой отпуснат от безделие благородник.

Стигна до колана на панталона и най-накрая взе в шепа възбуждения му пенис през тъканта. Той като че ли се възбуди още повече от допира и Ейдън тласна слабините си към нея.

— Палавница — промърмори той.

Лили се разсмя, но смехът ѝ заглъхна, когато той коленичи между краката ѝ и хвана ръцете ѝ. Преди да се досети какво ще направи, Ейдън ги притисна до стената и ги завърза здраво със своята вратовръзка.

— Ейдън, не — прошепна тя. Вече нямаше контрол над себе си, падна в ръцете му и страхът и желанието се преплетоха у нея.

Той мушна пръст под копринената връзка.

— Боли ли те, Лили?

Тя поклати глава. Не я болеше, поне не физически. Но беше безпомощна пред него, уязвима за неговите желания, той доминираше... а това пробуди у нея опасения и разколеба нейното желание.

По лицето му бавно се разля усмивка — груба и варварска. После се наведе да я целуне отново. Както държеше вързаните ѝ ръце, я целуваше и малко по малко тя ставаше негова.

Целувките му изличиха страха и само горещото желание я обви като мъгла. Устните му се откъснаха от нейните и се плъзнаха по страната ѝ, по извитата шия, по раменете. С езика си докосваше

гърдите ѝ, спусна го в улея помежду им. Като дръпна деколтето, разголи гърдите ѝ и взе с устни едното ѝ зърно. Същевременно запретна полата ѝ още повече и притисна с ръка нейния венерин хълм.

Понеже беше завързана, Лили не можеше да направи друго, освен да се предаде на ласките му, да ги чувства, да им се наслаждава. В този миг съществуваше само той.

Зърното ѝ се изплъзна от устните му, тя отвори очи и видя, че той коленичи пред нея. Сложи ръце от вътрешната стана на бедрата ѝ, точно над панделките, които придържаха чорапите ѝ, и разтвори още повече краката ѝ, както бяха свити в коленете. Не можеше да го види от бухналата пола, но определено можеше да го усеща. С върха на езика си той опипваше влажната цепка.

— Ейдън!

Лили се помъчи да освободи ръцете си, но не успя. Беше виждала същото много пъти; с какво ли не беше се сблъсквала в бордея. Но на нея подобно нещо никога не ѝ се бе случвало. Беше шокиращо интимно, някак по-интимно от всякакви други отношения. Шокиращо и безумно приятно.

Помъчи се да се отдръпне, но той задържа още по-настойчиво бедрата ѝ разтворени.

— Да завържа ли и глезените ти? — попита и тя почувства горещия му дъх. После почувства, че езикът му потъва в нея.

Той изстена от удоволствие и Лили затвори очи. В тъмнината усещаше всяко негово движение и все повече се разпалваше.

Когато плъзна пръст в нея и подразни онова местенце, тя изкрещя и се понесе към върховното удоволствие. Той го подръпна със зъби и я подлуди.

Тя се разрида, когато той отмести устните си и зацелува тръпнещата кожа на бедрото ѝ. Усещаше изопнатото му от напрежение тяло, страстта му при всяко докосване.

— Лили, Лили! — мълвеше пресипнало. — Боже мой, колко си сладка... искам те веднага.

— Да — изохка тя. — Да.

Подхвана я и я обърна по корем. Тя затвори очи, докато той я повдигаше на колене. Чуваше дрезгавото му дишане, сърцето ѝ се блъскаше в гърдите с неравномерен ритъм, долови как събу панталона си и се наведе към нея.

Сложи ръцете си от двете ѝ страни, притисна гърдите си към извития ѝ гръб и тя почувства лекото докосване на косата му, когато целуна тила ѝ. След това притисна върха на пениса си към нея, поклащайки се напред-назад, преди да намери мястото и да влезе в нея.

Толкова влажна беше, че той потъна докрай дълбоко в нея и тя изкрещя, като усети пулсиращата му възбуда в себе си и леката болка. Почти беше забравила какво е да прави любов, пък и никога не беше изпитвала нещо подобно. Почувства се едно с него.

Той застина.

— Добре ли си, Лили? — попита пресипнало и тя кимна. Чувстваше се повече от добре. Много повече. Отново усети пристъп на страх, сякаш черни крила се разтвориха над нея.

Но Ейдън се отдръпна и пак се изтласка в нея, заличавайки всичко друго, освен че са съединени в едно. Тя се изви към него, посрещайки тласъците му с тласъци, докато не намериха своя ритъм. Той се движеше все по-бързо, все по-грубо влизаше в нея, потта му мокреше гърба ѝ, а тя почти обезумя от възбуда.

— Лили — извика той сред поток от ругатни. Притисна силно задните ѝ части и тя изживя още веднъж върховното удоволствие.

— Още, още — задъхваше се тя и крещеше.

Той изведнъж се отдръпна от нея и тя почувства, че и той свършва, когато горещото семе покапа по голото ѝ бедро. Тя потръпна, сгърчи се конвулсивно и притисна лице до хладната кожа на шезлонга. Мъчеше се да уравни дишането си и да се върне на земята. Като че ли се носеше някъде извън тялото си в безтегловност. Чувстваше се свободна.

Ейдън падна задъхан на шезлонга до нея. Нежно я целуна по рамото и развърза ръцете ѝ. Приглади оплетената ѝ на кичури коса, погали гърба и раменете ѝ, преди да навие кичур коса около китката си. Лежаха така доста дълго и мълчаливо, в мечтателното настроение след удоволствието.

Но по едно време Лили започна да съзнава и други неща. Студенина по голия си гръб, тапицерията до страната си, приглушения шум от улицата. Мъжът, чието тяло лежеше до нейното.

Тялото на Ейдън Хънтингтън. Ейдън, който току-що я облада, завърза ръцете ѝ, шляпна дупето ѝ и я подлуди. Срина всичките ѝ

задръжки.

Надигна се и седна в края на шезлонга. Прибра деколтето около раменете си и спусна полата върху треперещите си крака. Кичурът се беше отвил от китката му, но тя усети, че той си играе с диплите на полата ѝ.

— Защо се обличаш с толкова тъмни дрехи? — попита и гласът му прозвуча грубо. Поднесе края на полата ѝ към мъждукащата лампата и освети тъмночервения цвят на дрехата.

— Защото съм вдовица — отговори и дръпна полата си от ръката му. Чу, че той се претърколи по гръб. Погледна го през рамо — лежеше с ръце зад главата си и я наблюдаваше с притворени очи. Като че ли имаше на разположение цяла нощ, за да размишлява за нейните тайни.

— Вече повече от година — отбеляза той. — Твърде млада си, за да носиш само тъмночервено и тъмносиньо.

— Харесвам дрехите си.

С тях оставаше незабележима. Успяваше да се скрие от всеки.

С изключение на този мъж. Той изобщо нямаше да ѝ позволи да се скрие от него.

Подсмихна ѝ се и се появи за миг трапчинката му. И само с този жест се превърна от доминиращ любовник в безгрижен пакостник.

Хвана я през талията и я дръпна върху себе си. Целуна устните ѝ бавно и нежно за разлика от безумната страст преди малко. Докосна подпухналата ѝ долна устна, преди да се отдръпне и да я погледне в очите.

— Е, харесвам те повече без дрехи — каза той.

Тя не се въздържа. Сложи ръка на страната му и после очерта с пръст линията на скулите, на носа, на веждите. После на чувствените устни, които я подлудиха. Беше много красив мъж, почти като бог с кожа, позлатена от светлината на лампата. Наистина ли току-що правиха любов?

— Но ние всъщност никога не сме събличали дрехите си, нали? — промърмори тя.

Той взе ръката ѝ и притисна устни към нежната длан. После целуна върха на палеца ѝ и лекичко го ухапа.

— Следващия път.

Следващия път ли?

— Ейдън...

Той поклати глава и задържа ръката ѝ, за да не се обърне.

— Лили, ела с мен утре на театър.

— Ходя на театър всеки ден — отговори тя, все още изумена, че иска да я види пак. Че самата тя иска да го види. Нямаше сили да го отбягва, дори след като помнеше добре как странно ѝ се усмихна в парка, дори след смътното предчувствие, че трябва да се пази.

Ейдън се подсмихна и отново я целуна.

— Не бих искал да съжаляваш. Да се срещнем на задната улица, където те изпратих. И за бога, жено, облечи се с нещо по-ярко. Не е необходимо да се представяш за благовъзпитана вдовица там, където ще отидем.

Лили кимна, следейки с поглед как взема от пода жакета и жилетката. Облече се и оправи разрошената си коса. Тя приглади роклята си, преди да го поведе към задното стълбище, по което щеше да излезе на улицата, без да попада пред погледа на братята ѝ.

Той целуна още веднъж ръката ѝ, прошепна „до утре“ и след това вече го нямаше. Объркана и замаяна, Лили се върна в кабинета си и заключи вратата. В малката стая беше задушно и горещо, носеше се мирис на секс и кожа, на одеколونا на Ейдън, примесен с нейния парфюм с дъх на теменужки. Този мирис ѝ припомни ясно тяхната любовна среща, устните му, езика му, телата им, дивашката им нужда един от друг.

Побърза да отвори прозореца и да проветри. От Темза се носеше мъгла, влажна и гъста, сива и смърдяща на въглищен дим и на острите миризми от реката. През облаците мъгла зърна за миг яркожълт проблясък, докато каретата на Ейдън се отдалечаваше от клуба. Загледа се след него, докато изчезна, след това се отдръпна от прозореца.

Лампата догаряше. Последните ѝ отблясъци попаднаха върху кожените ръкавици и тя ги попипа замечтано.

Тогава забеляза, че едно от чекмеджетата на писалището ѝ не е затворено докрай. Винаги ги затваряше много внимателно. Отвори го и провери подредените документи, счетоводните тефтери, пликите и листовите за писма, гравирани с нейните инициали. Всичко изглеждаше в пълен ред. Нямаше следи някой да е ровил.

Лили изморено потърка очи.

— Сега пък ти се привижда — прошепна.

Крайно време беше да се прибере, да си легне... и да реши трябва ли наистина да отиде на театър с Ейдън Хънтингтън.

* * *

С няколко скока Ейдън изкачи стълбите към своето жилище, чувствайки се лек като перце, което отдавна не му се беше случвало. Лили се съгласи да излезе с него и колкото да беше странно, само при мисълта, че ще бъде с нея, светът някак му се струваше отново прекрасен. Струваше му се, че животът поема в неочаквана и освежаваща посока. Нямаше търпение да види какво ще се случи, какви свои нови страни ще разкрие тя.

Отключи вратата и влезе. Антрето се осветяваше само от прозореца и в полумрака едва не прескочи пощата, пъхната под вратата. Най-отгоре имаше писмо, адресирано до Ейдън с грозния почерк на Фреди Басингтън.

Като го видя, доброто настроение на Ейдън донякъде се изпари, но нямаше как, трябваше да го отвори. Коленичи, взе го и счупи восъчния печат.

Писмото беше кратко и официално, без следа от обичайния ентузиазъм на Фреди. Най-нахално настояваше Ейдън да го уведоми има ли напредък с намирането на писмата и дали е подразбрал нещо за намеренията на Лили Сен Клер. Думите бяха надраскани набързо с молив, зацапани и изпълнени с отчаяние.

Ейдън не можеше да каже на приятеля си, че не е открил нищо за неговите писма... макар че напоследък научи много за тяхната притежателка. И възнамеряваше в най-скоро време да научи още повече.

Отиде до писалището и прибра писмото в едно чекмедже. Ще има време да разбере всичко, което му трябваше за Лили Сен Клер...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Беше абсолютно прав — каза Лили. — Този театър няма нищо общо с „Маджестик“.

Ейдън се разсмя, докато я наблюдаваше как оглежда обстановката, сериозният израз, с който поглъщаше всяка подробност. Колебаеше се дали да я доведе тук. Обикновено не водеше жени на подобно място. Госпожичките от висшето общество ще припаднат при този скандал, а куртизанка или оперна танцьорка ще поискат изискана вечеря в скъп хотелски ресторант. Но с Лили рискува, заради бездната, стаена в сериозните ѝ, тъмни очи.

Заради авантюризма, който долови за своя изненада, докато правеха любов.

Прегърна я през раменете и я притегли до себе си, за да усети докосването на тялото ѝ. От косата ѝ се носеше ухание на теменужки и наведе глава да вдъхне сладкия мирис и да поеме топлината на кожата ѝ.

„Проклятие, тази вечер съвсем оглупях“ — помисли си той. Търсеше си повод да я докосне, да помирише косата ѝ. Не е бил толкова похотлив от пубертета. Трябваше да се овладее, да се контролира.

— От години не съм стъпвала в такъв театър — каза тя.

— Харесва ли ти?

Лили го погледна, усмихвайки се колебливо. Очите ѝ така бяха потъмнели в слабо осветения, задимен салон, така неразбираеми и хладни. На него почти не му се вярваше, че тази е същата жена, която го остави да я завърже и да я наплеска, която се разтопи в прегръдките му.

— Не зная още.

— Много добре, да си вземем по едно питие, докато решиш.

Ейдън обгърна талията ѝ и я поведе през претъпкания салон.

Театърът на неговия приятел Ник, макар и да не беше величествен като „Маджестик“, същевременно нямаше нищо общо и с

долнопробно вариете. Сградата представляваше приспособена за целта стара, изоставена, протестантска църква. Имаше достатъчно пространство с много маси, столове и дансинг. В дъното на салона беше издигната голяма дървена сцена с пейки за публиката пред нея. Покрай едната стена имаше бар, чийто дървен плот носеше белезите на стотици клиенти. Помътнялото огледало зад него отразяваше тълпата работници с груби дрехи, търговци с черни сюртуци и момичета от магазините и фабриките, пременени със своите евтини, ярки тоалети за танци. Ник главно наблюдаваше по-съмнителните типове.

Ейдън поведе Лили покрай дансинга към края на бара. Мимоходом огледа себе си и нея в огледалото. Тя беше изпълнила желанието му и беше изоставила нейните церемониални копринени тоалети, но дори със семплата пола от розов муселин и корсаж на бели и розови райета, с коса прибрана на обикновен кок ниско на тила, беше изискана. Изглеждаше като свежо лятно цвете. Много сериозно цвете. Вглеждаше се в обстановката така внимателно, като че ли след това ще я изпитват по темата.

Ейдън се намръщи, когато изведнъж му дойде на ум, че не знае нищо за Лили Сен Клер.

Знаеше, че е от челядта на семейство Сен Клер, че е осиновена; била е омъжена за някакъв ужасно почтен зарзаватчия; Фреди е бил влюбен в нея и тя се е възползвала от чувствата му.

И определено знаеше начина, по който стройното ѝ тяло прилягаше на неговото, начина, по който крещеше името му. Тялото му познаваше нейното, жадуваше за него.

Това беше повече, отколкото обикновено знаеше за жените, с които е бил. Но искаше да узнае повече. Щеше да узнае повече.

Направи знак на бармана — едър мъж със заплашителен вид, обръсната глава и мускулести ръце. Мъжът се захлаби широко, показвайки развалените си зъби.

— Ейдън, приятелю! — развика се той. — Не съм те виждал тук от цял век. За представлението ли дойде?

— Познаваш ли го — прошепна Лили.

— Стар приятел — отговори Ейдън. Ако искаше да опознае Лили, трябваше да ѝ разреши и тя да разбере някои неща за него. Поне

малко. Много отдавна беше се научил да не разкрива докрай душата си.

— Бях зает, Роби — каза Ейдън и се пресегна през бара да стисне ръката на Роби. — Но не мога дълго да не идвам.

— Липсваше на заведението. Моли и Ани не престават да питат за теб. — Роби плъзна любопитно поглед към Лили. — Май че ще си чакат още. Коя е хубавата дама?

— Роби, това е Лили. Лили, Роби е най-известният професионален боксьор отгук до Единбург.

— Наистина ли? Звучи внушително — усмихна се Лили. Ейдън си помисли, че гласът ѝ внезапно стана различен, акцентът по-мек.

— Вече в оставка — отговори Роби. Взе ръката на Лили и я поднесе внимателно до устните си, с което я разсмя. — Винаги се радвам да се запозная с приятели на Ейдън. Къде те е крил досега старият разбойник?

Лили хвърли кос поглед на Ейдън.

— По-интересно е какво е крил тук.

Роби изрева:

— О, прелестна моя, мога да ти разправам легенди. По-късно, след като нахраня и напоя тая тълпа негодници. Какво да бъде? Ейл? Бива го, не е като оная разводнена помия, дето ще ти наляят при Ейдън отгатак улицата.

— Две чаши ейл, Роби — поръча Ейдън. — И не разправай врели-некипели на моето момиче. Мъча се да ѝ направя добро впечатление.

Лили само се усмихна, облегна се на бара и се загледа в танцуващите двойки, които се въртяха като в яркоцветен калейдоскоп и потропваха. Когато Роби постави голяма халба тъмен ейл пред нея, тя жадно отпи.

— Прав беше — каза тя. — Не е разводнена помия.

Ейдън се засмя и също отпи от бирата, загледан в салона също като нея. О, това беше опасно... страхуваше се, че може да я хареса. Да му доставя удоволствие да бъде с нея, да разговарят, дори с дрехите на гърба им. Така ли се е чувствал клетникът Фреди, когато е писал онези глупави писма? И той, Ейдън, ли ще изпадне в същото окаяно положение?

— Как се е случило синът на един херцог да попадне на подобно място? — попита Лили. — Как се е сприятелил с бивш борец и момичета с имена като Моли и Ани?

Ейдън сви рамене.

— Ако приятели ми бяха само онези, които одобряват моите родители, щях да умра от скука. Запознах се с Ник, съдържателят на това вариете, на едно от последните състезания на Роби. Ник възнамеряваше да открие мюзикхол и търсеше писател да напише скечове.

— Пишеш ли пиеси за него?

— Когато имам време.

— А мога ли да видя творбите ти?

— Не и тази вечер — отговори той. — От известно време писането не ми вървеше.

Докато не я срещна и тогава отново му хрумнаха идеи.

Лили поклати глава и отпи от бирата.

— Странен човек си, Ейдън. Не познавам друг като теб.

— Ако ти се струвам странен, трябва да видиш моя брат Дейвид. Той е наследникът, а живее като отшелник. Влудява баща ми. — Ейдън допи бирата и загледа любопитно Лили. Явно тук се чувстваше удобно, пие евтин ейл и наблюдава как танцуват продавачките и работничките, като че ли пие шампанско в „Прищевките на дявола“.

— И ти си доста странна.

Усмивката ѝ помръкна.

— Дори нямаш представа.

Той остави халбата, прегърна я и я притегли до себе си. Тя ахна, изненадана от ненадейния му жест, и сложи ръце на гърдите му. Ейдън целуна косата ѝ, усети с устните си копринената ѝ мекота, с ръцете — извивките на тялото ѝ. И само от това докосване почувства как слабините му се напрягат.

— Искам да знам, Лили — прошепна. — Искам да знам всичко за теб.

Тя поклати глава, но Ейдън долови, че тялото ѝ се отпусна до неговото, после отново сложи ръцете си върху гърдите му. Погали го и той едва не изстена.

— Повярвай ми, Ейдън, не искаш.

— Не се тревожи, Лили. Не е необходимо да ми казваш всичко точно сега. — Взе едната ѝ ръка и я поднесе до устните си. Бавно и нежно целуна всеки пръст и най-накрая ухапа лекичко показалеца. Дъхът ѝ изсвистя и той се усмихна, като долови тази сексапилна въздишка.

Не само той се вълнуваше.

— Нямам търпение пак да те завържа, но този път в моето легло.

Лили дръпна ръката си и се обърна с гръб към него.

— Ще чакаш до второ пришествие, Ейдън Хънтингтън.

Той наистина се надяваше, че няма да е толкова дълго. Не беше сигурен дали ще издържи да отmine вечерта. Засмя се и прекара ръка по раменете ѝ. Тя настръхна, но не се отдръпна.

— Вече ти казах, Лили... аз съм търпелив. Междувременно нали няма да ми откажеш един танц?

Тя погледна към дансинга, където блъсканицата изглеждаше още по-голяма. Всички столове покрай стените бяха заети от зяпачи.

— Много добре — бавно изрече. — Един танц.

Един танц. Това беше каприз.

* * *

Лили безпомощно се разсмя, когато Ейдън я завъртя. Салонът, претъпкан от хора и пропит с дъх на ейл, евтин парфюм, вълна и памук, се завъртя и нещата загубиха очертания като в мъгла. Освен да преплете ръце през врата му, друго не ѝ оставаше.

Танцът не приличаше на благовъзпитаните валс и мазурка в балната зала на клуба или на тържествената павана, която беше изучавала едно време за представлението на „Ромео и Жулиета“. Тук изглежда не спазваха определени стъпки, а само инстинктивно следваха ритъма на музиката и завъртанията на другите танцуващи. Ейдън предсещаше движенията — как да я обърне, как да я завърти, със серия от бързи, грациозни танцови фигури, които пробудиха инстинкта у нея.

Ейдън я държеше в обятията си, усмихваше ѝ се и тя осъзна, че не е танцувала от цяла вечност. Не и откакто танцуваше със съпруга си в балната зала, но онзи танц нямаше нищо общо с този. Хари я

повеждаше вдървено да изтанцуват един валс, след което отиваше да играе карти със своите търговски партньори и я оставяше при техните скучни съпруги. Това изглеждаше повече от танц, повече от заучени стъпки на определени танцови фигури. Двамата с Ейдън си допаднаха съвършено. Точно по същия начин, когато правиха любов, телата им влязоха в ритъм.

Лили никога не беше изпитвала такава радост от един танц.

Друга двойка се сблъска с тях и тя залитна още по-близо до Ейдън. Разсмя се и още по-здро се хвана за врата му.

— Харесва ли ти? — попита той.

Тя кимна. Ейдън я вдигна във въздуха и я завъртя към края на дансинга, където имаше по-малко хора.

— Забавляваш ли се?

Лили наведе главата си назад и му се усмихна. Той я наблюдаваше с премежени очи, леко усмихнат.

— Много — отговори тя. — Не бях танцувала от години. Теб много те бива.

Той се усмихна още повече и на страната му се появи съблазнителната трапчинка.

— О, аз имам много скрити таланти, Лили. Ако си мила с мен, може и да ти ги демонстрирам.

Лили прехапа устната си, като си спомни скритите таланти, които вече ѝ демонстрира. Ако бяха още по-ярки, със сигурност щеше да припадне.

— Може би и аз имам няколко тайни таланта.

Ейдън се разсмя и я вдигна още по-високо.

— Изобщо не се съмнявам. Ще ми покажеш твоите, а аз — моите.

Изведнъж някой обгърна талията на Лили и я изтръгна от обятията на Ейдън. Тя остана за миг шокирана, изплашена и вцепенена. Инстинктът ѝ на дете от улицата надделя и тя замахна с юмрук, същевременно ритна назад между краката онзи, който я бе пленил.

Той навреме се наведе, но юмрукът ѝ се стовари върху челюстта му. Изведнъж се озова сама и веднага се приготви за бой.

Завъртя се като пумпал и видя висок, широкоплещест мъж, поразителен, почти зловещ с дългата си черна коса и зелени очи,

облечен с черна кожена дреха без ръкави върху бяла ленена риза. Той се разсмя, потърквайки челюстта си, и за изненада на Лили Ейдън, също заливайки се от смях, я прегърна през раменете и я дръпна пак до себе си.

— Моля те, Ник, не плаши моята дама — каза Ейдън. — Никога няма пак да я склоня да излезе с мен.

— Не знаех, че си довел истинска фурия в моето заведение — каза чернокосият мъж със звучен ирландски акцент и плачевна физиономия. — Обикновено са по-хрисими.

Лили поглеждаше със свити вежди ту единия, ту другия.

— Познаваш ли този мъж? — попита тя Ейдън. Още беше напрегната и готова за бой.

— Лили, запознай се с Ник Райли, собственик на това почтено заведение. И варварин, който няма представа как да се държи с една дама.

— Дами тук не се появяват често и никога с разбойник като теб, Ейдън. — Мъжът ѝ се поклони ниско и ѝ протегна ръка.

— Простете ми, госпожице... Лили, нали?

Лили се загледа продължително в ръката му за момент, изпълнена с подозрение, преди грациозно да сложи пръстите си върху дланта му.

— Господин Райли, мисля, че ще ви простя, ако и вие ми простите.

Ник се засмя и поднесе ръката ѝ до устните си. Целувката продължи, докато Ейдън не дръпна своята дама по-близо до себе си, а Ник се разсмя още по-гръмко.

— Откъде научихте този страхотен кос удар, госпожице Лили? — попита Ник.

Лили хвърли поглед към Ейдън.

— Един от моите скрити таланти.

— Тогава ми напомни никога да не те предизвиквам — отбеляза Ейдън.

— Повече, отколкото досега ли? — подразни го Лили. Тя отново се отпусна и бойният ѝ инстинкт бавно замря.

— Забрави за напомнянето — каза Ейдън иронично.

— Хайде, да изпием по питие, заведението черпи — покани ги Ник. Поведе ги към бара и направи знак на Роби. — Нека да ви се

извиня, както му е редът. Кажете, госпожице Лили, къде ви намери този разбойник? Там има ли и други като вас?

Лили се засмя и отпи от чашата си. Нямахме как да не хареса Ник, независимо от факта, че току-що се опита да му разбие челюстта. Имаше непринуден чар, който замаскираше неговата остра бдителност. В това отношение ѝ заприлича на Ейдън. Може би по тази причина синът на херцог беше приятел със собственик на ирландска кръчма.

— Имам сестра, но тя не е като мен, а и нашите много едри братя я пазят зорко. Съмнявам се, че чаровни разбойници като теб и Ейдън, ще могат да припарят до нея.

Ник ѝ се захили, зелените му очи светнаха. О, да, тя ще направи всичко възможно мъж като него никога да не доближи Изабел.

— Обичам трудностите. Поне вече съм чаровен разбойник. Издигнах се в очите ти.

— Кротко, приятел — каза Ейдън. — Дамата е заета, забрави ли.

Лили го погледна намръщено. Заета, нима? Не е притежание на нито един мъж и никога повече няма да бъде. Но някак си избликът на чувство за собственост у Ейдън ѝ вдъхваше примитивно задоволство.

— Не съм браконьер, независимо колко примамливо е ловуването — каза Ник. — Ейдън, гледа ли миналата седмица представлението на госпожа Нийл в Лисиъм?

Двамата мъже се заговориха за програмите в местните вариетета, а Лили пиеше бира, проучвайки посетителите в огледалото. Алкохолът се лееше, всички говореха по-високо, танците станаха по-буйни и по-бързи, музикантите свиреха бясно. Тя потропваше с крак в ритъма и се радваше на музиката и веселието.

Изведнъж зърна в огледалото фигура на мъж в дъното на салона. Мъжът стоеше в сянка, малко встрани от гъмжилото. Беше висок, почти болезнено слаб, облечен с дълъг черен редингот. Лицето му не се виждаше от периферията на ниско нахлупената шапка. Подпираше се на бастун с дръжка на череп.

— Не — прошепна Лили. Чашата ѝ се изплъзна от ръката и издрънча на плота. Пръснаха се капчици бира.

Дори не забеляза, когато Роби улови чашата, преди да се търкулне на пода, нито когато Ейдън взе ръката ѝ и ѝ каза нещо. Виждаше само този бастун, този захилен мъртвешки череп. Наскоро го мерна, когато Ейдън я заведе в кафенето.

Беше го виждала, страхуваше се много отдавна от него. Възможно ли е да е тук сега?

Извърна се и като обезумяла огледа през рамо тълпата. Не видя мъжа с черния редингот. Сякаш се изпари. Стори ли ѝ се, че го е видяла? Да не би някак споменът за миналото да е изплувал, минало, което вярваше, че е мъртво и погребано?

Полудяваше ли?

— Лили? — повика я Ейдън и стисна лакътя ѝ. Гласът му проникна през пелената на страха и тя го погледна.

Той ѝ се усмихваше недоумяващо и тя се помъчи да осъзнае, че е тук с него. Това беше настоящият момент, животът ѝ сега.

И все пак миналото не беше изчезнало. Оказа се съвсем близо, съвсем осезаемо, застрашаващо всеки момент да връхлети и да разруши неустойчивата фасада от образование и добри маниери, която с много труд бе изградила около себе си. Лили, без фамилно име, дъщеря на курва, винаги се спотайваше зад Лили Сен Клер Никълс с нейните изящни тоалети и бижута. Точно това Ейдън не биваше да вижда.

Тя му се усмихна.

— Много съжалявам. Сигурно съм изморена. Колко глупаво от моя страна.

— Искаш ли да тръгваме? — попита той. — Ще те изпратя до вкъщи.

Изведнъж в другия край на салона се вдигна врява, понесоха се писъци и викове, издрънча счупено стъкло. Оформяше се скандал, който бързо се разразяваше.

— Извинете ме — притесни се Ник и се втурна през тълпата. Ненадейно всички започнаха да се блъскат, за да видят какво става. Роби извади изпод бара бухалка за крикет. Лили не искаше да знае какво ще направи с нея.

— Хайде — потегли я Ейдън към вратата.

Тя го последва, но боят се разпростря много бързо и изходът се оказа препречен. Внезапно някакъв як, широкоплещест мъжага изскочи от мелето и Ейдън го отблъсна. Мъжът здраво цапардоса с юмрук Ейдън в челюстта и главата му се отметна назад. Той погледна смаяно за миг, след това пъргаво се окопоти и удари силно мъжа в шията. Мъжът изкрещя гневно и се спусна, олюлявайки се към Ейдън.

— Стой тук! — извика ѝ Ейдън. След това се хвърли към нападателя.

Лили се залепи до най-близката стена, зяпнала смаяно Ейдън.

Никога не беше си представяла, че син на херцог, пък и който и да е, може да се бие така. Като дете беше се нагледала на побоища, но този тук беше яростен, удряше с животински бяс, бързо и брутално. Ейдън се биеше сякаш без усилие, с плавна грация. Бързо се отместваше, навеждаше и избягваше ударите, като същевременно уцелваше най-неочаквано противника си.

Нападателят му се разяряваше все повече, понеже Ейдън му се изплъзваше. Ударите му бяха по-безразборни, Ейдън най-после го свали на колене и с един юмрук просна по-грамадния от него мъж на пода.

Ейдън разтръска ръката си и потегли Лили.

— Хайде!

— Къде си се научил да се биеш така? — извика тя.

— На Антилите — отвърна кратко и я поведе през тълпата, където беше по-рядка. Качи я на една маса.

— Стой тук! — нареди той. — Не мърдай, докато не дойда да те взема. Ще намеря откъде да се измъкнем.

— Ейдън! — извика тя, но преди да я чуе, той потъна в хаос от крака, ръце, крясъци и мръсни ругатни.

И на нея ѝ идваше да изругае. Първоначалният шок от внезапно разразилия се бой преминаваше и почувства полузабравената възбуда от зрелището. Някога виждаше и бягаше от подобни свадни почти всяка вечер, но беше започнала да забравя изблиците на насилие, неударимото желание да избяга.

Но не можеше да избяга. Имаше твърде много хора между нея и вратата. Надигаше се да зърне Ейдън, но него го нямаше. Видя Ник, който блъскаше в пода главата на някакъв мъж.

Лили взе стола до масата и с едно-две разклащания откърти единия му крак. Когато някакъв тип залитна към нея, тя завъртя импровизираната сопа, удари го по рамото и го отблъсна.

Едва не се разсмя на примитивното задоволство, което изпита от удара. Още някой се опита да я хване, тя удари и него. Махна разрошената си коса от лицето и въртеше сопата наляво и надясно, отбранявайки миниатюрния си остров.

— Госпожице Лили, зад теб! — чу Роби да вика. Извъртя се, за да замахне пак, но някой изтръгна крака на стола с такава сила, че ръката я заболя чак до рамото. Удариха я в свивката на коленете и тя падна от масата с ужасен писък.

Щеше да се стовари на пода, но едни костеливи, гадни ръце, я подхванаха през талията и повлякоха към дъното на салона. Остра воня на пот, мокра вълна и евтино уиски я блъсна в носа и тя усети, че се задушаваше и се дави.

Риташе като обезумяла нападателя си. Изведнъж я блъснаха до стената. Писъкът ѝ заседна в гърлото, когато някаква мазолеста ръка стисна трахеята ѝ.

— Виж ти, виж ти, Лили — каза той с грубия акцент от нейното детство. Акцентът на Уайтчапъл и Сейнт Джайлс. — Сега май си цяла дама? Оправяш се повече от майка си, а?

О, мили боже, не. Не, не може да бъде, не е истина. Лили се задърпа като луда, но пръстите около гърлото ѝ я държаха здраво. Успя да се извърти и да заби лакът в ребрата му и да го накара да отстъпи няколко крачки. Той я пусна и тя зърна лицето му, осветено от случаен лъч светлина. Беше лицето от кошмарите ѝ, по-старо, с дълбоки бръчки и хлътнали сини очи.

Усмихна ѝ се отвратително и я поздрави с бастуна, увенчан с мъртвешки скелет. След това изчезна.

Лили трепереше неудържимо. Свлече се покрай стената, притискайки с ръце корема си. От погнуса ѝ се повдигна и се задави, все едно онзи още я стискаше за гърлото.

Трябваше да го убие. Ще го намери и ще го убие.

— Лили! — чу Ейдън да я вика. Вдигна поглед и видя, че е коленичил до нея. Беше загубил редингота си и ризата му висеше раздрана. От дълбока рана на веждата му капеше кръв върху красивото му лице.

— Ранена ли си?

Лили поклати глава. Опита се да вдигне ръка и да го помилва по страната, но ръцете ѝ силно трепереха.

— Не съм, но ти си ранен.

— Нищо сериозно — отвърна той с неговата нехайна усмивка. — Драскотина. Но ти не изглеждаш добре.

Тя чувстваше студ, като че ли беше зърнала дух, призрак. Някой, който вече не съществува. Но не можеше да му каже какво се е случило, какво е видяла. Затова само поклати глава.

— Трябва да погледнеш раната си — промълви тя. — Не бива да обезобрази красивото ти лице.

— Значи ме харесваш? — подметна той. Обгърна талията ѝ и ѝ помогна да се изправи. Но залитна и той я взе на ръце.

Боят бавно замираще. Хората се бяха стоварили на пода или се препираха около бара сред изпочупени столове и стъклария. Ник не се виждаше никъде.

Докато Ейдън я изнасяше от вариетето в мразовитата нощ, Лили мерна полицай, който тичаше към вратата, размахвайки палка. „Твърде късно“ — помисли си Лили. Ейдън тръгна към другия край на улицата и докато вървеше, Лили почувства как я обзема невероятно спокойствие. Обгръщаше ги мъгливата нощ и тя напълно се отпусна.

„Може би всичко е било само плод на моята фантазия“ — помисли си тя, капнала от умора.

— Къде отиваме? — попита, когато Ейдън махна на минаващ файтон.

— Да си починем — отговори той. — Съжалявам, че те забърках в тази каша, Лили. Нека сега да се погрижа за теб.

Тя изтощено кимна и главата ѝ падна върху рамото му. Сгуши се в него и се отдаде на илюзията, че не е сама. Че нейният живот като почтена вдовица, като Сен Клер, не се е променил.

Но ако „Хубавеца“ Том Бомон е жив, и се е върнал в Лондон, всичко ще се промени.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ейдън затвори очи и се остави пръстите на Лили да докосват нежно лицето му, докато почистваше кръвта. Нищо не нарушаваше тишината в неговата всекидневна и той чуваше прошумоляването на полата ѝ при всяко нейно движение, чуваше дъха ѝ. Долавяше мириса на ейл, прах, острия бакърен мирис на засъхваща кръв, но най-вече уханието на нейния парфюм с аромат на теменужки.

Не биваше да я води там тази вечер. Тя беше дама и въпреки хладната ѝ предпазливост, той чувстваше колко е уязвима, макар че старателно го прикриваше. Трябваше да ѝ спести това преживяване.

— Защо не повикаш лекар да зашие раната? — попита тихо.

Ейдън усещаше допира на лепеното платно, докато превързваше раната на веждата му. Отвори очи и я погледна.

Лампата беше зад нея, хвърляше отблясъци върху разпуснатата ѝ коса и тъмнокестенявите кичури ставаха меденозлатисти. Създаваха впечатление на ореол, като че ли беше светица от ренесансова картина или героиня от трагедия, спокойна и ведра пред някаква опасност. Спомни си разтърсващия страх, който я обхвана в кръчмата.

— И по-зле съм пострадал — каза той. — Ще заздравее без шев.

Тя се усмихна измъчено.

— А белега на гърдите ти? Откъде ти е?

Закрепи краищата на превръзката и тъкмо щеше да се отдръпне, когато той я прегърна през талията, и я задържа до себе си. Красивата ѝ рокля беше разкъсана и мръсна. Той затвори очи и сложи глава на твърдия корсет точно под гърдите ѝ.

В първия момент тя замръзна, но след това долови въздишката ѝ, почувства пръстите ѝ в косата си.

— Ами ако ти кажа, че белегът ми остана от бой за честта на една девойка? Сърцето ти ще бъде ли по-снизходително към мен?

Лили се подсмихна кисело.

— Моето сърце винаги е снизходително, когато става въпрос за теб.

Нима? Искрица глупава надежда просветна у Ейдън. Не искаше сърцето ѝ и не биваше... искаше само тялото ѝ и компанията ѝ за известно време.

— Но не си се бил, за да защитиш честта на девойка, нали?

— О, в известен смисъл я защитих, въпреки че тя не беше девойка, а проститутка от Антилите. Боят приличаше на днешния, само че противникът извади ножа си, преди да успея да извадя моя.

Тя настръхна и престана да гали косата му.

— Носиш ли нож?

— Понякога. — Притисна силно прасеца си до нейния, за да усети, острието на ножа, втъкнат под панталона. — Дяволски полезно е понякога да го имаш под ръка.

Той почувства как Лили притихна в прегръдката му.

— Често ходиш по такива места и познаваш много такива хора.

— Харесва ми да имам широк кръг от най-разнообразни познанства. Но те уверявам, Лили, че в заведението на Ник обикновено няма побоища. Той поддържа спокойствие и ред. Тази вечер някой е предизвикал скандал и той ужасно ще се вбеси. Никога не бих те завел някъде, ако не съм сигурен, че е безопасно.

— О, Ейдън, повярвай ми, виждала съм много по-лоши неща.

Ейдън наведе главата си назад, за да я погледне. В този миг тя не се сдържаше и той видя изписани на красивото ѝ лице най-различни чувства — страх, тъга, гняв. Кафявите ѝ очи бяха потъмнели от огорчение. После нежно му се усмихна и сложи ръка на страната му.

— Когато бях малка, не можех да подберам с кого да дружа — каза тя. — Но ти си имал избор... син на херцог си. Как си попаднал между хора от вариететата, бивши борци и ирландски кръчмари.

— Не пропускаш ли джебчии и проститутки? — подхвърли Ейдън. Присви очи и се разсмя. — О, да, познавам и от тяхната пасмина.

— Как? Защо?

— Дълга история, плод на моето любопитство, предполагам. Винаги съм се интересувал от хората, от техния различен начин на живот, от самия живот. Какво ни прави човешки същества, защо всички ние понякога вършим безумия.

Тя прекара нежно пръсти по скулите му, по извивката на веждите и той затвори очи, за да се отдаде изцяло на ласката.

— Любопитството може да бъде много опасно — каза тя.

— Аз ли не зная. Видя какво се случи тази вечер.

— Повечето хора с твоето положение изобщо не се интересуват от другите. Мислят си, че всички са на тази земя, за да им прислужват, да се въртят около тях в техния малък свят.

— Може би точно защото всички се отнасят към тях по този сервилен начин, те не виждат разликите и се заблуждават, че светът е такъв.

— Твоят баща същият ли е?

Ейдън намръщено поклати глава.

— Моят баща се възползва максимално от своите привилегии. Не е добър баща, но трябва да призная, че като благородник не получава само облаги, а поема и необходимата отговорност, никога не се е измъквал от задълженията си. Почтеното семейно име е всичко за него.

— А семейството?

— Основен дълг за моите родители е да възпроизведат синове и те са го изпълнили със завидно усърдие. Брат ми аз сме родени през първите четири години от техния брак, макар че дъщерите, които са се появили след това, не са поели първия си дъх. — Ейдън отвори очи и видя, че тя се взира в него, без да мигне. — Но нашата бавачка все казваше, че феите са откраднали истинското потомство на херцога и са го заменили с нас. Нито Дейвид, нито аз приличаме по нещо на неговия род.

— Говориш така прозаично.

Ейдън сви рамене. Всъщност изобщо не се замисляше особено за своя живот, просто го живееше. Много отдавна беше осъзнал какъв е и беше приел фактите, но баща му така и не се примири. Никога не говореше за тези неща пред никого до този момент. Докато не срещна Лили.

— Така стоят нещата, правилни или погрешни. Преди всичко аз не съм наследникът. Слава богу.

Но понякога му минаваше тревожната мисъл, че брат му ще изостави задълженията си и ще го принуди да ги поеме. Това щеше да бъде истинско нещастие.

— Не те разбирам, Ейдън Хънтингтън.

Лили пак се опита да се отдръпне, но той не я пусна. Прихвана я през талията и я дръпна да седне на коленете му.

— Тогава ставаме двама, Лили Сен Клер, понеже за мен ти си абсолютна мистерия.

Тя се изви в ръцете му, сякаш щеше да отлети тази негова подплашена птичка. По този начин тя го възбуди, изведнъж го обхвана горещо желание и той се притисна до нея. Тя притихна.

— Аз съм много скучна — промълви. — Няма никаква мистерия, която да разгадаеш.

Ейдън махна косата от тила ѝ и притисна устни към нежното уязвимо място точно под ухото. Миришеше така сладко и той подръпна кожата със зъби. Искаше му се да потъне в тази жена и да забрави всичко. Да я накара да се разкрие пред него.

Тя изохка и отпусна глава назад, сякаш се предаваше. Ейдън ликуваше. Тук поне я хвана натясно.

Уви косата ѝ с ръка и притегли главата ѝ към себе си, за да я целуне. Вмъкна език между разтворените ѝ устни, сякаш настояваше, че тя е негова.

Лили жадно посрещна целувката му. Той го почувства с тялото си, прилепено до нейното... и тя искаше да се изгуби в порива на тяхната страст толкова силно, колкото и той. Никога преди не беше изпитвал такъв изгарящ копнеж към някоя жена.

Тя го прегърна през тила, докато преплиташе езика си с неговия. Ейдън усети, че се извъртя към него, седна върху слабините му и притисна краката си към неговите хълбоци.

Ейдън хвана края на полата ѝ и я вдигна, за да погали топлата ѝ кожа през тънкото ленено бельо. Но това не беше достатъчно. Искаше да почувства нейната голота. Разкъса плата и хвана голото ѝ бедро.

Тя изви глава и извика, когато чу как се пори плата.

— Ейдън вече ми дължиш ново бельо.

Той плъзна разтворените си устни по шията ѝ и се разсмя.

— Иди при която модистка харесваш, поръчай си каквото пожелаеш и ми изпрати сметката. С радост ще платя всичко — корсети от черен сатен, бродирани чорапи, дантелени фустии...

— За да ги разкъсваш отново ли?

— И отново, и отново.

Ухапа извивката на рамото ѝ и смъкна ръкава на роклята, който явно му пречеше. Искаше да докосне всеки сантиметър от тялото ѝ. Дори в момента пенисът му се възбуди още повече, като си спомни усещането от възбудата ѝ. Начинът, по който нейната вагина го обгърна и го притегли дълбоко, дълбоко, докато той всецяло се отдаде.

Сръчно провря пръсти под твърдия корсет към еластичните и нежни гърди. Пощипна едното зърно и се разсмя, когато тя неочаквано изруга.

— Просто ме вземи веднага, Ейдън — прошепна дрезгаво. — Накарай ме да забравя. Нека всичко да изчезне.

Да изчезне ли, какво да изчезне? Лека тревога прониза страстното желание на Ейдън. Отдръпна се леко, за да я погледне. Страните ѝ руменееха, очите ѝ блестяха от желание... и от още нещо. Нещо безумно и стихийно, но прозираше и уплаха.

Изглеждаше точно така, когато я намери свлечена до стената на кръчмата. Като диво животно в клетка, отчаяно от своя затвор. Изглеждаше по същия начин с момиченцето в парка. Изблици, промъкнали се през нейната броня от меланхолия. С най-голяма радост щеше да я кара да забравя отново и отново, цяла нощ, но искаше да разбере какво я плашеше толкова много.

Разкопча ризата му и я свлече от раменете му. Плъзна длани надолу до гърдите му, изследвайки всеки сантиметър с ласка и с очи.

— Лили — изстена той.

— Никога не съм те виждала без дрехи — прошепна тя. — Как е възможно един мъж да е толкова красив, толкова съвършен, като антична статуя в галерия?

— Повярвай ми, не съм статуя — изпъшка той, докато тя поглаждаше стегнатия му корем, точно над колана на панталона. Пенисът му се надигна от своя затвор през цепката.

Лили плъзна ръката си по-ниско и го хвана през тъканта. Сведе глава и целуна Ейдън по трапчинката на шията и близна капчица пот, като същевременно плъзна още по-ниско ръката си и хвана по-здраво пениса.

— Лили — простена той, но тя продължи със своите ласки. Явно знаеше точно какво прави, къде да го погали, за да го подлуди, доколкото му харесваше по-груба ласка.

Беше прикован на стола и се почувства съвсем замаян, когато тя разкопча панталона и разголи члена му.

— Ммм, каква прелест — измърка тя. Притисна с палец пулсиращата вена, после го погали нагоре и надолу. — И толкова, толкова твърд.

— Твърд, за да проникне в теб.

Ейдън едва се сдържа да не я просне на пода и да се изтласка в нея, да я подлуди, както тя него.

Нежно подразни тестисите му и прекара пръста си към отворието отзад. Като стрела го прониза горещо усещане, цялото му тяло се изви като дъга и той изкрещя името ѝ.

Лили го прегърна през тила с едната си ръка и се загледа в него с черни като нощта очи. Другата ѝ ръка остана, където си беше, и с върха на пръста нежно го дразнеше. Мускулите тръпнеха от нейната ласка.

— Докосвали ли са те някога там? — попита тя.

— Не и ти — изръмжа той.

— Хм. А бил ли си някога с мъж?

Ейдън се гордееше, че нищо не може да го шокира. Беше видял много, направил много, познаваше твърде много хора, за да го изненада каквото и да било. Но Лили го стъписа с нейните мрачни, дръзки думи.

— Не — отвърна кратко.

Тя поклати глава и притисна устни до рамото му, после потри зъбите си до кожата. Пусна ръката си надолу и леко хвана дупето му.

— Няма значение. Няма значение какво сме правили преди, не и тази вечер. Тази вечер е единствена.

Това прозвуча многообещаващо на Ейдън. Само той и Лили, и любовните ласки. Всичко останало нямаше да съществува, изгубено в мъглата, която се стелеше навън. Докосна устните ѝ и жадно ги зацелува, докато разтваряше по-широко краката ѝ и се прилепваше към нея.

Лили хвана пениса му, притисна влажния му край към вагината си и се спусна надолу. Ейдън се изтласка през стегнатите гънки, докато не проникна целият в нея, докато не почувства как го обгражда нейната топлина и как тя го притегля още по-дълбоко и по-дълбоко.

Отдаде ѝ се изцяло, изгуби се в нея. Не чувстваше граница между себе си и нея.

— Ейдън — стенеше тя. Вкопчи се в раменете му и той почувства, че забива нокти в кожата му. Болката възбуди още повече желанието му.

Със замъглен от страст поглед видя как тя отпусна глава назад с плътно затворени очи, косата ѝ се разпиля и за момент те замряха така в мига на сливането.

После тя бавно се надигна и потри тялото си до неговото по цялата му дължина, толкова влажно и горещо беше, че той простена. Почувства познатото потръпване в основата на гърба си. Трябваше да забави върховния момент, за да я подлуди от удоволствие и да я накара да забрави.

Но Лили изглежда не искаше да протака. Прилепи тялото си до неговото, слабините си до неговите. Погали с пръсти вдлъбнатината на гръбначния му стълб.

— Ейдън, направи го — прошепна тя, след което се изрази и доста по-вулгарно. — Искам те. Направи го, също както в моя кабинет.

— Никога не бих разочаровал дама — успя грубо да промълви.

Хвана я през талията и двамата се озоваха на килимчето пред камината. Както бяха един в друг, обърна я на колене и ръце, без да вижда лицето ѝ. Влезе грубо в нея и тя простена името му.

Той се позачуди за миг, защо не иска да го гледа, докато я люби, защо го пожела по този начин, но после тя се изтласка към него, той потъна още по-дълбоко в нея и всяка мисъл излетя от главата му. Чувстваше само мъглата на страстта, която го обгръщаше и го понасяше към екстаз.

— По-силно — прошепна тя и Ейдън с радост се подчини. Отново и отново проникваше, всеки път по-грубо и по-дълбоко, докато не намери онази тайнствена точка вътре в нея, докосването до която я караше да крещи името му. Подразни я пак и пак, докато не почувства нейните конвулсии около члена си.

Тя отметна глава назад, тялото ѝ се опъна като тетива. Ейдън зарови ръце в косата ѝ и като почувства, че ще свърши, се отдръпна в последната секунда, след един последен, силен тласък. Изкрещя от силата на усещането. Като че ли яростта и енергията, страстта и желанието от тази нощ се изляха от него.

Рухна на пода до Лили, сложи ръка на лицето си, като се опитваше да диша и да мисли. Лили лежеше по корем до него, дишаше неравномерно, трепереше така силно, както и той. Като че ли се намираха в околото на неочаквана и ужасяваща буря.

Бавно, когато въртенето на стаята поутихна, Ейдън махна ръка от лицето си и се обърна да я погледне. Сега тя лежеше на една страна и го наблюдаваше през разпиляната си коса.

Не каза нищо, нито пък той. Не търсеха думи, нито ги спестяваха, каквото и да се бе случило тази вечер. Нещо се беше променило в интервала от боя в кръчмата до еротичния момент. Между тях избликна някакво чувство, което той дори не си даде труд да проумее. Беше страшно изтощен и раните от боя започнаха да го наболяват.

— Пак кървиш — каза Лили тихо. Посегна и попипа превръзката. — Трябва да легнеш.

Ейдън взе ръката ѝ и я целуна.

— Само ако дойдеш с мен. Спомням си, че след нашата среща в твоя кабинет ти обещах, че следващия път ще бъде в моето легло. Ето че не стигнахме до там.

На устните ѝ трепна вяла усмивка.

— Кажи-речи.

Ейдън се изправи. Да, утре определено ще го боли. На сутринта ще бъде като парцал. Подаде ръка на Лили.

— Ела с мен. И двамата имаме нужда от меко легло и малко сън.

Тя бавно седна и се загледа несигурно в ръката му.

— Трябва да се прибера. Не мога да си позволя да ме видят в този вид.

Но Ейдън почувства, че още не му се иска да я пусне.

— Само още час-два, после ще те изпратя до вас. Утрото е далеч.

Най-накрая тя кимна и хвана ръката му. Ейдън я поведе по коридора към неговата спалня.

Уличните газени фенери хвърляха светлина в стаята, но леглото с дърворезба оставаше в сянка. Приличаше на убежище от струпани завивки и възглавници. Спалнята беше малка, пестеливо обзаведена със стари мебели, свалени от тавана на имението в провинцията, но обикновено тук не водеше жени. Това беше неговото лично

пространство, където бягаше, за да пише и размишлява. Тук беше само Ейдън, а не синът на херцог Карстън.

Но Лили сякаш попадна на мястото си с деликатното си ведро присъствие, което не нарушаваше покоя. Отдръпна завивките и я положи до себе си на фините чаршафи. Тя още беше със своята раздърпана рокля. Той я прегърна през раменете и тя се сгуши на гърдите му с въздишка.

Бавно, бавно се отпусна, докато най-накрая Ейдън почувства, че ръката ѝ се плъзна на кръста му. Просто лежаха притихнали и мълчаливи.

Ейдън нави косата ѝ около китката си, пригладжайки заплетените кичури. Тя прекара пръст по бледия белег на гърдите му. Беше нежно, утешително докосване, общуване в тъмнината.

Беше и много интимно, съкровено. Ейдън знаеше, че веднага може да я изпрати до вкъщи, да я отблъсне, но не му се искаше да помръдне. Беше толкова хубаво да я усеща до себе си. И утре е ден. Утре ще я отпрати.

— Каж ми защо беше толкова изплашена тази вечер — тихо попита.

Лили настръхна, но той я държеше за косата и я принуди да кротува.

— Всеки би се изплашил посред такъв бой — отговори тя.

— Разбира се. Все пак имаше нещо повече. Видях те по-рано върху масата. Биеше се като валкирия. Но когато те открих накрая, беше почти парализирана. Можеш да ми кажеш, Лили. Можеш да ми кажеш какво се случи, да споделиш с мен.

Докато изричаше думите, Ейдън съзнаваше, че я моли да го допусне там, където сам той не допускаше никого. Именно това би било истинската близост и взаимност. По този начин наистина ще разбере една жена и ще ѝ разреши тя да го разбере. Но тази романтична представа съществуваеше само в драмите.

И все пак я попита. Все пак лежеше до нея и беше прилепил тялото си до нейното.

Чувстваше колко е напрегната и отново я видя — нежна, уловена птичка, разперила криле, за да полети и да изчезне.

— Не искам да говоря, Ейдън — каза тя. — Късно е и съм много уморена.

Надигна се и нежно го погали по лицето. Накара го да затвори очи и притисна устни до неговите.

— Сега заспивай, боецо мой — прошепна. — Утре ще разбереш, че не искаш да знаеш абсолютно нищо за мен.

Ейдън почувства, че се унася в сън без сънища, докато тя го галеше. А когато се събуди от първите слънчеви лъчи върху лицето си и главата му пулсираше от болка, нея я нямаше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лили, скъпа, днес изглеждаш разсеяна.

Лили вдигна поглед от счетоводните тефтери и потри носа си, усмихвайки се на майка си. Катрин Сен Клер подреждаше рози в голяма ваза на маса до прозореца в гостната. Беше мрачен, сив ден, мъглата се търкаляше по улиците на Лондон, за да прогони слънцето, на което се радваха през последните два дена, а влагата сякаш се просмукваше в прелестната бледожълта стая.

Два дена от срещата с Ейдън. Два дена, откакто се измъкна от неговото легло на зазоряване, докато той спеше, открадвайки си един последен поглед към неговото поразително красиво лице.

Щом затвореше очи, виждаше спящия Ейдън с атлетични гърди и разбъркана коса. Чувстваше ръцете му, чуваше шепнещия му глас, виждаше усмивката му. Спомняше си как разговаряха, колко силно се изкушаваше да му се довери. Така че, да, беше разсеяна.

— Предполагам, че съм изморена — отговори тя.

Катрин погледна Лили над червените цветя, тревожно свила вежди. Изглеждаше сияйна като лятото в навъсен ден с нейната светлосиня рокля и с червеникавозлатиста коса, същата като на Изабел, само тук-там прошарена. Свитите вежди не прилягаха на красивото ѝ лице и все пак напоследък често ѝ се случваше да се намръщи, като гледаше децата си.

— Много работиш, Лили — каза тя. — Водиш счетоводството на клуба и на театъра, и бог знае с какво още те товарят Доминик и Брендън. Някой трябва да ти помага. Наеми секретарка.

Лили се засмя.

— Съмнявам се, че ще ни се иска външен човек да си пъха носа в нашите сметки.

— Тогава нека братята ти да помагат повече. — Катрин се усмихна нежно. — Милият ми Уилям го бива блестящо за много неща, но практическите въпроси, свързани с цифри, не е едно от тях.

Лили поклати глава. Нейният баща най-често се отдаваше на фантазията си, преживяваше дълбоко някоя пиеса или музика, обичаше да разговаря.

— Аз обичам счетоводството. То не ме изморява.

— Нямахте да стигнем дотук, ако не беше ти, Лили — каза Катрин. — Нямахте да сме така обезпечени финансово. Ти беше истинска благодат за нас и ако искаме прекалено много от теб...

— Вие бяхте благодат за мен, мамо — възрази Лили. — Щастлива съм, че мога да направя нещо за вас. Щях да съм мъртва досега, ако не бяхте ти и татко. Или по-лошо... щях да бъда като майка си.

— Не, скъпа! Не бива да говориш така. — Катрин се спусна към Лили, седна на сатененото кресло до писалището и взе ръката ѝ. — Ти си силна и умна. Щеше да откриеш начин да се спасиш, дори да не бяхме се появили ние. Но всеки ден съм благодарна, че се случи точно така.

Лили се усмихна на майка си. Катрин така здраво стискаше ръката ѝ, че нейният пръстен се заби в кожата на Лили, но не я беше грижа. Нежната ласка на майка ѝ и парфюмът ѝ с аромат на рози винаги я успокояваха.

— И аз благодаря всеки ден.

Катрин кимна. Никога не говореха за онзи отдавнашен ден, когато я хванаха, докато се опитваше да пребърка джоба на Уилям Сен Клер в тълпата пред Ковънт Гардън. Вместо да ѝ издърпат ушите или да повикат полицаи, или да я оставят на Том Бомон да я пребие, или нещо още по-лошо, Катрин беше коленичила до нея и я беше погледнала в очите. Беше се усмихнала на Лили, беше ѝ заговорила тихо, докато се укроти, а после Уилям я взе на ръце и я отведе.

Бомон се опита да си я върне, но хората на Уилям му хвърлиха един бой и Лили повече не го видя. Нейният свят на мръсни улици, глад, престъпления и побоища остана в миналото. Вместо това учеше уроци с гувернантка в чиста, уютна детска стая, имаше трима братя и една сестра, хубави дрехи, ходеше на театър, четеше книги.

Малко след това чу, че Бомон е осъден на изгнание в Австралия. Бил е там досега. Докато не я притисна до стената в кръчмата и не ѝ се усмихна с онази ужасна гримаса.

Почувства, че ѝ се повдига, и се помъчи да потисне пристъпа. Не биваше да тревожи майка си с Бомон. Проблемът беше неин, миналото — нейно, и сама щеше да открие начин да се справи. Но как само мразеше Бомон за онова, което ѝ стори! Такава изгаряща бясна омраза, която мислеше... и се надяваше... че отдавна е заличена от живота ѝ.

— Лили, нещо не е наред — настоя Катрин. — Онзи мъж ли? Който ти изпраща теменужки!

Лили се изпъна като струна и отдръпна ръката си.

— Как ти дойде на ум?

Катрин се разсмя.

— Защото не казваш нищо за него. Когато мълчиш и се държиш предпазливо, знам, че нещо не е наред.

— Съвсем бегло го познавам. Срещала съм го един-два пъти. Разговаряхме.

— И той ти изпраща цветя само след един разговор!

Лили сви рамене. Придаде си небрежен вид, но не погледна Катрин в зелените, бдителни очи. Ейдън беше нейна тайна, както и завръщането на Бомон. Не можеше да си позволи семейството ѝ да разбере, че се среща с един Хънтинггън. Щяха да побеснеят от гняв. Освен Изабел, сладката, романтична Изабел, която със сигурност щеше да пази тайната ѝ.

Дължеше на семейство Сен Клер твърде много, за да ги наскърбява.

— Ела, скъпата ми, седни до мен. Ще позвъня да ни донесат чай — каза Катрин, като изостави за момента темата за тайния обожател.

Лили погледна разтворения тефтер на писалището.

— Трябва да довърша...

— По-късно. Време е за чай. Пък и искам да се посъветвам с теб по един въпрос.

Лили кимна и седна на канапето, а Катрин междуременно дръпна шнура на звънеца. Започна да вали, студени пръски заудряха прозореца и Лили потрепери. Настроението ѝ се помрачи като деня навън, дори майка ѝ изглеждаше потисната, когато седна до нея. На красивото ѝ овално лице, същото като на Изабел, се бяха появили тревожни бръчки.

— Какво има, мамо? — попита Лили с нарастващо безпокойство. Така погълната беше от своите грижи, че бе пропуснала какво става в

семейството ѝ. — Болна ли си? Или татко е болен?

Катрин поклати глава.

— О, не, ние сме добре. Тревожа се за Джеймс.

— Джеймс ли? — повтори Лили и трескаво се замисли. Прехвърли на ум последните няколко седмици и осъзна, че беше вярно... Джеймс не приличаше на себе си, не се държеше с неговия безгрижен маниер. Лили го виждаше само на закуска и си разменяха по някоя бегла забележка, понеже той не се задържаше много-много въщи, а когато не излизаше, изглеждаше мълчалив и мрачен. Дори Изабел беше леко разтревожена.

Лили едва не изруга на глас. Как не е забелязала досега? Какво става с него?

— Не иска да говори с мен. Все ходи някъде, но не казва къде. Не че това е нещо много странно... вече е мъж и братята му на тази възраст също не желяеха да говорят с майка си. Но дори с Изабел не желяе да говори, а си споделят всичко, откакто са се родили. Мисля, че това доста я обижда.

— Ами приятелите му?

— Има приятели още от училище, но сега никога не ги споменава. Не иска да идва с нас в театъра или по приеми, не проявява никакъв интерес, когато баща ти се опитва да го привлече за някоя постановка в „Маджестик“. — Страните на Катрин поруменяха, когато добави: — Мисля, че Доминик и Брендън се опитват да го заведат... някъде, където е само за джентълмени, но не зная дали са успели.

Млъкна, когато камериерката влезе, за да сервира чая. На Лили ѝ хрумна идея.

— Мога дискретно да поразпитам, мамо, дали не са го виждали на обичайните места — каза тя, когато отново останаха сами. — Мога и с него да говоря, но той няма да ми каже нещо, което не би казал на теб.

Катрин кимна, докато наливаше чая. Като че ли се поуспокои, след като призна какво я измъчва.

— Благодаря, скъпа. Сигурна съм, че това ще отmine и скоро ще си стане пак същият. Но се тревожа за децата си. Безсилна съм, въпреки че вече са пораснали.

Погледът на Лили попадна на портрета на Мери Сен Клер, окачен над камината. Жената, която се бе омъжила за един

Хънтингтън, чийто образ трябваше да напомня на всеки Сен Клер никога да не вярва на фамилията Хънтингтън или на хора като тях. Никога да не вярва в любовта.

Помислили си за често споменаваната история на Мери Сен Клер, за това как е била най-красивата жена в декадентския двор на крал Чарлз, ухажвана от всеки мъж, дори от краля. Но за нея съществувал само Джон Хънтингтън, мъжът, когото обичала от дете, мъжът, който се закле да я обича. Оженил се за нея, тя станала негова съпруга, херцогиня също, и я отвел да живее в замъка си.

Но в техния романтичен рай се случило нещо ужасно, нещо мрачно, което останало тайна за всички. Джон изгонил Мери, твърдейки, че е невярна, и оттам нататък използвал богатството си и влиянието, което имал, за да съсипе цялото ѝ семейство. Сен Клер се превърнали от уважавани провинциални благородници в разорени, отхвърлени от обществото хора и в края на краищата в пъстра компания от собственици на театър, бедни земевладелци и комарджии. Мери умряла с разбито сърце от нещастна любов, а Джон се оженил повторно и продължил рода с херцогската титла, предавана от поколение на поколение.

Затова нито един Сен Клер не биваше отново да се влюбва в някой Хънтингтън.

— Какво всъщност ти се е случило, Мери? — промълви Лили, като потри болезненото си слепоочие. Мери само ѝ се усмихна много ласкаво и тъжно.

— Лили, скъпа, добре ли си? — дочу майка си да пита.

— Добре съм, само малко ме боли главата. Ще си полегна, преди да отида в клуба тази вечер.

— Полегни си. Безсънните нощи ти вредят, макар че ще ти призная, че и аз на твоите години имах много безсънни нощи — засмя се Катрин. Лили, нейните братя и сестра все се чудеха как са се запознали родителите им, но те пазеха историята в тайна. Дали се е случило през някоя от тези „безсънни нощи“? — Напоследък много работиш.

Лили целуна майка си и тръгна към стаята си, но там завари една от камериерките.

— Тази пратка дойде за вас, докато пиехте чай, госпожо Никълс — съобщи камериерката и остави на леглото бяла кутия с червени

панделки.

Лили я заразглежда подозрително, сякаш мукавата можеше да оживее и да я ухапе. В последно време се насъбраха твърде много неприятни изненади.

— От кого е?

— Куриерът не каза. Да ви помогна ли по-късно с тоалета, госпожо Никълс?

— Да, благодаря.

Щом камериерката излезе, Лили предпазливо развърза панделката. Вдигна капака на кутията и забеляза гравирана марката на една от най-изисканите френски модистки. С разпалено любопитство разтвори плата, който покриваше съдържанието, и онемя пред облака от коприна с аромат на теменужки. В кутията беше надиплено бельо в най-различни меки тонове.

— Боже мой — ахна Лили. Едни след други взимаше леките като перо долни гащи — бледорозови, небесносини, жълти, бели като сняг, всичките в комплект с долни ризи и съответните чорапи, опаковани в сатенени торбички. Бельото беше обточено с най-фина дантела и ефирни панделки, беше по-прекрасно от всичко, което имаше в гардероба си.

На дъното на кутията лежеше писъмце и сърцето на Лили се разтуптя. Знаеше от кого е и самонадеяният почерк, който ѝ беше познат от бележките, придружаващи букетчетата теменужки, го потвърждаваше.

„С дълбоко разкаяние моля за извинение — започваше бележката. — Надявам се, че тази замяна съответства на онова, което така нехайно унищожих. Ако приемеш извинението ми, те каня утре на езда. Обещавам да те заведа там, където конете наистина ще галопират, а няма да се тътрят по скучните алеи в парка. Ейдън.“

Лили остави бележката на леглото и се загледа в него, докосвайки диплите розова коприна. И без да иска взе да се усмихва.

Ако някога отдавна Мери Сен Клер е изпитвала същото към своя любим — един негодник от Хънтингтънови... тогава горката дама с положителност не е имала никакъв шанс. Лили се опасяваше, че и при нея нещата не стоят по-различно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде се намираме? — попита Лили. Спря коня на върха на хълма и се загледа в панорамата пред себе си. Хълмистата бледозелена равнина се простираше на километри пред тях без всякакъв признак на живот, тучна и естествена под сивото небе. Беше толкова различна от улиците на Лондон с тълпите от хора, които виждаше всеки ден.

Пое дълбоко дъх и свежият хладен въздух изпълни дробовете ѝ. Днес не язди много надалеч, минаха само по Лондонския мост и покрай Гринуич, където след старинните селца около Лондон имаше ферми и мандри. И все пак като че ли бяха попаднали в друг свят.

Ейдън спря коня до нейния и се загледа в пейзажа изпод широката периферия на шапката си.

— Казах ти, че ще те доведе на място, където ще можеш да препускаш. Харесва ли ти?

— Красиво е. Понякога забравям, че извън града има и друг свят. — Конят на Лили пристъпваше неспокойно и тя хвана по-здраво юздите. — Ако преминем без разрешение, ще ни хванат ли?

Ейдън се разсмя.

— Не. Тази земя е на баща ми, въпреки че той не стъпва тук.

— На твоето семейство ли е? — изненада се тя.

Загледа отново ливадите и тревистите склонове, пълзящи до следващото възвишение. В далечината мерна тухлен комин.

— Ако беше моя, завинаги щях да остана тук — каза тя. — Такава тишина и спокойствие!

Той отново се разсмя. Днес Ейдън явно беше в добро настроение, изглеждаше безгрижен, и Лили се почувства по същия начин.

— Ами, точно това не можем да имаме, нали? Ела, ще се надбягваме до следващия хълм.

Потегли в галоп и остави Лили да го догонва.

Копитата удряха тежко в земята, конете бяха бързоноги и се носеха като вихър. Вятърът развя воала на Лили. Подхвана смеха ѝ и го

отнесе надалеч, а сърцето ѝ литна радостно.

Много отдавана не беше яздила истински! Да усеща силата на коня под себе си, да го контролира само с леко докосване по хълбоците. Да чувства, че няма граници пред себе си.

Знаеше, че всичко това е илюзия, че е като с окови, от които не може да се освободи. Но в този момент, препускайки по ливадите с Ейдън, всичко друго остана като в мъгла. Само мимолетното преживяване и смехът на Ейдън имаха значение.

Прилепи се до шията на коня и го пришпорваше да препуска по-бързо и по-бързо, докато не задмина Ейдън. Прескочиха една канавка и се спуснаха по един склон и после към хребета на хълма почти редом. Лили го надмина с някакви сантиметри. Обърна се назад и нададе ликуващ вик.

— Ще ми се да можех да те обвиня в измама — каза Ейдън, като едва се сдържаше да не се разсмее. — Но май ме би съвсем честно. Къде си се научила да яздиш така?

Лили се извърна и му се усмихна. Беше загубил шапката си в лудото надбягване, косата му се рошеше върху челото и лъскаше на сивата светлина, сините му очи искряха.

Изведнъж стомахът ѝ се сви на топка. Наистина беше безобразно красив. Беше привлекателен с вечерното облекло в „Прищевките на дявола“, но тук, сред природните стихии, приличаше на келтски бог — волен и могъщ. О, тя беше в голяма беда.

Извърна се и потупа коня по шията.

— До дванадесет години не бях се качвала на кон, но родителите ми решиха, че всички ние трябва да се научим да яздим. Отначало бях абсолютно ужасена, защото конят ми се струваше грамаден и непредсказуем. Но щом се наместих на седлото, се почувствах съвсем естествено.

— В такъв случай си родена ездачка.

— Обичам да яздя, но рядко ми се случва, скучната езда по алеите в парка не се броят. Но ти сигурно яздиш, откакто си се родил.

— Горедолу. Мисля, че татко ни е подарил понита за нашите първи рождени дни. Но брат ми е като цирков ездач. Истински факир е на коня.

Лили се разсмя.

— Ако е по-добър от теб, сигурно е кентавър.

— Готова ли си за реванш? Сигурен съм, че този път ще те надбягам.

Тя му се усмихна предизвикателно.

— Стиска ли ти да се обзаложим, лорд Ейдън?

— Пригответи се да загубиш, госпожице Сен Клер.

Отново запрепусаха, смеейки се, конете се носеха, прескачаха повалени дънери и профучаваха край редиците дървета. Лили изведнъж осъзна нещо смайващо... че се забавлява. Тя никога не се забавляваше, никога не се смееше от радост, никога не забравяше семейния дълг; миналото си, работата. В момента съществуваше само Ейдън.

Именно Ейдън ѝ направи този подарък.

Спряха пред градинска порта от ковано желязо, точно когато първата грамадна, ледена капка дъжд плъосна върху тила на Лили. Тя погледна прибуленото сиво небе, все още смеейки се.

— Обявявам равен резултат — каза Ейдън.

— Само защото не искаш да признаеш, че загуби облога.

— Може би трябва да продължим дискусията вътре, преди да сме се измокрили — предложи той.

— Измо...

Преди Лили да доизрече думата, небето се раздра и дъждът рукна върху тях.

Ейдън хвана поводите на нейния кон и влязоха в празна конюшня точно зад дърветата. Щом оставиха конете, хвана ръката ѝ и, заливайки се от смях, се затичаха под дъжда. Изкачиха стълбището и се втурнаха през входната врата в празно, кънтящо фойе.

Лили махна мократа си шапка и я пусна на пода, оглеждайки се. Виещо се стълбище с изкусно изваян парапет се губеше нагоре към куполовидния таван, откъдето надничаше синьото небе на красива фреска. През отворените врати от двете страни се виждаха полупразни стаи, а малкото мебели бяха покрити с ленено платно и приличаха на призраци.

— Каква е тази къща? — попита тя и се усети, че шепне, като че ли ще обезпокои призраците.

— Ловна хижа — отговори Ейдън. Прекара пръсти през косата си, за да приглади назад мокрите кичури, които бяха паднали върху лицето му. Влажната от дъжда коса изглеждаше почти черна и без

смекчаващото ѝ очертание лицето му ѝ се стори аскетично, със строги черти. — Поне някога е била ловна хижа — добави той. — Не вярвам някой да я е използвал от времето на моите баба и дядо. Горите, в които се е въдел дивечът, вече ги няма.

Лили обиколи студеното фоайе, огледа празните ниши, в които някога е имало статуи и произведения на изкуството. Ботушите ѝ потропваха по пода.

— А ти идваш ли тук?

— Понякога — отговори Ейдън с леко предпазлива интонация. — Близо е до Лондон, но човек може да се усамоти. И брат ми идва от време на време. Близо е до града, когато иска да дойде по някаква работа.

Лили сложи ръка на резбования парапет и се загледа в сенките на горния етаж. Въпреки пълната тишина в къщата и пустотата усещаше някогашната атмосфера на приеми и веселие.

— Ако имах такава къща, никога нямаше да я напусна.

Чу бавните, колебливи крачки на Ейдън, докато прекосяваше фоайето, за да застане зад нея. Потръпна, като усети топлината на неговото тяло.

Той нежно обви ръка около талията ѝ.

— Ела да я разгледаш.

Лили кимна и той я поведе нагоре по стълбите. Минаха покрай малки всекидневни и трапезарии, еркерна прозорци с тежки завеси, уютни кътчета за интимни разговори. Почувства защо е била построена тази къща — за да доставя удоволствие. Но по каква причина стоеше необитаема, потънала в тишина, от толкова дълго време? Защо я посещаваха за кратко само Ейдън и брат му?

Застана пред една картина в коридора. Изглежда беше единствената останала в къщата. Представляваше сцена с пикник в гората и беше много хубава. Като съдеше по дрехите и прическите с дълги коси и на мъжете, и на жените, беше рисувана през периода на Реставрацията. Светлината падаше на петна измежду сенките на дърветата върху дамите и кавалерите, които разговаряха и флиртуваха.

Лили се зачуди дали Мери Сен Клер не е изобразена как поглежда любимия си и се усмихва без страх от бъдещето. Ходила ли е Мери по тези коридори под ръка със своя съпруг? Лили потрепери и

уви ръце около себе си. Притисна камшика за езда към талията си, стегната с корсет.

— Студено ти е — каза Ейдън. — Ела, ще намеря нещо да те увия и ще запаля огън.

— Нима можеш да палиш огън? — подразни го Лили, за да притъпи тревожното предчувствие, че из къщата броди призрак.

— И аз като теб имам скрити таланти. Научих много неща по принуда.

Заведе я в една от спалните. Не беше просторна, но беше удобна и уютна, с голям прозорец, който гледаше към занемарения, буренясал двор. Старинното легло беше с избелял, червен балдахин и бродирана кувертюра. Освен него имаше само още скрин с дърворезба, два стола с високи облегалки пред камината и купчина дърва между тях. Ейдън съблече мократа си дреха и коленичи до камината.

Лили го наблюдаваше хипнотизирана. Мократа риза залепна за гърба и раменете му, очертавайки всяко потрепване на мускулите. Ейдън имаше красиво тяло — елегантно, при все това силно. Също надарено. Не можеше да не си спомни усещането от това тяло върху нейното, изпълвайки безумството ѝ с удоволствие.

Остави на скрина ръкавиците и камшика, за да разкопчее копченцата отпред на роклята за езда. Беше ѝ трудно заради мокрия вълнен плат и вкочанените си пръсти. Това, плюс съзнанието, че Ейдън е кажи-речи полугол само на няколко крачки от нея, я изнерви.

— Нека да ти помогна — предложи той и когато Лили се извърна сепнато, видя, че е застанал точно зад нея. Дървата в камината пращяха и огънят се разгаряше. Той беше съблякъл ризата и тя се взря в широките гърди и рамене с опъната, лъскава, златиста кожа.

Защо не е блед и отпуснат, както повечето мъже с неговото положение, които бездействат — смътно ѝ мина през ума. Той изглеждаше почти нереален, бог на чувствеността, слязъл на земята, за да отклонява смъртните жени от правия път.

Но от друга страна не му липсваше енергия. Яздеше, хвърляше се в кръчмарски разпри.

Погледът ѝ попадна на тънкия, бял белег ниско на гърдите му, дори още по-ниско, стигащ до явно възбудените му слабини. С въздушно лека милувка той прекара ръка по раменете ѝ. Наведе се и притисна устни до слепоочието ѝ.

— Нека да ти помогна — повтори с дрезгав и много съблазнителен глас.

Лили отпусна ръце и затвори очи. Почувства ръцете му до високата яка на роклята, после той сръчно разкопча останалите копченца. Потрепери от студения въздух, примесен с дима от камината, докато той сваляше дрехите ѝ една по една.

Ейдън пресипнало се задъха и тя отвори очи. Той се взираше в голото ѝ тяло, очите му бяха потъмнели като среднощно небе. Дългите му мигли хвърляха сянка върху страните му, косата му беше паднала върху челото. Заприлича на момче, но същевременно се долавяше и нещо драматично в жеста му.

— Носиш лилавото бельо — каза той.

Лили се усмихна. Мислеше си за него тази сутрин, когато избираше бельото си от прелестната колекция, която ѝ беше изпратил. Спря се на комплект с цвят на лавандула, с тънки като паяжина панделки с цвят на слонова кост, чиято мека коприна галеше кожата.

— Имаш превъзходен вкус за мъж. Харесва ли ти?

Вместо да отговори, той простена, хвана я през талията и притисна до себе си. Целуна я по шията и лекичко захапа кожата, после брадичката, страната, преди да вземе в шепи лицето ѝ и да я загледа внимателно с потъмнели, премрежени очи. Поглади с палци устните ѝ и тя целуна единия от тях.

Лицето му се изопна, докато впиваше поглед в устните ѝ. Желанието у нея се разпали и тя се задъха. Почувства се дива, свободна... силна.

Още ѝ се искаше да се смее както при бясното препускане. Отдръпна се от него, хихикайки. Никога не хихикаше... това беше още един знак колко нереален е този следобед с Ейдън в странната, празна къща. Лили направо не приличаше на себе си.

Или пък беше точно такава. Може би проявяваше склонности, каквито винаги беше отричала, че притежава.

Ейдън протегна ръка да я хване, но тя се разсмя и му се изплъзна. Взе от земята струпаните на пода дрехи и ги остави върху скрина. Там беше оставила и камшика за езда.

Докосна дръжката от слонова кост и се почувства увлечена от някакъв хаос от спомени и желание.

— Моята майка, рождената ми майка, беше проститутка във „френски“ публичен дом, специализиран в бичуване — каза тя със странно спокоен глас. Не беше изричала на глас подобно нещо от много години, всъщност откакто отиде да живее в дома на Сен Клер и разказа на Катрин цялата тъжна история. Нейната рождена майка вече беше само далечен спомен, едно красиво лице и трагична съдба.

Но този спомен изведнъж оживя. Като че ли, ако затвори очи, ще се озове в стаята с червени тапети, ще подуши сладникавия мирис на опиум, от който ѝ се повдига, френския парфюм, дъхтящ на мускус, рози и секс. Ще чуе плющенето на бича и виковете от забраненото удоволствие.

Ейдън беше притихнал зад нея. Долавяше напрегнатото му внимание, но не се отдръпна. Не я отблъсна с отвращение. Само промълви:

— Нима?

— О, да. Беше най-търсената жена в дома на мадам Джозефин. Всъщност беше францужойка и беше много красива. Имаше черна коса и много черни очи, но беше с много бледа кожа. Като призрак. А с бича бе цяло чудо. Знаеше точно къде да удари, колко силно, докога. Знаеше да изрича мръсни думи с нейния прелестен френски акцент. — Лили взе бича и прекара пръсти по него. — Владееше до съвършенство този уред.

— Какво се случи с нея?

— Опиумът я вкара в гроба. Не можеше без него. — Лили замахна във въздуха с бича, китката ѝ беше съхранила спомена за онова леко перване накрая. Обърна се и погледна Ейдън, който напрегнато се взираше в нея. — Ходил ли си в заведение като това на мадам Джозефин, Ейдън?

Той присви очи и тя се разсмя.

— Разбира се, че си ходил. Бил си навсякъде. Тогава знаеш какво е. Какво се случва там.

— Не е съвсем по моя вкус — тихо каза той.

— Не е ли? Тогава значи не си попаднал на подходящото момиче. Повечето от тях не са така умели като моята майка. Или може би предпочиташ ти да въртиш бича? И това правят. Удовлетворяват всяко желание на клиента.

Ейдън не отговори и Лили бавно кимна. Да, той предпочиташе да контролира, да режисира събитията, да изтласква жената до онази деликатна граница между удоволствието и болката. Потрепери, като си го представи. Но майка ѝ знаеше каква е обратната страна на тази сила, беше научила и Лили как да се възползва от нея. Това беше перверзното ѝ наследство от нейната майка.

Прекара кожата върх на камшика по рамото му. Почувства издутината на мускула, но Ейдън не помръдна. Усещането, че е силна, нарасна у нея и тя осъзна, че твърде дълго се е чувствала безпомощна. Много, много дълго.

С Ейдън беше свободна.

— След смъртта на майка ми — продължи тя като спусна камшика по линията на белега — мадам Джозефин искаше да заема мястото ѝ. Бях много малка, но някои мъже обичат точно това, пък и майка ми ме беше обучила. Не желяех да живея като нея, да свърша като нея и избягах. Но си спомням някои неща.

Взе да се приближава към него, стъпка по стъпка, докато опря тялото си до неговото. Усещаше неговата примитивна сила, вдъхваше мириса на сол и дъжд, излъчващ се от топлата му кожа. Ноздрите му се разшириха, докато я гледаше.

Тя плъзна ръцете си зад гърба му и хвана двата края на камшика, за да го привлече още по-плътено до себе си. Притисна силно отдолу задните му части.

— Искаш ли да видиш какво си спомням? — прошепна тя.

— Лили — изръмжа той. — Подлудяваш ме.

И той я подлудяваше, караше я да се чувства все едно е друга личност, да си спомня тайни чувствени удоволствия, да копнее за тях. Възбуждаше у нея желание да му достави наслада, да го повлече със себе си към този друг свят. Усмихна му се и отпусна камшика. Лекичко го удари отзад по бедрото. Почувства дълбоко задоволство, когато възбудата му нарасна и дъхът му стана още по-дрезгав.

— Не бих направила това с друг, освен с теб, Ейдън — каза тя.

— А пък аз не бих разрешил на друга, освен на теб, Лили. Когато съм с теб, се побърквам.

Отстъпи назад и без да сваля поглед от нея, разкопча панталона си. Събу ботушите, панталона, бельото и остана съвсем гол.

Лили впи жаден поглед в него, изследвайки всеки сантиметър от тялото му — атлетичните гърди с къдрави, кестеняви косъмчета, тесните хълбоци, дългите крака. Възбуденият пенис.

Сякаш у него класическата красота беше оживяла. Изпитваше болезнено желание да го докосне, да го усети.

Ейдън ѝ се захили, като че ли четеше мислите ѝ, този безочлив мъж. След това бавно се обърна с лице към леглото. Подпря се с длани в края му, излагайки гърба си към нея. Светлината от огъня в камината проблясваше върху кожата му.

— Правил си го и преди — промърмори Лили.

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Вече ти казах, любопитен човек съм.

— И надарен с таланти.

Все още с ботуши и с красивото ново бельо Лили се приближи до него. Изучи всеки съблазнителен сантиметър от тялото му, без да ѝ се вярва, че е тук с него. Че ѝ се предлага по този начин.

Но всъщност донякъде се опасяваше, че в действителност тя ще му се подчини. Че тя ще изпадне в умопомрачение, когато приключи със сеанса.

Сложи ръка на тила му. Косата му, накъдрените от влагата кичурчета, я докоснаха като нежна ласка. Той стоеше притихнал и тя бавно го погали по гърба от горе до долу, по хълбоците, наслаждавайки се на стаената у него сила. Подразни с пръст извивката на задните му части и се подсмихна, когато той изръмжа някаква ругатня.

— Покажи ми, Лили — заповяда той. — Веднага. Покажи ми какво си научила толкова добре.

Лили се отдръпна и изпъна назад ръце. Остави се на старите инстинкти, на старите спомени и китката ѝ подскочи леко. Камшикът удари бедрото със силата на въздушна целувка. Той се стегна отзад, а тя продължи да замахва пак и пак, по-силно и по-силно, нанасяйки внимателно премерени удари.

— Лили! — изкрещя той и през тялото му премина тръпка.

След това се хвана по-здраво за леглото и се усмири.

— Пак!

Тя замахна, камшикът тихо изсвистя и звукът прониза въздуха. Абсолютната неподвижност на Ейдън я възбуждаше и тя безумно го

пожела.

Беше съвсем мокра под бельото и разтреперана от желание се питаше какво ще се случи, когато той престане да обуздава силата си.

Появиха се слаби резки по лъщящата му потна кожа и тя долови мускуса на неговата възбуда и на своята. Захвърли камшика, прегърна го през кръста и започна да целува белезите по кожата му.

Езикът ѝ опипваше резките една след друга. Плъзна пръстите си по корема му към възбудения член и той подскочи от милувката ѝ. Ейдън изстена, докато тя го галеше. Беше с изопнатата кожа, горещ и много твърд. Тя взе капчицата, насъбрана отгоре му, и отново го загали дълго и бавно.

— О, божичко, Лили, да, точно така — простена той и тя едва позна гласа му. Тялото му се изви като дъга и тя почувства, че този мъж е на ръба да изгуби контрол.

Именно тя го доведе до това състояние, тя и никоя друга.

Осъзна, че и на нея ѝ се изплъзва контрола, че пропада в бездната на страстното желание. Той се претърколи по гръб, хвана ръцете ѝ, дръпна я върху себе си и впи устни в нейните. Целувката му беше дълбока, пламенна, езикът му търсеше нейния. Опипваше раменете ѝ, гърба през тънката коприна.

Тя омекна в прегръдката му. Можеше само да се подпре на раменете му и да се държи, докато я обсипваше с целувки.

Изведнъж той я отблъсна. Надигна се и седна в края на леглото, след това я прегърна през талията и я привлече между краката си. Замаяна наблюдаваше как развързва корсета ѝ. Оправяше се много сръчно с панделките, което ѝ напомни, че навярно е развързвал корсетите на много жени.

Очите му пламтяха, когато вдигаше поглед към нея. Вече знаеше какво означава това. Желаше я. Корсетът ѝ се свлече и тя пое дълбоко дъх.

— Съблечи и останалото бельо — каза той и се изтегна на леглото да я гледа. Сложи ръце под главата си и изглеждаше така ленив, така спокоен. Отне ѝ властта да го подчинява просто така, без изобщо да се напруга.

Зрелище ли искаше? Тогава ще го има. Това беше още нещо, което бе научила от майка си и от другите момичета при мадам Джозефин.

Но се съмняваше, че с техните размътени от опиума глави някога са се чувствали по този начин. Толкова тръпнещи от горещо желание. То беше толкова естествено в този момент, с този мъж. Знаеше, че ще изтлее, щом се отдръпнат един от друг, и тя ще си спомни кой е той и коя е тя. Ще си спомни колко неверни са тези чувства. Но точно в този миг просто го искаше, искаше и той да изпитва същото желание.

Отдръпна се назад и му се усмихна закачливо, докато опипваше с поглед тялото му, проснато така съблазнително на леглото. О, да, желяеше я, ако жестоката му ерекция беше симптом.

Обхвана сам члена си, погали го надолу-нагоре и Лили потрепери като си представи, че там вместо неговата е нейната ръка.

— Хайде, Лили — подкани я той със спокоен и властен тон. Трябваше да се подчини.

Тя се обърна с гръб към него и прибра косата си върху едното рамо, после подхвана края на ризата си. Започна да вдига леката като въздишка тъкан сантиметър по сантиметър. Съблече я през глава и я пусна на пода до корсета, преди да развърже панделките на гащите.

Събу ботушите и бавно плъзна бельото през ханша и краката, докато не застана само с нейните бели копринени чорапи. Чу, че Ейдън простена, а като го погледна през рамо, видя страстното желание в очите му.

— Достатъчно — каза той, взирайки се в нея с онези искрящи очи. — Ела в леглото, Лили.

— Настояваш ли? — попита тя. Завъртя се към него и спусна ръка по тялото си, по гърдите, по копнеещите зърна, по тръпнещия корем, по влажния венерин хълм.

Внезапно Ейдън скочи, грабна я през талията и я повлече към леглото.

Лили се разсмя, когато паднаха върху пухените завивки. Той се претърколи върху нея, притисна слабините си към разтворените ѝ бедра и започна да целува и да хапе шията ѝ. Смехът ѝ заглъхна и обви с ръце раменете му, с крака обхвана кръста му.

— Много си хубава, Лили — промълви той до рамото ѝ. — Много. Какво направи с мен?

— Какво съм направила? — ахна тя. Той плъзна тялото си малко по-надолу, обходи с език гърдите ѝ, преди да остави влажна следа около пъпа ѝ.

— Подлудяваш ме — отвърна, лекичко хапейки бедрото ѝ. — Не мога да мисля за нищо друго, освен за теб — как изглеждаш, какъв е мирисът ти. Викът, който надаваш, когато правя това...

Тя изкрещя, когато езикът му потъна в нея.

Обви ръцете си около бедрата ѝ ги разтвори още повече.

— Да, точно така, Лили. Каж ми колко много ти харесва това.

Вдигна краката ѝ на раменете си и нежно, с разтворени устни целуна интимното ѝ място и същевременно я подразни с пръст.

Лили прехапа устната си и извърна глава настрана. Затвори очи и зарови ръце в косите му. О, харесваше ѝ, а той знаеше много умело как да я подлуди. Чувстваше лекия допир на косата му върху чувствителната кожа на бедрото си, докато той дразнеше онова сгорещено снопче нерви.

Мушна още един пръст в нея и тя пак изкрещя. Почувства горещината да набъбва в нея, да се разпростира в цялото ѝ тяло. Зад затворените ѝ клепачи избухнаха бели светлини, зелени, сини, припламващи като фойерверки.

— Ейдън! — изкрещя, когато експлодира. Преди дори да започне да се уталожва възбудата, той се отдръпна от нея. Целуна треперещия ѝ крак и коленичи.

Лили премигна, отвори очи и като го погледна, видя, че я наблюдава с искрящи очи.

— Искаш ли ме, Лили? — попита. Никога не беше чувала гласът му да звучи по този начин... така необузвано.

Тя преглътна и кимна. Искаше го с изпепеляващо отчаяние, каквото никога преди не беше изпитвала. Легна и разпери крака още по-широко, за да му се отдаде.

Той се притисна към нея, впи устни в нейните, езикът му проникна в устата ѝ и заличи всяка нейна мисъл, останаха само усещанията. Почувства твърдия му пенис до стомаха си и го взе с двете си ръце, за да почувства влажната му кожа. Мускулите му потрепнаха от ласката ѝ. Всичко около нея се сгорещи и загуби ясни очертания, пропадеше все по-дълбоко и по-дълбоко.

Той като че ли се чувстваше по същия начин. С дрезгаво стенание се отдръпна и сложи дланите си от двете страни на главата ѝ.

— Този път трябва да те видя — каза той. — Трябва да гледам лицето ти.

Лили кимна. Този беше единственият начин, по който съпругът ѝ упражняваше брачните си права — нейното уязвимо тяло под неговото масивно, след като запретнеше нощницата ѝ и влезеше в нея. За щастие, винаги свършваше много бързо, иначе щеше да се разкрещи от ужас, защото се чувстваше като прикована. На никой друг повече не разреши да я обладае по този начин. Винаги само отзад или тя отгоре.

Но с Ейдън беше съвсем различно. Не изпитваше задушавщото чувство, че се дави. Чувстваше се сигурна. Обградена от неговата топлина и сила.

Той стегна бедрата си и с един силен тласък проникна дълбоко в нея.

— Ейдън — прошепна тя.

— Лили, Лили — повтори той името ѝ като смирена молитва. Бавно, много бавно се отдръпна от нея и после с един тласък проникна докрай.

Тя отново сплете крака около кръста му и пръсти в косата му, а той я целуваше ненаситно. Прегърна я, притисна я до себе си. Движеше се по-бързо, влизаше по-дълбоко, телата им се плъзгаха едно до друго, горещи и потни.

— Още, моля те. Моля — умоляваше тя и той се изтласкваше все по-силно и по-силно. Провря ръката си между телата им и с върха на пръста започна да гали онова малко чувствително място, докато тя не избухна пак.

Изведнъж той застина вътре в нея. Изви главата си назад, тя отвори очи и видя, че шията му е изопната, очите затворени. Изкрещя името ѝ и тя впи пръсти в задните му части, а той още по-здраво се вкопчи в нея.

— По дяволите, Лили — изруга пресипнало и се срути до нея.

Главата му остана върху корема ѝ, докато той потръпваше с последните вълни на екстаза, краката им се сплетоха сред бъркотията на леглото. Лили приглади косата му назад и продължи с милувката ритмично, докато почувства, че той се отпуска. Дълбокото му равномерно дишане ѝ подсказа, че е заспал. Самата тя потъваше в сън, когато си спомни. Ейдън. Във върховния момент Ейдън не се отдръпна от нея.

* * *

Лили спеше с глава върху рамото на Ейдън. Дишаше леко и неравномерно. Сънят ѝ в началото беше неспокоен, въртеше се, свиваше вежди, като че ли преследвана от кошмар. Но след като той нежно я погали и ѝ нашепна успокоителни думи, постепенно се успокои.

Огънят в камината догаряше, светлината от пламъците играеше върху голата ѝ кожа. С лека милувка очерта линията на рамото ѝ и зарови лице в къдрите на косата ѝ, за да вдъхне аромата на теменужки и дъжд, нейния аромат. Беше опияняващ и събуди у него желание да потъне в нея, в тази тайнствена, сложна, удивителна жена.

Тази вечер нещо у нея беше освободено, нещо, което той чувстваше, че дълго е потискала в душата си. Но тя се откри, когато сам той ѝ се отдаде, когато тя почувства неговата сила, и тогава изразът на лицето ѝ пробуди нещо и в неговата душа. В леглото винаги е имал авантюристични наклонности, беше готов да изпробва почти всичко, за да види как ще се почувства, но през живота си не беше изпитвал нещо подобно като внезапната връзка с Лили Сен Клер.

Чувството, което го обземаше, когато проникваше в нея и я гледаше в очите, беше несравнимо.

Ейдън уви около юмрука си дълъг кичур от косата ѝ и тя промърмори в съня си. Не искаше да усеща тази връзка. Беше подълбока, по-загадъчна от всичко, което си бе представял извън своите творби, беше нещо, което си мислеше, че сполетява другите хора, не и него. Искаше му се да изкрещи, да я отблъсне, да я нарани.

Същевременно му се искаше никога да не я пуска. Да я завърже за това легло, за да не може да си отиде.

Надигна се и се подпря на лакът, за да погледне спящото ѝ лице. Усети внезапна болка на гърба, като се размърда, което му напомни какво бяха правила. Косата ѝ се стелеше върху възглавниците, лъскава и тъмна. Махна я от лицето ѝ и тя престана да се мръщи, успокоена от ласката му.

Ейдън докосна леко следата, останала върху страната ѝ и нежната извивка на долната ѝ устна. В съня си Лили изглеждаше толкова млада, толкова уязвима и открита. Иначе винаги беше

предпазлива и внимателна. В любовния акт все едно ги помиташе буря. Тук, в този спокоен момент, бяха само те двамата в техния тих, идеален свят.

Наведе се и притисна устни до рамото ѝ. Ухаеше на дъжд, нежно и чисто. Прекара език по деликатните гърди, които се подаваха от завивката. Тя се размърда и той почувства пръстите ѝ в косата си.

— Ейдън — промърмори.

— Ш-ш-ш — успокой я той. Мигът щеше да изчезне, така нетраен беше, като ледена висулка на слънцето, и той не искаше да го наруши. Никога не беше чувствал нещо подобно.

Тя праметна ръка върху раменете му и се притисна до него, докато той я целуваше. Внимателно издърпа чаршафа, за да я погледне. По кожата ѝ играеха светлините от огъня, зърната ѝ бяха възбудени и тъмнорозови от любовната игра, и много красиви. Испита силен импулс само да я съзерцава, след което отново я пожела страстно, непреодолимо. Сякаш желанието никога нямаше да бъде удовлетворено.

Бялата ѝ кожа беше леко ожулена от брадата му и той я целуна ласкаво. Лили потръпна и се вкопчи в раменете му. Той обгради едното ѝ зърно с леки милувки и едва когато тя изхлипа името му, пое зърното с устни. Погали го с език, докато дразнеше другото. Тя се изви към него.

Ейдън бавно плъзна ръка по тялото ѝ, наслаждавайки се на всеки сантиметър, усещайки всяка извивка, всяка трапчинка. Устните му последваха ръката и той вдъхна мириса на дъжд, полепнал по хладната ѝ кожа, после очертах извивката на талията, ханша, на стройните бедра. Искаше да запомни всяка извивка на тялото ѝ.

Прекара пръст до възбуденото снопче от нерви и тя се разхлипа.

— Ейдън — изрече на пресекулки и сплете ръце в косата му, за да го притегли върху себе си.

Устните му срещнаха нейните — разтворени и бленуващи. Той усети как тя увива крака около кръста му и го притегля към себе си. Проникваше в нея бавно, докато не влезе дълбоко и телата им не се прилепиха — нежните ѝ гърди, слабините ѝ до неговите. Той престана да се движи, преплете пръсти с нейните и задържа ръцете ѝ върху леглото. Надигна се и се загледа в очите ѝ. Тя също и само за миг те бяха напълно отдадени един на друг. Напълно свързани. Като че ли се

намираха в центъра на бушуваща буря, в онзи момент на абсолютно затишие наред шумотевицата на света.

След това Лили затвори очи, изви главата си и мигът на пълна тишина отлетя. Ейдън отново се отдръпна и влезе в нея, после почти напълно излезе, преди да се изтласка дълбоко в нея. Лили извика, когато той пак подразни чувствителната точка, започна да се движи все по-бързо и по-дълбоко.

Тя още държеше ръцете му и той ги притисна над главата ѝ. Тялото ѝ беше цялото проснато под него. Двамата се движеха ритмично, въздухът около тях натежа, понесоха се викове и несвързани думи.

Ейдън отметна глава, като усети познатото изтръпване в основата на гръбнака, свиването и втвърдяването на тестисите. Цялото му тяло се изопна, изкрепя името ѝ, когато настъпи върховният миг. Насладата, която изпита, беше по-силна от всякога. За миг му притъмня и долавяше само нейния глас, когато крещеше името му, изживявайки своя върховен момент.

Бавно се отпусна върху нея с глава върху гърдите ѝ. Опитваше се да успокои дишането и сърцебиенето си. Телата им бяха хлъзгави от пот и той усети леката ѝ милувка върху гърба си.

Бавно започна да възприема и останалия свят — потрепването на дъжда по стъклото на прозореца, пращането на огъня в камината, нежното докосване на косата ѝ върху лицето си.

Претърколи се до нея, но продължи да я прегръща през кръста. Не искаше да я пусне.

Тя се обърна на една страна и опря гърба си до гърдите му. Преплете ръката си с неговата, притисна се цялата до него и заспивайки, тялото ѝ се отпусна.

Но Ейдън не можа да заспи часове наред.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— ... няма ли да си помислиш, Ейдън? Ейдън?

Ейдън се обърна, стреснат от гласа на своята братовчедка София. Погледът ѝ му намекна, че тя е бърбила през цялото време, докато са яздили в парка, но той не е чул нито дума. Мислите му бяха далеч, в спалнята на онази ловна хижа, при Лили... за кой ли път.

По дяволите, но колкото и да ругаеше, беше невъзможно да я изхвърли от ума си, след като през нощта я остави в уличката с конюшните зад дома ѝ. Не беше имал подобна сексуална опитност, толкова наситена любовна близост. Никога не беше я търсил.

Не я търсеше и сега.

Тръсна глава, като че ли искаше да я прочисти от уханието на теменужки, от звученето на своето име, когато тя го изкрещяваше. Не я беше лъгал; любопитството му бе присъщо и беше посещавал „френски“ публичен дом. Откри, че точно тази перверзия не е по вкуса му. Но видя болката в очите ѝ, когато говореше за майка си, и тогава в душата му се пробуди някакво непознато чувство, което го подтикваше да направи всичко, за да изтрие тази болка.

Но онова, което направиха, отприщи и у него нещо, някакъв първичен инстинкт, който избуя у него, и не го напускаше. Но повече нямаше да му се подчини.

Просто искаше Лили.

— Боже мой, днес наистина си разсеян — разсмя се София. Дръпна юздите на коня и спря под сянката на едно дърво, по-далеч от модната тълпа. Ейдън спря до нея.

— Извини ме, Соф — отговори той. — Бях ужасно невнимателен. Не беше умишлено, не и към теб.

И наистина винаги беше внимателен към нея. София беше любимата му братовчедка, единствената дъщеря на неговия чичо. Знаеше, че тя е изпитание за своя баща, красива млада дама с лъскава черна коса и виолетово-сини очи, разглезена от люлката, която в

момента триумфираше в обществото, с разпръснати на всички страни поклонници. С Ейдън бяха съучастници в семейните лудории.

— Горкият Ейдън, принуден от баща си да се прави на бавачка на глупавата си братовчедка, след като има много по-забавни неща — каза София. Потупа шията на коня, без да обръща внимание на погледите, които ѝ хвърляха минаващите мъже.

— Не е необходимо някой да ме принуждава да се срещам с теб. Много отдавна не сме се виждали.

— Защото мама настоя да отидем на морски бани в Уеймаут. — София потрепери. — Всичките онези старци, които всяка вечер играят вист със залози едно пени. Лондон ми липсваше.

— Тук беше скучно като в гробница, уверявам те.

— Нима? — Тя наклони глава и го погледна любопитно изпод воала. — На теб никога не ти е скучно в Лондон, Ейдън. Дори всички сенилни приятели на мама каканижат какъв разбойник си. Пък и очевидно нещо се е случило, докато ме е нямало. Какво? Жена ли? Нова любовна авантюра ли?

Ейдън се разсмя.

— Сигурна ли си, че си само на деветнадесет, Соф? Станала си ужасна.

София сви рамене.

— Аз съм Хънтингтън. Ние изпреварваме времето си. Кажи ми. Някоя италианска оперна певица ли е? Или похотлива млада вдовица?

— Нито една от тези — отвърна Ейдън кратко.

— Така ли? Не ми казвай, че си отстъпил пред молбите на родителите си и си намерил някоя млада преструвана, за която да се ожениш.

— Ах, Соф, добре ме познаваш. Нищо извън обичайното не се е случило, откакто те няма.

— И все пак си разсеян. Да не би да си се захванал с писане?

— Работя нещо ново — каза той.

— Ейдън, това е прекрасно! Ще ми дадеш ли да го прочета?

Той едва не избухна в смях. Братовчедката му беше дръзко момиче, но все пак беше момиче, госпожица с аристократично потекло, която не е редно да знае всеки аспект от живота му. Не можеше да ѝ покаже онова, което пишеше в суровия, разгорещен, похотлив етап, на който се намираше в момента.

— Не още. Може би някой ден ще го видиш на сцената.

— О, небеса. Кой е онзи? — изведнъж промълви тя и завъртя глава.

Ейдън сви вежди, докато се опитваше да види кого зяпа. Обикновено София не беше толкова тиха и внимателна, постоянно жестикулираше, смееше се, винаги се шегуваше безгрижно, също като Ейдън.

— Кой?

— Онзи мъж там. На белия кон.

И тогава Ейдън го видя. Беше Доминик Сен Клер, братът на Лили, който така свирепо го беше гледал онази вечер в „Прищевките на дявола“. Мъжът беше без шапка и слънцето блестеше в златната му коса, поради което приличаше на фар между черните карети и хората с тъмни костюми за езда. Смееше се, загледан към жената в каретата, до която яздеше.

В този момент Ейдън зърна Лили, която гледаше брат си изпод къдриците на зеленото сатенено боне. Всъщност се усмихваше, беше спокойна, страните ѝ розовееха. Със семейството си не забелязваше да се държи с обичайната предпазливост. Изглеждаше щастлива. Мракът го нямаше.

„По дяволите“ — изруга наум и стисна поводите. Защо той не можа да я накара да се чувства по този начин? Да се усмихва по този начин?

Все пак знаеше защо. Защото нищо между тях не беше лесно. Дори секса.

— Един от актьорите Сен Клер, на които твоите приятели винаги се присмиват — отговори той. — Доминик Сен Клер.

— Нима? Карикатурите във вестниците не са справедливи към него — каза тихо София.

Преди Ейдън да разбере какво е намислила, тя смушка коня и потегли по посока на Доминик. Последва я и изведнъж се притесни какво ще направи София. Преди всичко беше негова братовчедка и двамата много си приличаха за негово... или за нейно... добро.

Лили се обърна да каже нещо на по-възрастната жена до нея и тогава го забеляза. Усмивката ѝ помръкна и тя замръзна. Другата жена се обърна да види какво гледа Лили и той позна Катрин Сен Клер от ролите ѝ на сцената. Тя пребледня и стисна устни.

Доминик изглеждаше само ядосан. Докато погледът му не попадна на София. Мъжете обикновено се разтопяваха, но Доминик присви очи. Гневът сякаш се излъчваше от него.

„Много интересно“ — помисли си Ейдън. Сенклерови явно го познаваха... и не го харесваха. Знаеха ли какво се е случило между него и Лили? Дали Доминик Сен Клер щеше да изпрати на сутринта секундантите си и да го извика на дуел?

Ейдън свали шапката си и поздрави с любезна усмивка, като мина покрай каретата. Лили сдържано му кимна. Не отгатна нищо по очите ѝ.

София погледна през рамо, след като отминаха. Явно Доминик предизвика любопитството ѝ.

— Боже мой, Ейдън — учуди се тя. — Нали каза, че не познаваш Сенклерови.

— Не ги познавам.

С изключение на един член от семейството. Нея познаваше твърде добре... и все пак не толкова, колкото му се искаше.

— Ами, стори ми се, че те познават. Какво си им направил? Този Доминик с ангелско лице те гледаше, сякаш иска да те убие.

Ейдън сви рамене. Нямаше представа направил ли е нещо, за което знаеха. Но възнамеряваше да разбере. При това много скоро.

Достатъчно дълго Лили бягаше от него.

* * *

— Какъв нахален тип е този проклет Хънтингтън — чу Лили Доминик да казва.

Главата ѝ изведнъж запулсира от болка.

— О, Дом! Той само ни поздрави, нищо повече.

— Не бива дори да поглежда към теб — отвърна Доминик.

— Не бъди груб, скъпи — смъмри го майка им. — В обществен парк сме. Просто се усмихвай.

Доминик се умълча и Лили се усмихна насила, но усмивката ѝ заприлича по-скоро на гримаса. Не очакваше да срещне Ейдън днес, но появата му заличи всяка мисъл от ума ѝ, освен спомена за последната

им среща. Но не можеше да говори с него, дори не биваше да показва каквото и да е чувство, след като беше със семейството си.

Ейдън също не беше сам. Обърна се и хвърли поглед през рамо. Той бавно се отдалечаваше. Дамата, с която беше, се навеждаше към него и му говореше. Той се разсмя и отметна глава назад.

Жената беше наистина много красива, с лъскава черна коса, прибрана на кок под модна шапка с воалетка, с много бяла кожа, която светлееше през дантелата. Не беше русата, тиха лейди Хенриета. Друга дама ли имаше намерение да ухажда? А може би беше някоя скъпа куртизанка.

„Не ме интересува“ — помисли си вбесена. Ейдън не беше нейна собственост, нито пък тя негова. Имаше право да се среща с когото си иска. Лудостта им в спалнята нямаше значение.

Но дълбоко в себе си се страхуваше, че всъщност никак не е безразлична.

С половин ухо слушаше бърборенето на майка си по пътя за вкъщи. Но когато Катрин и Изабел се запътиха към дневната, Доминик я хвана за ръката.

— Този мъж какъв ти е? — мрачно промърмори.

Лили се дръпна и се обърна към огледалото, за да свали бонето си.

— Не зная за кого говориш.

— Знаеш много добре, че говоря за лорд Ейдън Хънтингтън. Нещо си казахте онази вечер в „Прищевките на дявола“, след това той се появи в театъра.

— Разговарям с много хора в клуба. А в парка той беше просто учтив. — Лили го погледна ядосано в огледалото. — Не ми казвай, че не зяпаше влюбено дамата с него, Доминик Сен Клер.

— Дори не забелязах с кого е. Не искам да забелязвам нито един Хънтингтън. — Гласът му омекна. — Лили, ти си моя сестра и аз те обичам. Не бих понесъл мерзавец като Ейдън Хънтингтън да те нарани.

Лили му се усмихна накриво.

— Знам, Дом, затова те обичам. Но вече съм зряла жена. Даже вдовица. Мога да се грижа за себе си достатъчно добре.

— Не искам да те видя отново нещастна, както с Никълс.

— Няма да бъда. — Ейдън по нищо не приличаше на Никълс. Пък и изобщо не вярваше, че някога ще се ожени за нея. — Да вървим да прием чай, преди мама да се е разтревожила.

— Разбира се — отвърна Доминик. Един слуга минаваше през фойето и Доминик го попита: — Джеймс при госпожа Сен Клер ли е?

— Не, господин Сен Клер — поклони се слугата. — Излезе преди известно време. Тази вечер няма да се прибере.

— Къде се е запилял този път? Напоследък все го няма — измърмори Доминик и закрачи към всекидневната.

Лили остави ръкавиците си до бонето и тогава слугата ѝ подаде някакво писмо.

— Донесоха го за вас, докато ви нямаше, госпожо Никълс.

— Благодаря.

Лили го завъртя в ръцете си, разглеждайки го любопитно. Беше смачкано и омазано, на грозната хартия беше надраскано името ѝ с молив. Беше невъзможно да е от Ейдън и усети внезапен пристъп на разочарование при мисълта, след което и внезапен пристъп от страх.

Разкъса плика и прочете трескаво известието. Гърлото ѝ се свиваше при всяка дума.

Тази вечер ще те чакам на пазара в Ламбът, ела, ако искаш да видиш брат си. Твоят стар приятел ТБ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От дълго време Лили не беше стъпвала на нощния пазар в Ламбът. Не ставаше въпрос само за години, но за нещо много по-дълбоко, нещо невидимо. Беше станала различна личност от последния път, когато дойде тук. Беше се помъчила да забрави.

Но сега, криволичейки по тесните улички, разбра, че в действителност никога не е забравяла. В душата ѝ се спотайваше някогашната Лили, онази, която идваше на пазарището, за да открадне хляб или да изпроси един шилинг. Старите навици веднага излязоха наяве, щом някой я предизвика.

Придърпа износения плетен шал върху раменете си и се погледна в прашната витрина на един магазин. Беше скрила косата си с боне и носеше избеляла кафява рокля, която купи от една от слугините. Лицето ѝ изглеждаше бледо и изопнато. Не ѝ личеше, че е нервна. Но чувстваше, че всеки момент ще се пръсне на стотици парчета.

Том Бомон наистина се беше върнал. Миналото ѝ се стовари върху нея с унищожителна сила. И заплашваше да разсипе семейството ѝ.

Лили никога нямаше да разреши това да се случи. Спомняше си какво е да се бие, какво е да рови в мръсотията, за да брани своето. Можеше отново да го направи. Бомон ще съжалява, че някога я е срещнал.

Но не можеше да не изпитва дълбоко в себе си вледеняващ страх. Избликна щом видя Том в суматохата около бара и си спомни всички мъчения, които беше понесла от него. Преживяното се бе наслоило у нея и я смазваше. Никога не беше се чувствала толкова самотна, дори когато майка ѝ умря и тя избяга от мадам Джозефин.

Но тогава нямаше какво да губи, поне не толкова много.

Бомон държеше Джеймс, любимия ѝ малък брат, но негодникът искаше Лили. Затова щеше да отиде при него.

Загърна се още по-плътено с шала, макар да знаеше, че няма да я стопли. Нищо нямаше да я стопли, докато Джеймс не е в безопасност и

Том Бомон не изчезне. Мина покрай мъж и жена, които се караха, и влезе в пазара, като се вглеждаше във всяко лице, във всяка сянка, търсеше Том.

Пазарът в събота вечер в Ламбът позволяваше на жените да накупят малко продукти, преди мъжете им да пропият надниците си в кръчмите покрай пристанището. Сега на пазара бяха подредени дузини разнебитени сергии, осветени със свещи или газени лампи. Виковете на търговците „Кестени, двадесет за пени“ и „Три ярмутски херинги за пени“ се носеха над глъчката от пазарлъците, крясъците на децата и смеха на проститутките, които се шляеха между сергиите.

Миризма на печени кестени, пържени картофи, евтин джин и мръсни тела изпълваше душния въздух.

Не беше най-злощастното място, на което е попадала Лили, и тълпата съвсем не беше от най-отчаяните хора.

Изведнъж Лили почувства, че някой я дърпа за полата. Обърна се и видя момиченце с мърляво лице и сива рокля, цялата в кръпки. Гледаше нагоре към нея с очи като на старица и Лили позна момиченцето от парка.

— Ти ли си Лили? — попита то.

— Да, аз съм.

— Ела с мен.

Детето се обърна и се шмугна в тълпата, без да поглежда дали Лили го следва. Поведо я извън осветения пазар към плетеницата от тесни улички с мръсни стени от двете страни и повесено пране между къщите. Тук-там от прозорците надничаха прозрачни лица и Лили чуваше врява от пиянски кавги, жалостиво котешко мяукане, плясък на шамари.

Лили попипа тайния джоб, пришит на талията на роклята, и почувства тежестта на пистолета, скрит там.

Момиченцето спря пред една полуотворена врата.

— Тук — каза то и протегна ръка. Лили пусна монета на дланта му и то изчезна.

Лили надникна вътре. Приличаше на долнопробна кръчма, където се напиваха с евтин джин. Представляваше голяма стая с груб, дървен тезгях и няколко маси, осветена от пушещи лампи. Мъже и жени лениво седяха по столовете, тихият шепот се нарушаваше от

кръчмаря, който настояваше да се плати сметката, или от нечие вайкане за още джин.

Щом Лили влезе, миризмата на мръсни тела и на джин я удари в носа и едва не я задави. Но се долавяше и още някакъв мирис — по-сладникав, по-упоителен и по-коварен — на опиум. Зави ѝ се свят и ѝ се повдигна.

— Значи все пак дойде, Лили? — чу гласа на Том и като се обърна, го видя седнал на стол до стената, с крака, обути в ожулени ботуши, върху масата. — Взех да се кахъря.

С ръка върху пистолета Лили бавно се приближи. Каза си, че вече не е дете, за да овладее стария страх. Този мъж нямаше власт над нея, наистина нямаше.

Но като видя тези пламтящи черни очи, толкова животински подгъстите черни вежди, и бастуна с черепа до ботушите, пак изтръпна от смъртна уплаха. По някаква причина си помисли за Ейдън. Искаше ѝ се да беше до нея с неговото мълчаливо, измамно многообещаващо присъствие.

Като отблъсна това глупаво желание, застана пред Том. Ейдън не биваше никога да научи, както и семейството ѝ. Това беше нейната битка, ако изобщо имаше надежда да победи Том в неговата игра.

— Къде е Джеймс? — попита със заповеден тон.

— Е, хайде, Лили, така ли поздравяваш стар приятел? — рече Том. Извади нож от джоба и започна да си реже ноктите, усмихвайки ѝ се. — Толкова отдавна не сме се виждали, трябва да си наваксаме. А за хлапака на Сен Клер не се тръшкай... горе е с едно от най-хубавите ми момичета.

— Какво искаш? Пари ли?

— Обиждаш ме, Лили, любов моя. Някога бяхме толкова близки. Не си ли спомняш?

— Така ли го наричаш? — попита остро Лили, като си спомни как този мъж я биеше. Как я заключваше в тъмния килер, когато не донасяше достатъчно пари в края на деня.

Някога, преди да бъде заловен и изпратен на заточение, Том държеше една от най-широките престъпни мрежи из вертепите на Лондон. Кражби, изнудване, проституция, контрабанда. Десетки като Лили в негова власт. Дори сега, белязан от годините под свирепото

австралийско слънце, Лили усещаше тази ужасна власт. Отстъпи крачка и той бавно свали краката си на пода. Захили се.

— Беше едно от най-сръчните ми момичета, Лили — продължи той. — Умно и пъргаво. А виж се сега. Добре си се наредила, без да помислиш за мен. А пък аз те прибрах, след като майка ти умря. Не се държиш приятелски.

— Отвлече ме от улицата, когато избягах от мадам Джозефин.

— Дадох ти подслон! Иначе без време щеше да станеш обикновена улична курва. Но не съм тук да се препираме за миналото. Интересува ме настоящето. Дочух, че си другаруваш с шикозния син на някакъв херцог, и си помислих, че е време с теб да подновим старото си приятелство.

Лили го зяпна, цялото ѝ тяло се напрегна и тя стана бдителна като диво животно.

— Какво искаш? — попита пак.

— Само да ми бъдеш, тъй да се каже, приятелка, Лили, след като имаш такъв късмет. — Том внезапно се усмихна, разкривайки редица развалени зъби и един преден от злато. — Твоят брат е много дружески настроен. Харесва моите момичета; схващаш ли. Дават му, от каквото има нужда.

— Стой далеч от него — викна Лили. — Сметките за уреждане са между теб и мен.

— Точно туй се надявах да речеш. Станала си много сладка, досущ майка си. А майсторка ли си като нея?

Лили потрепери от тона му, като че ли нещо слизесто я полази. Повече от всичко ѝ се искаше да извади пистолета и да го застреля на място, право в самодоволното, грозно лице. Но да отиде в затвора за убийство, заловена в долнопробна кръчма, и осъдена на каторга, не беше добра перспектива. Трябваше да запази спокойствие.

Пък и си спомняше много добре, че беше сръчна с камшика.

— Не искаш ли да ти покажа? — попита тихо. С един удар щеше да го размаже...

Том се разсмя.

— Липсваше ми, сладка Лили. Толкова много можем да направим двамата с теб. Ще си изплета нова мрежа, ще си намеря нова работа тук в Лондон. Ти само ще ми помагаш.

— Значи искаш пари. Колко?

— Та между приятели говори ли се за пари? Пък и не искам само пари.

— Тогава престани с твоите игрички. Кажу какво точно искаш и ме остави да отведа Джеймс у дома — озъби му се тя.

Някаква шумна компания нахлу в кръчмата и я изпълни с врява. Алкохолният унес беше нарушен.

Един от мъжете, як, широкоплещест колос, смърдящ на тютюн, сграбчи Лили през талията, вдигна я във въздуха и я завъртя. Тя се стресна и го зарита, но той само се смееше и ѝ залепи мокра целувка на шията.

Лили взе да скубе косата му и да се извива, за да се освободи. Старите инстинкти, които беше потискала толкова дълго, се събудиха и тя се биеше като хваната натясно улична котка. Изви се и го ухапа по ръката.

— Проклетата кучка! — извика мъжът. Тръшна я на пода и я удари по лицето. Главата ѝ се отметна и тя усети острия вкус на кръв. Това я разяри още повече.

През бученето в ушите смътно чуваше викове, крясъци, звън от чупене на стъкло. И сега ѝ стана чудно, че след като от години се стараеше да живее скромно и почтено, за по-малко от месец попадна в два кръчмарски побоя. Но нямаше време да мисли, трябваше да действа по инстинкт, при това бързо. Трябваше да намери Джеймс и да го измъкне оттук.

Разяреният мъж замахна да я удари, но тя беше по ниска и по-пъргава. Ската се под масата, далеч от прекатурващите се тела и ритаци крака. Хвана една търкулнала се бутилка и разби дъното ѝ, за да се снабди с оръжие.

Миризмата на урина, разлят алкохол и изгнил боклук тук беше по-силна. Усети и дъх на кръв. С опакото на ръката избърса устните си, видя, че се изцапа с кръв. Мъжете вече бяха притиснати до стените. Бързо огледа лицата им, но не забеляза Том Бомон.

Изглежда беше изчезнал в суматохата. Беше ѝ ясно, че няма да мине дълго време, преди да се появи отново.

Изведнъж почувства, че някой я хвана за глезена и я затегли изпод паянтовото ѝ скривалище. Претърколи се и с другия си крак се прицели в слабините му, но новият ѝ нападател се отдръпна навреме.

— Какво прави сладурана като теб тук? — каза той и тя усети как опипва крака ѝ със загрубялата си ръка. Удари го с бутилката по мазната глава и когато се просна на пода, го изрита и скочи на крака. Определено беше време да се разкара.

Промъкна се през мелето от юмруци и падащи тела и стигна до тясното, тъмно стълбище в дъното на кръчмата. Затича се нагоре, изваждайки пистолета.

На горния етаж беше много по-тихо, шумотевицата от боя долиташе глухо. От двете страни на коридора се редяха затворени врати. Миришеше на евтин одеколон и на опиум. Знаеше, че това са стаички, наети от проститутките за една нощ или за час, където водят клиентите си... и вероятно ги упояват и ограбват. Никой не искаше да си има вземане-даване с побоища.

Джеймс беше някъде тук.

Лили откряна първата врата. В стаята нямаше никого, както и във втората и третата. В четвъртата имаше две жени и един гол мъж, проснат по корем на леглото. Жените я погледнаха изпод почернените си клепачи, без да трепнат от изненада или да проявят някакъв интерес, а мъжът беше твърде едър, за да е Джеймс, и тя бързо затвори вратата.

Джеймс беше в петата стая, последната в коридора. Като отвори вратата, Лили го видя изтегнат на стол, главата му извита назад, ризата разкопчана. Червенокосата глава на някаква жена енергично се поклащаше между краката му.

— О, точно на това ли попаднах — промърмори тя и се извърна да не гледа.

— Лили! — извика Джеймс и тя чу как стола се прекатури на пода, когато той скочи на крака. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Таксата за трима е по-специална — навъсено съобщи проститутката.

Лили почака, докато по шумоленето не подразбра, че панталоните на Джеймс са на мястото си, и тогава се обърна. Джеймс я зяпаше ококорено, на красивото му лице бяха изписани яд и смущение, докато пригладжаше кестенявата си коса. Момичето още стоеше на колене, деколтето на роклята ѝ беше разтворено и се виждаха начервените зърна на гърдите ѝ.

— Мисля, че джентълменът ще прояви търпение за тройка със специална такса — каза Лили. — Като се има предвид, че съм негова сестра.

Проститутката само сви рамене.

— Не е нещо да не съм го виждала досега. Свършихме ли тук? Имам много работа тази нощ.

Лили скръсти ръце и не извърна поглед от Джеймс, докато той закопчаваше ризата си.

— Сигурна съм, че вече ти е платено. Полицайте вероятно идват насам, затова може би предпочиташ да изчезнеш.

— Полицаи! — изпищя жената.

Джеймс изсумтя:

— Лили, какво си направила?

— Нищо не съм направила, освен че дойдох да те измъкна и се озовах насред бой. Предполагам, че си бил твърде зает, за да забележиш какво става долу.

Очите на Джеймс се разшириха и явно чак сега забеляза разкървавената ѝ устна и разкъсаната рокля.

— О, божичко, Лили, толкова съжалявам! Какво се случи? Откъде разбра, че съм тук?

Лили поклати глава.

— Няма време. Трябва да се махнем. — Преди Том да ги открие. Обърна се към жената, която оправи роклята си и завърза шал на раменете си. — Знаеш ли дали има заден вход?

— Елате — каза тя и се разбърза, защото не искаше да попадне в ареста.

Лили хвана Джеймс за ръка и го поведе след жената към прозореца в дъното на коридора. Проститутката го прескочи и се спусна по паянтова стълба.

Лили избута Джеймс пред себе си, затъкна високо полата си и започна да слиза. Проститутката беше изчезнала, когато Джеймс стъпи на земята. Хвана Лили през талията и ѝ помогна да слезе по последните няколко стъпала. Миришеше на ейл и на парфюма на проститутката, но беше до нея. Намери го и бяха в безопасност.

Или почти в безопасност. Чу крясъци и викове и като се обърна, видя, че боят се бе пренесъл на улицата. Една бутилка прелетя на милиметър от главата ѝ и се разби в стената.

— Хайде! — извика Джеймс и двамата хукнаха. В края на уличката завиха, тичайки слепешката, без да знаят къде отиват или на какво ще попаднат зад следващия ъгъл. Тичаха, докато Лили не почувства, че белите ѝ дробове ще се пръснат.

Тази част на града приличаше на лабиринт от тесни улички, населени с плъхове, стари сгради, виешци се пасажи, които стигаха до някоя стена или двор. Всеки можеше да се загуби и да се скрие тук завинаги. Беше толкова далеч от белия, чист Мейфеър или от позлатената прелест на „Маджестик“, колкото човек можеше да си представи.

Хората, които се спотайваха във входовете или надничаха през счупените прозорци, не ги спряха, като че ли дори не ги забелязаха.

Тичешком завиха покрай един ъгъл, Лили се подхлъзна в някаква дупка, изкълчи си глезена и падайки, извика от болка.

Джеймс се обърна и я задържа.

— Лили, какво стана, нарани ли се?

Болката прониза крака ѝ и тя изруга лошия им късмет. Тъкмо щяха да се измъкнат!

Подпря се на рамото на Джеймс и се опита да стъпи, но кракът ѝ се огъна.

— Ще те нося — каза той. Лили вдигна поглед към него и видя колко е разтревожен. Беше забравила колко е млад, много млад и много глупав. Нейният нежен брат.

Лили поклати глава.

— Далеч е. Трябва да стигнем до по-безопасна улица и да наемем купе, ако изобщо мине някое в този час. Или...

Бързо огледа къде се намират, търсейки нещо познато. Улиците бяха малко по-широки и по-чисти. Беше зърнала табела на магазин за колониални стоки в края на улицата и се досети къде можеха да се приютят по-дълго, за да прегледат глезена ѝ.

— Занеси ме след ъгъла, Джеймс. Знам едно място там.

Джеймс се огледа подозрително. Вдигна я по-високо.

— Сигурна ли си?

Тя му се изсмя.

— Не по моя вина кацнахме в онази долнопробна кръчма, нали така? Довери ми се. Там ще бъдем в безопасност, ако някой не ни проследи.

— Лили, как разбра къде съм? — попита той, като я гушна и я понесе накъдето му посочи. — Мама и татко знаят ли?

— Дали знаят каква неприлична компания си търсиш? Не, и не е необходимо да знаят, ако избягваш занапред такива заведения. А колкото до това как те открих... — Внезапно почувства огромно изтощение и главата ѝ натеза. Хладнокръвието, което запази по време на боя, я напусна. Главата ѝ клюмна на рамото му. — Това е много дълга история.

Спряха пред някаква заключена врата. Къщата беше тъмна и тиха и Лили се надяваше, че все ще има кой да им отвори, докато тропаше. Не ѝ остана енергия, за да реши какво да направи в противен случай.

След няколко дълги минути резето проскърца и вратата се отвори. Роби, професионалният боксьор, преквалифициран в кръчмар, вдигна лампата, докато подозрително се взираше в тях. Ококори се като я видя.

— Госпожице Лили? — рече той. — Какво се е случило? Влизайте веднага.

* * *

Лили гледаше тъмнокосата глава на Ник, докато той слагаше гореща лапа на подутия глезен. Роби изчезна нанякъде, след като ги доведе в тази малка гостна, зад сцената. Джеймс седна от другата страна на стаята заедно с жената, която дойде с Ник. Махмурлукът започваше да го мъчи, а заедно с него — вина и гняв. Наблюдаваше сестра си, сякаш никога не беше я виждал.

Тя отпусна уморено глава на облегалката на стола. Не го кореше, че я гледа така... тази вечер и тя не знаеше коя е. Чувстваше се като непозната, която Лили гледаше отстрани.

— Много по-добре е — каза тя. — Много мило от твоя страна, Ник, че ни прие.

Той се засмя, докато увиваше платно около компреса.

— Глупости. Тук стана прекалено скучно, след като се разделихме последния път. Трябваше ни малко разнообразие.

Хубавичката блондинка, с която беше, явно не беше съгласна с него, но си замълча. Ник се изправи, взе от масата бутилка и наля на

всички по глътка уиски. Алкохолът парна гърлото ѝ и ѝ подейства освежително.

— Значи е имало бой в кръчмата на Джеферсън, тъй ли? — рече Ник, като гаврътна своята чашка. — Лъже хората с онзи разреден джин. Но как попаднахте на такова място? Госпожице Лили? Съвсем сами!

Преди Лили да отговори, Джеймс се намеси:

— Опасявам се, че е търсила мен.

Ник се взря в Джеймс, присвивайки очи.

— Нима? А ти кой си?

— Той ми е брат — отговори Лили. — И е доста по-объркано, отколкото изглежда.

— Много интересно — промърмори Ник.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и на прага застана Ейдън. Сините му очи обиколиха стаята и веднага схвана обстановката. Беше с елегантно вечерно облекло, като че ли току-що е бил на бал във висшето общество, но връзката му беше разхлабена и жилетката разкопчана. Където и да е бил, сигурно е прекарал времето си в танци с лейди Хенриета Линдли.

Лили би трябвало да е изненадана, че го вижда, ядосана, че още една бъркотия се притуря към и без това кошмарната вечер. Но изобщо не се изненада, вместо това я обхвана някакво топло чувство, подозрително наподобяващо успокоение.

— Лили? Какво се е случило? Роби каза, че си пострадала.

— Не съм пострадала — отговори тя. — Изкълчих си глезена, но сега е много по-добре.

Ейдън приклепна до стола, на който седеше Лили, и хвана стъпалото ѝ. Постави го върху бедрото си и прекара дългите си пръсти по него, сякаш да се убеди, че не е наранена. С другата си ръка обхвана прасеца ѝ. През плетения чорап усети топлината на допира му.

И да беше нежен жестът, в гласа му се долавяше стоманена нотка.

— Как си се озовала наред бой в долнопробна кръчма?

Лили изпъна рамене.

— Отидох да търся брат си.

— Твоят брат ли?

— Ъъ, страхувам се, че за мен става дума — смутено каза Джеймс. — Аз съм Джеймс Сен Клер.

Ейдън присви очи, докато се взираше в Джеймс с онзи хладен, непреклонен поглед, от който Лили се пазеше. Посегна и сграбчи ръката му.

— Грешката не е негова — бързо изрече. — Друг... друг го е подмамил там. Отидох само да го прибера. Не знаех, че ще има бой. Не знаех къде да отидем, като избягахме, и Ник беше така любезен да ни отвори. Не е било необходимо да те тревожат. — Пак погледна елегантния му тоалет. — Сигурно си бил зает... Със семейни и светски задължения.

— Предпочитам да бях тук — отговори той. Погледна я, очите му търсеха нейните. — Искам да знам какво всъщност се случи тази вечер, Лили. Но виждам, че си много изморена.

Тя кимна. Изведнъж почувства как ѝ се завива свят.

— Да, изморена съм.

— Тогава ще ви заведа теб и брат ти вкъщи. Но ще ми разкажеш всичко, което се случи. Много скоро.

* * *

Лили бавно изкачи широките каменни стълби пред Британския музей, затвори слънчобрана си, влезе и я обгърна тайнствена тишина. Примигна в полумрака и за миг ѝ се стори, че мержелеещите се грамадни статуи във входната галерия, подобно на спотайващи се демони, ще скочат върху нея.

Потърка очи да облекчи главоболието си. Почти не спа, след като се върнаха вкъщи от кръчмата на Ник. Щом се унесеше, сънищата я тормозеха, преследваха я и нямаше къде да избяга. Беше в капана на миналото.

След това получи бележката на Ейдън с молба да се срещнат тук. Искаше да откаже, да забрави как я гледаше снощи, бдителното му мълчание, докато пътуваха към дома им. Мълчание, което ѝ подсказваше, че той само изчаква благоприятен момент, за да я принуди да му разкрие тайните си. Дойде в музея, за да се срещне с него.

В този ден музеят беше безлюден — подходящо място за споделяне на тайни. Долови ехото на тихо шушукане сред мрамора и алабастръра, зърна художници, които рисуваха, двойки, които се разхождаха. Две деца играеха на гоненица около каменен лъв и всъщност само те вдигаха шум, докато бавачката им не ги усмири. Лили мина покрай тях, токчетата на ботинките ѝ от шевро чаткаха по каменния под. Отиваше в залата със скулптурите от Партенона.

Спомни си как като момиче идваше в музея, когато тяхната гувернантка довеждаше цялата банда деца Сен Клер за „урок по история“. Но гувернантката всъщност се срещаше със своя ухажор, а Лили, тримата ѝ братя и сестра ѝ правеха каквото им хрумне. Момчетата отиваха да гледат мумиите, докато Изабел се прехласваше пред римските златни бижута. Лили търсеше тази зала, копнеейки да остане сама сред нейната безмълвна, елегантна красота. Струваше ѝ се, че тук, заобиколена от светлеещите мраморни скулптури и сцени с антични богове и герои, толкова хармонични, толкова свършени, не може никога да се случи нещо лошо.

Обичаше, когато през онези дни я оставяха сама сред хладната тишина, идваше тук, щом имаше потребност да помисли на спокойствие. Беше светилище наред шумния, мръсен град.

Дори след преживелиците от предната вечер, след като отново се сблъска лице в лице с Том Бомон, красотата на скулптурите ѝ въздейства със своята магия. Щом пристъпи в залата, я почувства. Бавно отиде до стената, където беше изложен дълъг фриз, чиито барелефи изобразяваха тържествена процесия в Атина, а пред него се издигаха масивни статуи на Тезей и на богини без глави в грациозни пози, с ефирно облекло.

В момента нямаше хора и Лили беше сама. Вдигна поглед към барелефа с редица млади жени, облечени с веещи се хитони и покривала, изпълнени с благоговение и грация, докато поднасяха своите дарове на боговете. Светлината беше приглушена, но Лили виждаше колко ведри бяха лицата им. Бяха предопределени да вършат точно това и знаеха, че трябва да изпълнят дълга си.

Погледна съседната стена със сцена, изобразяваща коне и воители в битка. Процесията символизираше какви чувства искаше самата тя да изпитва, какъв искаше да бъде животът. Но битката беше по-близо до реалното състояние на нещата.

Чу стъпки зад себе си и като се обърна, видя Ейдън да влиза в галерията. Носеше тъмен редингот, поради което се сливаше с неясните сенки, но лъскавата му кестенява коса проблясваше. Изглеждаше толкова церемониален и строг, толкова спокоен, като че ли той беше един от тези богове, слязъл за известно време между смъртните. Видя я, полускрита зад статуята, и леко ѝ се поклони, преди да се запъти бавно към нея.

Ейдън дори ходеше с естествена грация като бог. Лили стисна здраво дръжката от слонова кост на своя слънчобран и си наложи да остане спокойна, да не избяга.

— Как си днес, Лили? — попита тихо. Взе ръката ѝ и притисна устни към пръстите ѝ, сякаш не забелязваше колко са напрегнати и двамата. Все едно бяха в бална зала и той никога не я беше спасявал от внезапно нападение в долнопробна кръчма.

— Добре, благодаря — отговори тя. — Глезенът ми е малко болезнен, но скоро ще мине.

— Радвам се. А брат ти?

— Разкайва се. Съгласи се да придружи майка си и сестра си на тяхната почивка на морето и да се опита да поправи поведението си. Той не е лош, просто е млад.

Ейдън кимна.

— Понякога на младите мъже трябва да им се напомня, че постъпките им могат да засегнат и други хора. Хора, които обичат.

— Необходимо ли е и на теб да ти се напомня?

Той ѝ се ухили.

— Постоянно, но се опасявам, че обикновено не става. Аз съм егоистичен тип, забрави ли?

Лили прехапа устна, за да не се разсмее.

— Не мисля, че е редно да използваш такъв език в Британския музей.

— Хм. — Ейдън вдигна поглед към барелеф на Атина Палада с шлем и щит. — Изглежда изключително строга, като че ли ще ме нападне с копие, ако ме намрази. Напомня ми на теб.

— На мен ли? — сепна се Лили. — Едва ли съм толкова строга като нея. Пък и изобщо не приличам на богиня.

— Ах, приличаш. На богиня воин. — Откъм входа се чу смях и Ейдън видя някаква компания, която тъкмо влезе, и наруши

скъпоценната тишина с оживлението си. Подаде ръка на Лили — Ще тръгваме ли? Тук стана прекалено шумно.

Лили кимна и го хвана под ръка. За миг се зачуди дали познава тези хора, приятели на неговите родители от висшето общество ли са и какво биха казали, ако видят Ейдън с нея. И тогава той я заведе в следващата галерия, като я подкрепяше, сякаш знаеше, че глезенът започва да я боли, и тя забрави всичко, освен него и онова, което преживяха снощи.

Галерията представляваше дълга, тясна зала с най-различни статуи в редици от двете страни, цяла тълпа богове, богини и воители, загледани надолу към обикновените хора с празни, безизразни очи. Тук беше хладно и нямаше жива душа. Само статуите бяха тук, за да чуят тайните на Лили.

Статуите и Ейдън.

— Каж ми, Лили, снощи какво се случи — тихо попита и тя разбра, че моментът е дошъл. — Каза, че си отишла да спасиш брат си от някого. От кого?

Лили кимна.

— Разказах ти как избягах от мадам Джозефин, след като майка ми умря. Не знаех къде да отида, как да живея. Знаех само, че не исках да бъда като майка ми. Не исках да правя каквото и да е, заради което да притъпявам сетивата си с опиум, та да преживея деня. Така че изпаднах в положението на хилядите нежелани деца, които обикаляха улиците, за да намерят кора хляб и топло местенце за през нощта.

Вкопчи се по-здраво в ръката му и пое дълбоко дъх.

— Бях много сръчна джебчийка, но една нощ беше много студено и по улиците почти нямаше хора. Нямах нито пени, за да си наема легло, където се подслоняваха разбойниците и крадците, и съдържателката ме изгони. Сврях се да поспя в един вход. Там ме откри Том Бомон.

Затвори очи и потрепери, спомняйки си онази нощ, и като че ли почувства отново хапещия студ.

— Том оглавяваше грамадна престъпна империя. Държеше в своя власт банди улични крадци, проститутки, бордеи, организирани измамници. Държеше ги с бой и страх, дори убийства, но отначало не знаех. Може би си чувал за него?

Ейдън рязко кимна.

— Чувал съм слухове.

— Да. Още е прочут сред определени кръгове. Сега е страшно грозен, но тогава не беше такъв. Наричаха го „Хубавеца“ Том Бомон и с основание. Заговори ми мило, придума ме да изляза от входа, предложи ми храна. В замяна поиска само да се промъкна през едно прозорче и да му донеса няколко вещи от магазина. Ако ме заловяха, сигурно щяха да ме обесят, но бях така отчаяна, че не ме беше грижа. Така започна всичко. Том имаше легиони от хора като мен, които работеха за него. Но един ден бях спасена от семейство Сен Клер, когато се опитах да пребъркам джоба на Уилям пред театъра. Не знаех какво видяха в мен, но ме заведоха в дома си, осиновиха ме и станах член на тяхното семейство. Скоро след това арестуваха Том и го изпратиха на заточение в Австралия. Мислех си, че никога повече няма да го видя, че този епизод от моя живот е приключил. Докато той не се появи отново.

— И подмами брат ти в мрежата си.

— Да. Искаше да отида при него и знаеше, че ще защитя семейството си на всяка цена. Искане да ми отмъсти и се страхувам... страхувам се, че докато не постигне целта си, няма да спре. Или докато аз не го спра.

Стигнаха до края на галерията и се умълчаха. На Лили не ѝ вдъхваше доверие абсолютното спокойствие на Ейдън, начинът, по който потъмняха очите му, лицето му, което стана така неумолимо, сякаш беше изваяно от същия мрамор като статуите.

— Лили — каза той с ужасяващо любезна усмивка. — Сега ще те отведе въкъщи и искам да не излизаш, докато не ти пратя известие.

Лили притисна ръката си върху неговата.

— Защо? Какво възнамеряваш да правиш?

— Възнамерявам да ти помогна, разбира се. Беше съвсем права, когато не възрази, че съм голям егоист. Крайно време е да се възползвам от моите нечестно спечелени познания, за да помогна на някой друг. Познавам хора, които умеят да откриват разни неща и предпочитат тези неща да останат скрити. — Едно мускулче заигра на челюстта му и чувствените му устни се изопнаха. — Презирам всеки, който тормози беззащитния.

— Аз не съм беззащитна — възрази Лили.

— Не, не си. — Ейдън изведнъж се обърна към нея и обхвана с длани лицето ѝ. Погали с палци скулите ѝ, загледан в очите ѝ. — Ти си една от най-силните личности, които познавам, най-пламенната и най-храбрата. Не заслужаваш тази мръсна интрига да те тревожи.

— Ейдън — отрони тя. Не можеше да откъсне очи от неговите, които явно проникваха така дълбоко в нея и виждаха всичко. Не можеше и да пренебрегне думите му. — Няма да му разреши повече да навреди на никого, когото обичам.

— Нито пък аз. — Ейдън сведе глава и докосна устните ѝ с въздушно лека целувка. — Моля те, Лили. Нека да ти помогна. Нека поне веднъж в живота си да постъпя както трябва.

Гърлото ѝ така се стегна, че едва дишаше. Това беше най-трудното решение в живота ѝ. Струваше ѝ се, че ако направи тази стъпка, ако даде на Ейдън едно-единствено нещо — своето доверие, никога нищо нямаше да е същото. През живота си не беше разчитала на някого така, дори на своето семейство. Той каза, че е храбра, но тя се чувстваше ужасно изплашена.

— Лили?

Тя кимна отривисто.

— Добре.

Той се усмихна и пак я целуна.

— Да вървим. Ще те отведе у вас.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лили оглеждаше главния салон в „Прищевките на дявола“ от портала на трапезарията. Сцената беше съвършена — море от маски с пера и скъпоценности, което прииждаше в салоните с кехлибарена светлина. Смеховете бяха весели, тоалетите — модни.

Маскен бал беше чудесна идея, начин да се привлекат нови членове с обещанието за загадъчност и тайни удоволствия. Пък и Доминик беше майстор на мизансцена, дори извън театъра. Лили насочи вниманието си към потрепващите на стените гоблени, в които преобладаваха червени и кехлибарени тонове, червените копринени драперии на игралните маси, прозрачните облаци тамян, които ароматизираха въздуха. Всичко приличаше на екзотичен, скъп подземен свят.

Но от дима и водовъртежа от маски се почувства замаяна. Не беше спала добре от нощта, когато доведе Джеймс вкъщи. Чакаше известие от Ейдън или нови заплахи от Том. Стараеше се да се държи нормално и безгрижно пред семейството си. Всичко това ѝ струваше много.

Организирането на този прием ѝ помогна. Хвърли се в подготовката, като поръчваше редки деликатеси, екзотични цветя, и разпращаше покани. И резултатът беше изключителен.

Въртеше в ръце кехлибарената дръжка на ветрилото си, загледана в тълпата. Доминик играеше карти с някаква тайнствена дама с рокля от черен сатен и дантела, която подхождаше на лъскавата ѝ черна коса, навита на кок. Наведе се към него със смях, докато проучваше картите си, а Доминик я наблюдаваше с леко свити вежди, като че ли тя го слисваше. Жена никога не беше обърквала Доминик; винаги запазваше самообладание.

Лили се усмихна едва-едва. Така му се пада, нека да му натрият носа. Приличаше на ръмжаща мечка от онзи ден в парка, когато срещнаха Ейдън. Чудеше се коя е дамата.

Лили се обърна и влезе в трапезарията, за да провери има ли достатъчно омари и пай с месо. Взе си ягода от изобилието от парникови плодове и отхапа от нея. Сладкият сок потече по езика ѝ и тя се усмихна на усещането за лято. Почти беше забравила радостта от такива малки удоволствия.

— Много си красива тази вечер — прошепна загадъчно някакъв мъж в ухото ѝ.

Обърна се и се загледа в очите на Ейдън зад черната копринена маска. Той не се усмихваше, но очите му бяха яносини и весели. Взе ръката ѝ, поднесе я до устата си и отхапа от ягодата. Беше свалила дантелената си ръкавица. Тя притихна, когато устните му докоснаха пръстите ѝ.

— Благодаря.

— Как минаха дните? — попита той. Пусна ръката ѝ и прекара пръсти по рамото ѝ, което се виждаше от обточеното с дантела деколте.

— Доста добре. Джеймс замина на морски бани с мама и Изабел, така че имам една тревога по-малко.

Ейдън кимна.

— Млад е. Дано да е научил урока си.

Лили вдигна поглед към него и се загледа внимателно в брадичката му, издаваща решителност, в чувствената извивка на долната му устна.

— А ти научи ли твоя урок.

Той избухна в смях.

— Не особено добре и все го забравям. Но чувствам, че твоят брат е много различен. Имаш ли време да поговорим?

Лили хвърли поглед към салона. Изглежда всичко вървеше гладко и гостите се забавляваха.

— Да, за малко.

Поведе го към една скрита в стената врата. От нея се излизаше на извито стълбище към горния етаж и те се отправиха към тишината на нейния кабинет.

Докато затваряше вратата, Лили се опитваше да не мисли за онова, което се случи, когато за последен път беше насаме с Ейдън тук. Застана зад писалището и внимателно приглади диплите на полата си

от тъмночервен сатен. Ейдън свали маската си и прекара пръсти през косата си, но тя запази своето ефирно прикритие от пера и перли.

— Научи ли вече нещо за местонахождението на Бомон? — попита тя.

— Имам известен успех. Твоят стар приятел положително знае как да се скрие, но много хора не са склонни да отстъпят от техните територии на натрапник като него. Твърде дълго е отсъствал. Ще го открия.

Думите на Ейдън не бяха разгорещени или гневни, а изпълнени с хладна самоувереност. С чувството, че никой не може нищо да му откаже, и той го знаеше.

Дори Лили.

— Имаш много приятели — отбеляза тя. — Навсякъде.

Ейдън ѝ се ухили.

— Наистина имам. Повечето ми дължат услуга. Те няма да искат Том Бомон отново да си разиграва коня. Ще ми съобщят, щом го видят, той няма дълго да се крие. Повече няма да обезпокои никого от твоето семейство.

Лили кимна. Знаеше, че няма да посегне на семейството ѝ; не би го допуснала. Но беше хубаво да има съюзник със строг поглед като този мъж пред нея, без значение колко неочаквано се появи.

— Но пък от друга страна съм сигурен, че твоето семейство може да се грижи за себе си — замислено продължи Ейдън. — Напоследък доста често чувам името му между моите... по-колоритни приятели. Те дължат на твоите братя не една и две услуги, като се започне от бедняшките коптори и се стигне до дворците. И може би най-вече на брат ти Брендън.

Лили настръхна.

— Брендън не ми доверява тайните си, особено свързаните с работата му. Съмнявам се, че се доверява изобщо на някого.

— Все пак не си поискала помощта му.

Тя въздъхна и бавно заобиколи писалището, за да седне до него на канапето. Изведнъж почувства слабост, като че ли краката повече не я държаха. Развърза маската си и я остави да падне в скута ѝ.

— Той би ми помогнал, зная, както и Доминик. Те положително са свикнали да се забъркват в проблеми... и да изчезнат, когато се

наложи. Но техните методи понякога не са съвсем изтънчени, пък и не искам да разберат, да знаят за...

— Миналото ти ли? — добави той тихо.

Лили кимна и затвори очи. Потри болезненото място между веждите си.

— Лили. — Почувства как пръстите му се плъзнаха по брадичката ѝ, изненадващо леки и нежни, когато обърна лицето ѝ, за да я погледне. Тя отвори очи и видя, че Ейдън се взира в нея напрегнато, като че ли се опитваше да разгадае най-съкровените ѝ мисли и страхове. — Не бива да се срамуваш от онова, което се е случило в твоя живот. Трябва да се гордееш. Най-накрая ти си победителка и никога жертва. Постигнала си нещо изключително. Ти си изключителна.

Тя се изсмя глухо. Не се осмели да повярва на неговите думи, не се осмели да приеме чувството, което породиха у нея.

— Дъщерята на проститутка ли? Улична крадла и просякиня? Съмнявам се, че някой ще се съгласи с теб.

— Твоето семейство ще се съгласи. Нима не си Сен Клер?

— Не истинска. Предрешена. — Взе маската от скута си и се загледа в мънистата, които искряха на светлината от уличните газени лампи, нахлуваща през прозореца. — Не съм една от тях, наистина не съм.

Ейдън покри ръката ѝ със своята и я хвана заедно с меките пера.

— И на мен мястото ми не е в моето семейство. Никога не мога да бъда такъв, какъвто те искат. И ако брат ми реши да не изпълни дълга си, ще се залепят за мен.

Лили бавно обърна глава към него и внимателно го загледа. В играта на светлината и сенките красивото му лице изглеждаше изваяно и елегантно, съвършено във всяко отношение, очите му, толкова сини и толкова изпълнени с интелигентност и с бликаща енергия. Как е възможно семейство Хънтингтън да не го иска такъв, какъвто е? Тя го искаше точно такъв. Виждаше огромното му нежелание да поеме титлата и задълженията на един херцог, но беше сигурна, че би бил превъзходен господар.

— Твоето семейство те е избрало, Лили — каза той. — Знам, че те обичат. Пазят те като стадо лъвове, щом се приближава до теб. Те ме мразят.

Лили мъчително преглътна и отдръпна ръката си от неговата. Отмести се в края на канапето и той не се възпротиви.

— Това е стара история. Те са актьори, както знаеш. Силно вярват в стари битки и неизкупена вендата.

Ейдън се отдръпна, за да я наблюдава.

— Неизкупена вендата ли? Звучи ми многообещаващо. Разкажи ми.

— Намекваш, че... че не знаеш ли? — Лили се вторачи в него смаяна. Как е възможно да не знае? Омразата към рода Хънтингтън заемаше толкова голямо място в живота на Сен Клер, никога не я забравяха, с каквото и да се занимаваха. Стори ѝ се невероятно, че само единият род пазеше спомена и подхранваше омразата.

Но Ейдън сви рамене и я погледна любопитно, без никакъв знак, че се досеща. Изведнъж Лили се почувства много глупаво. Злодеянието, което неговото семейство беше причинило на нейното, е подтиквало Сен Клер да постигнат всичко. Те се движеха в периферията на висшето общество и от поколения старата вендата ги тласкаше напред.

А фамилията Хънтингтън просто водеше своя нехаен, привилегирован, аристократичен живот.

Лили поклати глава.

— Ами, разказва се една история, която чух, щом заживях със семейство Сен Клер, и сега ще ти я разкажа. — Разказа му историята за онзи отдавнашен брак на Мери Сен Клер и Джон Хънтингтън и как всичко ужасно се объркало. Как Мери умряла, защото сърцето ѝ било разбито, как Джон разорил фамилията Сен Клер и я прокудил от аристократичното общество. Как и до ден-днешен Сен Клер подхранват своята омраза към рода Хънтингтън.

Лили завърши своя разказ и усети, че болката между очите се е върнала. Разтри мястото, едва ли не изненадана, че се намира в своя кабинет, а не в някой усамотен замък, оставена на милостта на жесток лорд.

Обърна се към Ейдън и видя, че я наблюдава с присвити очи, леко смръщен. Дългите му пръсти се впиха в края на канапето и на нея изведнъж ѝ хрумна дали в края на краищата не е оставена на милостта на един Хънтингтън.

— Да разбирам ли, че твоето семейство ме мрази, заради онова, което моите предшественици са сторили на твоите? — попита тихо. — Заради това ли брат ти винаги изглежда, сякаш иска да ме фрасне по лицето?

Лили кимна.

— Хънтингтън винаги отнемат мястото на Сен Клер в обществото и ги съсипват.

Ейдън се изсмя пресипнало.

— Нищо чудно, че Сен Клер са се заловили с театър. „Ромео и Жулиета“ на английска територия. Съвсем приляга. Защо никога не съм чувал тази история?

Гневът изведнъж задуши Лили. Това не е игра! Омразата разяждаше семейството ѝ от години; братята ѝ го ненавиждаха от сърце, знаеше, че и тя трябва да го ненавижда. Особено ако историята го забавлява и той им се присмива. Водена от груб инстинкт, инстинкта на дете от улицата, вдигна ръка да го удари и да изтрие самодоволната усмивка от лицето му.

Ейдън стисна китката ѝ на милиметър от лицето си. На челюстта му потрепна мускул, докато се взираше в нея с очи леденосини като зимен ден.

— Никога повече не го прави, освен ако не е за забава — каза той с ужасяващо спокоен глас.

Тя дръпна ръката си, но загуби равновесие и падна в прегръдките му. Той обгърна талията ѝ, устните му намериха нейните и започна да я целува болезнено, жадно, езикът му се преплете с нейния и тя простена.

И за миг гневът ѝ избухна в страст и тя закопня да бъде по-близо до него, да се сгуши в него, да стане едно с него. Да, беше сигурна какво е чувствала Мери Сен Клер към Джон Хънтингтън, как е успял да я държи в своя власт. С това изгарящо, огромно желание. То беше причината за гибелта на Мери, беше превърнало живота ѝ в пепелище и Лили се страхуваше, че същото можеше да се случи и с нея. И все пак се вкопчваше в този мъж и го оставяше да я носи все по-дълбоко в бездната.

Прекара пръсти през косата му, копринените кичури я докосваха, докато той я целуваше. Усещаше вкус на вино, на ягоди, останал от нейните устни, на гняв и похот.

— Боже мой, Лили — простена той, като откъсна устни от нейните. Нежно ухапа долната част на ухото ѝ, след това целуна шията ѝ. Дъхът му пареше кожата ѝ. — Каква магия ми направи?

Лили поклати глава, но някъде в душата си почувства наслада от думите му. От факта, че той я желаше така силно, както и тя него, въпреки съпротивата им. С длани върху гърдите му го бутна да легне.

Той не откъсваше поглед от нея, гърдите му се повдигаха бурно, когато тя коленичи между краката му. Впи очи в неговите, не каза нищо и бавно плъзна ръце по тялото му. Усети всеки мускул и затвори очи, за да си представи как изглежда под финия вълнен плат. Как изглежда той, когато всичко аристократично — облекло, обноски, маниери, бъде свалено от него, и остане само неговата индивидуалност и грациозната сила на голото му тяло.

Отвори очи и разкопча панталона, за да го махне от хълбоците му. Той се стегна и се изви, като го докосна. Беше вече превъзбуден, пенисът му се освободи от бельото и тя го погали надолу и нагоре.

— Лили — изрече той с глас наподобяващ глухо ръмжене.

Тя му се усмихна и се отпусна надолу сред облак от коприна, за да го погали с език. Цялото му тяло замря и той вдигна ръка, като че ли щеше да я отблъсне. Но когато тя нежно обходи с език най-чувствителното място, той се отпусна със стенание.

Тя долови лекия мускусен дъх на възбудата, почувства, че ѝ се завива свят, и неговото желание възпламени още повече нейното. Бавно, бавно го пое с устата си.

— Ах, Лили, люби ме — каза той и тя почувства ръцете му на тила си. Лили плъзна ръцете си под ризата му да почувства изваяните мускули на корема му. Подраска сгорещената му кожа и той потрепна.

С езика си усети пулсиращата вена под изопнатата кадифена кожа. Движеше устата си нагоре и надолу, бавно, после забърза, докато той не се изтласка по-силно до езика ѝ навън и навътре. Беше съвсем близо до оргазма, тя го чувстваше, от което изпита безумно желание той да е в нея.

Ейдън изкрещя дрезгаво и се отдръпна. Замаяна и смутена, тя почувства, че я обръща под себе си. Грубо заметна полата ѝ и разкъса бельото ѝ. Плътта ѝ беше нажежена, отчаяно бленуваща, искаше го в себе си, както никога нищо не беше искала.

Но устните му, когато започна да я целува, бяха невероятно нежни, езикът му бавно намери нейния, докато той галеше голите ѝ бедра. Тя уви крака около кръста му и се изви към него, също както той преди малко.

Докосна най-нежно с отворени устни деликатната извивка на рамото ѝ. Лили потръпна. Някак си това леко, мимолетно докосване я разтърси така, сякаш ще се разпадне на хиляди парченца.

— Хвани се за мен — каза ѝ той и тя уви ръце около врата му, докато той целуваше изящната мида на ухото ѝ.

Ейдън седна и като смениха позата едновременно, пенисът му потъна целият в нея и слабините им се прилепиха. Телата им се сляха в едно. Краката ѝ трепереха, докато тя се притискаше към него.

— Лили — прошепна той и започна да се движи. Горещата спирала на удоволствието започна да се развива дълбоко в нея, когато тласъците му станаха по-силни, по-груби. Тя зарови ръце в косата му и го дръпна силно към себе си.

— Искам да почувствам оргазма ти, Лили — каза пресипнало той. — Искам да свършиш, докато съм в теб.

— Тогава ме люби по-силно, Ейдън.

„Люби ме и ме направи своя.“ Думите прозвучаха в ума ѝ, макар и да се опасяваше, че вече се е случило.

Той ухапа нежната извивка между шията и рамото ѝ. Изтласкваше се навътре в нея и навън. И тогава тя се освободи, все едно у нея се скъса бент и всичките ѝ емоции избликнаха. С цялата си тежест се отпусна върху него, крещейки. Като че ли се усещаше съединена с него, като че ли той беше част от нея.

Той я ухапа по-силно и тя чувства как тялото му се сковала под нейното с настъпването на неговия върховен момент. Заби нокти в косата му, в главата ѝ не остана нито една мисъл, и тя се остави да потъне в него, да се изгуби.

Лили се просна върху канапето. Замаяна и унасяща се, като през мъгла, усети, че той рухна до нея. Дъхът му парна рамото ѝ и сякаш оплетените им дрехи изглеждаха по-еротични от голата им кожа. Какво отчаяно желание изпитваха един към друг, колко бързо страстта ги завладя!

Какво имаше у този мъж, от което така обезумяваше?

Лили извърна глава и прехапа устната си, за да не се разхлипа.

* * *

Ейдън се загледа в спящата Лили и нежно поглади косата ѝ. Сънят ѝ не беше спокоен, мръщеше се и неспокойно се въртеше в прегръдките му. Но щом я погалеше, се успокояваше.

Де да можеше и той да се успокои. Усещаше, че отново се възбужда, тялото му жадуваше за нейното. Не дойде тук с намерението да прави любов, но щом останаха сами в тъмнината, щом я докосна, целуна, желанието да я има заличи всичко останало. Когато Лили беше до него, не виждаше друго, освен нея, не искаше друго, освен нея. Тя го караше да се чувства като същински неандерталец, който хваща жена си за косата, и я завлича в своята пещера, за да се съвкупява с нея отново и отново.

Дори когато го правеше, не му беше достатъчно.

Ейдън се размърда и я притисна до себе си, когато тя промърмори на сън. Знаеше, че не могат да останат дълго тук. Дори в момента чуваше, че маскеният бал се разгорещява. Но Лили му се видя много изморена. Щеше му се да остане до него още няколко минути, за да си почине, въпреки че тялото му изгаряше от желание.

Загледа се в нея на светлина от уличните газени фенери, която идваше от прозореца.

В съня ѝ лицето ѝ беше бледо и застинало като на мраморна скулптура, тъмнокестенявата ѝ коса се къдреше на едри върни на тила ѝ. Раменете ѝ бяха разголени и със загатната трапчинка на шията и на ключицата изглеждаше много деликатна.

„Какво има у нея, с което така ме покорява?“ — питаше се Ейдън. Да, хубава е, но Лондон е пълен с красиви жени, повечето от които ще бъдат щастливи да хукнат след син на херцог, макар и не първороден. Беше поразително умна и завладяващо тайнствена. Тялото ѝ го омайваше като магия. Но в моментите, когато бяха сами, и бдителността ѝ изчезваше, някак разбираше, че между тях има нещо повече от секс.

Нави дълъг кичур от косата ѝ около китката си и си спомни доверието в очите ѝ, когато прие той да ѝ помогне. Когато му позволи да надзърне в миналото ѝ, което тя грижливо пазеше в тайна.

И през ум не му минаваше, че Лили Сен Клер ще се остави на неговите грижи. И през ум не му минаваше, че ще спечели нейното доверие.

Жените идваха при него за удоволствие и никога за закрила, нито пък да почерпят от неговата сила. Харесваха хубавата му външност, името, уменията му в леглото. Но на Лили ѝ беше потребно повече и това го опияняваше.

Сам той не би могъл по същия начин да изпитва потребност от нея. Нямаше нужда изобщо от никого.

Ейдън отпусна глава назад и се загледа в светлосенките на тавана. Замисли се за разказа на Лили за жената от фамилията Сен Клер и за мъжа Хънтингтън, как тяхната страст ги беше разделила. Нищо чудно, че братята ѝ го ненавиждаха, щом бяха израснали с приказки за това как семейството му бе разорило тяхното. Ейдън, разбира се, не знаеше нищо за тези хора, живели някога. Фамилия с толкова власт като неговата, смачкваше кого ли не по пътя си и рядко си спомняха за това.

Още една основателна причина да не вярва на онова, което чувства, каквото и да е то, когато Лили лежеше в прегръдките му по този начин. Да се тревожи прекалено, да изпитва необходимост прекалено... това съсипва човека. Беше просто силна страст или може би копнеж да се покаже като рицар, а не като измамник поне веднъж в живота си. Нищо повече. Страстта скоро ще повехне и ще се върне към старите си навици.

Но преди това ще защити Лили. И единственият начин е да открие и да унищожи Том Бомон. Неслучайно имаше връзки из цял Лондон.

Ейдън дочу ужасна шумотевица от долния етаж, понесе се гръмогласен смях и разбра, че откраднатите мигове на усамотение свършват. Бавно се надигна и седна, като внимаваше да не буди още Лили. Приглади косата си. Погледът му попадна на писалището ѝ и си спомни, че има още една задача тук, която беше почти забравил, понеже с Лили времето вихрено отминаваше.

Трябваше да намери писмата на Фреди Басингтън. Сигурно тя ги държи някъде или ги е унищожила. Искаше да разбере какво е станало с тях и да успокои приятеля си.

Ейдън се загледа в лицето на спящата Лили. Не знаеше защо пази писмата на Фреди. Изнудването не беше в стила ѝ. Може би и тя като него не вярваше в добрите намерения на хората. Повечето дори не се замисляха. Беше по-сигурно човек да има нещо конкретно, за да се защити, ако се наложи. Ейдън не искаше Лили да страда отново, но не можеше да остави и горкичкият, романтичен Фреди да се гърчи в очакване на някой скандал. Стана внимателно, за да не събуди Лили, и отиде до писалището.

* * *

Лили чу тихо прещракване, стресна се и се събуди. Надигна се и в първия миг не можа да си спомни къде се намира и какво се е случило. Не разбра какво я събуди. Но след това осъзна, че е в кабинета си, където току-що прави любов с Ейдън. Потри очи и се огледа още сънena.

За свое изумление видя Ейдън до писалището си. Едно от чекмеджетата беше полуотворено и той я гледаше изненадано и предпазливо.

— Какво правиш? — попита. Настръхна като от леден полъх и знаеше, че не иска да чуе отговора. Спусна краката си на пода и започна да събира дрехите си. — Какво търсиш?

Ейдън затвори чекмеджето и се подпря на писалището. Не каза нищо и когато Лили го погледна, лицето му беше безизразно.

— Какво правиш? — отново попита вбесено.

Ейдън поклати глава.

— Какво по-точно искаш от Фреди Басингтън, Лили?

Фреди Басингтън ли? Каквото и да беше очаквала, от каквото и да беше се страхувала, за Фреди и през ум не би ѝ минало. Не беше се сещала за него много отдавна и съвсем беше забравила глупавите му писма, които държеше някъде вкъщи.

Тя застина.

— Откъде познаваш Фреди Басингтън? И какво общо има той с това, че ровиш в писалището ми?

— Той е мой приятел — отговори тихо Ейдън. — Наскоро ми сподели с дълбоко разкаяние, че ти е изпращал писма.

Значи такава била работата. Лили почувства студенина, почувства се и направо смешна. Беше като хипнотизирана от Ейдън, а той е търсил само писмата на приятеля си.

— Затова ли дойде при мен? За да вземеш писмата на Фреди?

Беше така ядосана, че не вдигаше поглед... беше ядосана на себе си и на Ейдън. Искаше ѝ се да хвърли нещо върху него, да му изкреци, но като парализирана само се взираше в пода.

— Разбира се, че не, Лили — отвърна Ейдън. Гласът му прозвуча прекалено спокойно. — Изобщо не е така. Той ме помоли да разбера какво е станало с неговите писма. Обещах му, че ще се постарая. Той ми е приятел преди всичко.

— А аз съм само твоя любовница! — Гневът на Лили най-сетне избухна. Взе от пода пантофката си и я запрати по Ейдън. Той се наведе и избегна удара. — Значи той знае за нас! Кой друг знае?

— Никой не знае. Престани, Лили. Погледни ме!

През мъглата на гнева чу, че Ейдън заобикаля писалището.

Прегърна я здраво и притисна ръцете ѝ до тялото ѝ. Без всякакво усилие я усмири до себе си, въпреки че тя се извиваше.

— Знаех си, че не бива никога да вярвам на мъж, независимо колко е красив и колко мило се държи — каза тя. — Затова не върнах писмата на Фреди, за да съм сигурна, че няма да ме безпокои и ще престане да ми досажда с глупостта си. Но за теб, Ейдън Хънтингтън, нямам извинение. Никога дори не се опита да се покажеш безобиден.

„Аз... аз... аз не мога без теб.“ — думите, които не се отронваха от устата ѝ, натрапчиво я преследваха. Затвори очи, отскубна се от прегръдката му и се свлече на канапето.

— Моля те, Ейдън, върви си — прошепна. Искаше да остане сама, да се свие на топка и да се разридае заради окончателно изгубената си гордост.

Почувства, че Ейдън стои нерешително зад нея.

— Не съм искал да те нараня, Лили — каза той и тя почувства, че притиска устни към косите ѝ. — Дано да ми повярваш.

— Не зная как да повярвам. Върви си, Ейдън.

Почувства, че ще се срине, ако той не си тръгне.

— Добре. Сега си тръгвам. Но ще се върна. Това не е краят, Лили.

Не отвори очи, докато не чу затварянето на вратата. Едва тогава се разрида и се просна на канапето. Каква глупачка е била.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейди София Хънтингтън внимателно проучваше картите, които ѝ се бяха паднали. Нелoша ръка, но не и дотам добра, както би предпочела. Късметът, който обикновено я съпровождаше на игралната маса, тази вечер ѝ изневеряваше.

Дали пък не беше разсеяна.

София надникна над ветрилото от карти през обточените с мъниста прорези на маската си и се вгледа в мъжа срещу себе си. Доминик Сен Клер. Знаеше, че е той, макар също да носеше маска — ивица черна коприна без украса през изваяното му лице. Никога не беше виждала друг мъж с коса като чисто, разтопено злато, с толкова елегантни рамене, на които фракът стоеше също толкова елегантно. Очите му, тъмнозелени като листак през лятото, без всякакъв друг нюанс, също се взираха в нея, от което дълбоко в нея нещо запърха нервно.

„Нищо чудно, че на родителите ми не им е приятно да ходя на театър“ — помисли си тя нацупено. Един поглед към такова богоподобно същество и тя повече нямаше да може да понася своите превзети, бледи, одобрени от родителите ухажори.

Пък и опропасти концентрацията ѝ. Точно това не биваше да ѝ се случва. Не и когато най-накрая се изплъзна от бдителността на семейството си и се промъкна в „Прищевките на дявола“ с поканата на братовчед си Бил. Щеше да бъде почти невъзможно да дойде пак, така че трябваше да се забавлява максимално тази вечер.

Но сигурно щеше да дойде по-рано, ако знаеше, че Доминик е един от собствениците на клуба. Прекалено много мислеше за него след онази мимолетна среща в парка.

— Е, мадам? — попита той със своя дълбок, равен глас на актьор. Усмиваше се едва-едва и устните му бяха изненадващо закръглени и чувствени за мъж.

София, която на карти беше толкова добра, отчасти защото се научи до съвършенство да отгатва по лицата на хората мислите им,

изобщо не можеше да разбере какво означава тази усмивка. Силна ръка ли държеше? Или флиртуваше с нея?

София отново сведе поглед към своите карти.

— Още две, моля.

Доминик изтегли две карти от тестето и ги плъзна към нея през масата с червена драперия. Имаше красиви ръце с гладка кожа и лек слънчев загар, с изящни пръсти, създадени да жестикулират на сцената или да въртят меч.

Или да се плъзват с нежна ласка по женската кожа, в което бил истински експерт, както беше дочула.

София потисна една инстинктивна тръпка, като си представи неговата ръка върху тялото си, и се помъчи да забрави, че той е тук, съвсем близо, и я наблюдава. Тъкмо беше заложила последния остатък от сумата, която ѝ отпускаха всяко тримесечие, и сега не можеше да си позволи да отвлича вниманието си. Бавно обърна новите карти и едва не изстена.

Късметът наистина я беше изоставил тази вечер.

Постави картите си на масата, надявайки се да стане чудо и неговите да са по слаби. Тази плаха надежда се изпари, когато той свали своите карти.

— Отново печелите, господине. Изглежда нейно благородие Сполуката е благосклонна към красив мошеник, както всяка жена.

Доминик се разсмя и смарагдовите искрици в очите му почти си струаха загубата.

Почти. София се нуждаеше от тези пари.

— Простете, мадам — каза той. Събра разпръснатите карти от другия край на масата и ги разбърка лениво в тестето. — Не ми е приятно да бъда неучтив към дама. Още една игра? Нейно благородие Сполуката често е непостоянна.

София поклати глава, изпълнена със съжаление. Копнееше да играе пак и да си върне парите. Точно това много често ѝ навличаше главоболия — натрапчивата мисъл, че при следващото раздаване късметът ѝ ще се обърне. Също толкова горчива беше мисълта, че ще се лиши от компанията на Доминик. Никога не беше изпитвала такова удоволствие да загуби на карти, както с него.

Но нямаше какво да заложи. Носеше обещаните, колието и клипсовете за коса с диаманти и оникс на баба си, за да са в тон с

черната атлазена рокля, и майка ѝ положително щеше да забележи, ако изчезнат.

— Приключих за тази вечер, господине — каза тя. — Но си признавам, че никога не съм се забавлявала толкова много, при положение че губя. Нищо чудно, че клубът ви се радва на такъв успех.

Той леко наклони глава, докато се вглеждаше с интерес в нея, а очите му ставаха по-тъмни.

— И откъде знаете, че съм собственик на клуба?

София се усмихна, наведе се по-близо до него и като сложи ръце на масата, поглади с върха на пръста си една карта. О, да, той пробуди у нея лукавия изкусител.

— Никак не е справедливо, нали? — отбеляза той, а в гласа му се долавяше смях. Смях и нещо по-двусмислено, нещо, което София не можеше да разгадае. — Аз не знам нищо за вас, освен че на игралната маса сте ожесточен противник.

Пръстите му се плъзнаха върху ръката ѝ. Беше леко докосване, дразнещо, изпитващо, кожата му хладнееше през дантелените ръкавици. Но на София ѝ се стори все едно пламък близна ръката ѝ — изгарящ и ужасяващ. Трябваше с усилие да си наложи да остане спокойна, да не скочи и да не побегне с писък от салона. Никога не беше изпитвала нещо подобно. Беше едва ли не... вдъхващо страх.

Докосна с върха на езика пресъхналите си устни, а той отдръпна ръката си.

— Хм... какво искате да знаете?

Мъжът сви вежди изведнъж, сякаш през лицето му мина сянка.

— Всичко.

Въздухът помежду им сякаш завибрира. София гледаше Доминик като хипнотизирана. Играта, която започна толкова безгрижно и весело, така предизвикателно, се превърна в нещо много повече. Нещо, което изобщо не разбираше.

Искаше да срещне Доминик Сен Клер тази вечер. Някакъв импулс я принуждаваше да го търси, след като го видя в парка и се почувства така странно привлечена от него. Но сега... сега се изплаши от онова, което той пробуди у нея.

А София никога не бе изпитвала страх.

— Ела с мен — каза той. Изправи се, столът му с позлата изскърца, когато го бутна назад, и я хвана за ръка. Неговите спокойни,

изискани и чаровни маниери изведнъж станаха груби и тя зърна хищната природа зад неговата романтична красота. И това я изплаши дори повече.

Но не намираше сили да дръпне ръката си. Не намираше сили да се извърне и да побегне, както много ѝ се искаше. Нещо у нея копнееше за неговия допир. Доминик беше толкова безумно различен от всичко познато, от всяка условност, в която я оплитаха нейните родители, от всеки предпазлив ухажор и всички тесногръди очаквания. Нещо у нея зовеше тъмната ѝ страна, която винаги я подмамваше на места като „Прищевките на дявола“, при игралните маси и големите залози. Някъде дълбоко в своята същност двамата бяха съвсем еднакви. Почувства го с ужасяваща увереност, когато го погледна в зелените очи. И го остави да вземе ръката ѝ и да я поведе през претъпкания салон.

Беше късно, шампанското се лееше на воля и подклаждаше все по-силен смях.

Дамите се облягаха на раменете на своите кавалери, докато те наблюдаваха бясното въртене на рулетката, долиташе и музика от балната зала. Но това не я вълнуваше, беше само ехо. Единствената реалност бе ръката на Доминик върху нейната. Какво безумство я обхвана?

Къде беше той през всичките тези дълги, монотонни месеци и години от нейния живот?

Поведе я надолу по стълбите, покрай мъже и жени, които по двойки се подпираха на парапета и си шепнеха. Стигнаха студеното, мраморно фоайе, където по-рано същата вечер беше минала горделиво покрай намръщения иконом. Сега го нямаше и само тишината на нощта владееше след шумната веселба горе.

Доминик отвори една полускрита в стената врата и дръпна София след себе си. Когато вратата се затвори, ги обгърна тъмнина. Само слаб отблясък се процеждаше от прозорец, разположен нависоко. София се облегна на вратата и видя, че се намираха в нещо като миниатюрна всекидневна, претрупана с тежки мебели, което си личеше от техните очертания.

И тогава Доминик сложи длан над главата ѝ, неговото топло, стройно тяло се притисна до нейното и тя виждаше вече само мъжа до себе си. Той махна маската си и я захвърли на пода. Лицето му беше

сухо, безизразно, очите му проблеснаха, като погледна към нея. София си помисли, че навярно е ослепителен в ролята на Хамлет. Нищо чудно, че дамите се тълпяха в неговия театър.

— Коя си? — попита с нисък, груб глас.

София мъчително преглътна.

— Просто жена, която обича добрата игра на карти.

— Какво друго обичаш?

Нежно прекара пръсти по брадичката ѝ. София потръпна и той докосна леко страната ѝ.

Когато тя усети, че докосва края на маската ѝ, отдръпна главата си. Някакъв мимолетен проблясък я върна към реалността. Беше авантюристка, вярно е. Нещо я тласкаше да търси места като това, да намира игрални зали, клубове, нощни локали, които нямаха нищо общо с нейния ограничен свят.

Освен това си спомни колко мрачно погледна Доминик братовчед ѝ Ейдън в парка. Не харесваше семейството ѝ. Не биваше да узнае коя е.

Той отдръпна ръката си от маската ѝ и се заигра с обещата ѝ и с къдрицата, изплъзнала се върху нежното ѝ ухо, прилично на раковина. След това го докосна с устни и София ахна, стъписана от усещането, което предизвикаха горещата целувка и неговият дъх. Коленете ѝ омекнаха и тя се залепи за вратата.

Устните на Доминик продължиха да я докосват надолу по шията с леко, гальовно пощипване, след което поглаждаше местенцето с език. София се вкопчи в раменете му, за да не падне, и почувства силните му мускули под пластовете тъкан. Никога не беше изпитвала нещо подобно. Никоя от целувките, с които нейните поклонници я преследваха сред дърветата и градините по време на балове, не можеше да се сравни с тази. Винаги бе готова да се изсмее на подобна абсурдна ситуация. Но тази целувка...

Неговото докосване я накара да пламне, да се почувства за пръв път жива и чувството беше възхитително. Дори еуфорията от печеливши карти не въздействаше на сетивата ѝ по този начин.

Доминик простена и тя усети как той се притиска още повече към нея. Повдигна я, като я обгърна през талията.

— Коя си? Откъде те познавам? — попита дрезгаво, целувайки ъгълчето на устните ѝ. — Каж ми.

София завъртя глава като обезумяла. В този момент мислите ѝ изгубиха яснотата си, не можеше да си събере ума. Изплаши се, че ще му изкрещи името си.

— Кажи ми — прошепна пак той и целуна другото ъгълче на устните ѝ. — Трябва да знам.

— Аз съм никоя.

С върха на езика си мъжът очерта долната ѝ устна. Неговите устни допряха нейните и той я целуна страстно, жадно, езикът му търсеше нейния, за да се слоят.

София впи нокти в раменете му. Тази целувка определено не беше като другите, които беше получавала! Онези непохватни милувки на младите мъже, които я опипваха тайничко, но се страхуваха от нея, по никакъв начин не бяха я подготвили за Доминик Сен Клер. Той беше силен мъж, изискваше онова, което желаше, и беше ненадминат в целувките.

Той се откъсна от устните ѝ, очите му просветваха яркозелени в сумрака.

— Кажи ми — настоя.

И София искаше да отговори, да му каже името си и да чуе как го произнася с неговия божествен глас. Но тогава този скъпоценен миг ще бъде помрачен. Нямаше представа защо Доминик мрази нейния братовчед. Знаеше само, че не иска никой да я поглежда по този начин. Не искаше желанието му да се помрачава от омраза.

Този момент беше единственият, който щеше да преживее с него.

— Не — отговори тя, черпейки сили от непоколебимото си убеждение, че трябва да му попречи да разбере коя е. Да му попречи да разбере какво означава за нея целувката му. — Аз съм никоя. Пусни ме да си отида.

Той я хвана още по здраво за талията.

— Няма — отвърна с глас, приличен на тихо ръмжене, подсказващо упорство. — Тъкмо те открих.

София изпита ненадейно отчаяние, искаше да изчезне, да не се поддаде на властта, която имаше той над нея, и завъртя глава като обезумяла.

— Моля те, Доминик...

— Не! Трябва да ми кажеш коя си.

— В такъв случай извини ме — прошепна тя. — Толкова много съжалявам.

Той се отдръпна от нея.

— Да те извиня ли?

София пое дълбоко дъх и го удари силно с коляно в чатала. Едно време нейната стара бавачка ѝ бе разправяла как да постъпи, ако иска да избяга от някой мъж, но София не беше сигурна дали ударът ще я спаси. Обаче Доминик нададе агонизиращ вик, пусна я и се свлече на пода.

Абсолютно ужасена от себе си, София едва не коленичи до него. Той я нарече с най-нецензурни имена, зареди една след друга най-мръсните ругатни, които бе чувала, и тя осъзна, че трябва да побегне на мига, докато не е станало късно.

— Много съжалявам — извика и отвори вратата. Остави я да се затръшне и се затича към входа толкова бързо, колкото можа с високите токчета. Във фойето нямаше жива душа и на улицата попадна на двуколка.

Щом се озова на сигурно място в купето, София дръпна маската и скри лицето си с треперещи ръце.

— О, небеса — прошепна и започна да ѝ се повдига. — Какво направих?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ако почакате тук, господине, веднага ще известя мадам Мари — каза домашната прислужница и направи реверанс. Постави на масата поднос с вино и закуски и забързано излезе от стаята.

Ейдън си наля чаша превъзходно бургундско и се огледа. Домът на мадам Мари на улица „Сеймор“ не беше нито като обикновените публични домове, нито евтин бордей, а заведение без излишна показност и предлагаше образцови услуги. Допускаха се само онези, за които се знаеше, че могат да си позволят солените такси.

Но Мари също така знаеше какво става в лондонските подземия. Имаше шпиони във всеки квартал. Беше една от най-ценните приятелки на Ейдън и жена с връзки за каквито на него и през ум не би му минало преди.

Това обясняваше защо му беше разрешено да чака тук, в нейната лична всекидневна, където се канеха само най-привилегированите ѝ клиенти.

Ейдън разглеждаше с интерес мебелите от тъмно дърво с дърворезба и тапицерия от тъмночервено кадифе, в хармония с тапетите и тежките завеси на прозорците, които пазеха от любопитни погледи. Както в цялата къща и тук цветовете бяха с нюансите на нощта — наситени и екзотични, но не и подбрани с лош вкус. Като се изключи колекцията от порцеланови фалоси на полицата над камината и еротичните картини на стените, беше къща като всяка друга.

Ейдън се загледа в серия от три сцени. Първата изобразяваше жена само с чорапи и смачкана долна риза, кацнала на табуретка, и мъж със смъкнат до коленете панталон между краката ѝ. На втората жената се подпираше на табуретката и мъжът я обладаваше в тази поза. А на третата жената налагаше с камшик мъжа отзад, а отпред друга жена му помагаше да мастурбира. И на трите картини мъжът явно много се забавляваше.

— Колко елегантно — разсмя се Ейдън.

Вратата на всекидневната се отвори, прошумоля фин сатен и полъхна аромат на тежък люляков парфюм.

— Харесват ли ти? Пристигнаха миналата седмица от Франция. В Париж вършели добра работа. Намислила съм си след някой и друг ден да ги преместя в салона, та всеки да им се порадва.

Ейдън се обърна и се усмихна на високата, червенокоса жена.

— Здравей, Мари. Твоите произведения на изкуството са изключителни както винаги.

На начервените ѝ устни цъфна огромна усмивка. Затича се през стаята и метна ръце на врата му.

— Ейдън, скъпи! От цял век не сме те виждали. Момичетата бяха ужасно тъжни без теб.

Ейдън се разсмя.

— Едва ли са имали време да тъгуват за мен.

— Ах, ами, да, намирам им работа. Не че мога да ги спра да питат за теб всяка вечер. На мен също ми липсваше. Е, намери ли си почтено момиче? Ще те вкара ли в правия път?

Ейдън си помисли за кротките, тъмни очи на Лили, за нейните нежни, бели ръце... и за ласките на тези ръце.

— Тъкмо напротив. Но напоследък съм малко зает.

— Стана ми интересно. Ела, любов моя, седни. Пийни още вино и ми разкажи какво те води при мен. Има още няколко часа, преди тук да стане доста напечено.

— Всъщност дойдох да те помоля за услуга, Мари.

Тя седна до камината и вдигна краката си с обувки с високи токчета на тапицирана с гоблен табуретка, а той се настани срещу нея.

— Разбира се, Ейдън, любов моя, за теб всичко. След онова, което направи за Сали миналата година, винаги ще съм ти благодарна.

— Трябва да открия човек на име Том Бомон. Дали го познаваш?

Ръката на Мари замръзна, както поднасяше чашата вино към устните си.

— Ама каква работа може да има джентълмен като теб с такъв боклук?

— Носи неприятности на мой близък човек.

Точно както и той самият... и сега трябваше да оправи нещата.

— Отмъщение ли търсиш? — Мари гаврътна чашата си и поклати глава. — Няма да си първият. Бих те посъветвала да се

откажеш.

— Не мога, Мари — обясни Ейдън с тих и леденостуден глас. — Искам той да изчезне.

— Не само ти искаш, всеки го иска. Преди да го изпратят на заточение, вършеше познатите неща. Кражби, джебчийство, фалшиви документи, изнудване, контрабанда. Където не го търсиш, там никне.

— А знаеш ли, че се е върнал?

— Да, знам. Всички знаят. Нямах представа колко крадци и проститутки се изпокриха в миши дупки, откакто Хубавеца Том Бомон е отново в Лондон. Мислехме си, че завинаги сме приключили с него. — Мари го погледна хитро. — Този приятел, когото си тръгнал да защитаваш... жена ли е?

— Да.

— В такъв случай сигурно много я е наранил.

Ейдън рязко кимна, спомняйки си предпазливостта, която постоянно се таеше в очите на Лили, болката, която се стараеше да крие.

— Няма да му разреши отново да я погубва. Заслужава много по-добра съдба.

Заслужаваше и нещо по-добро от Ейдън. Много по-добро.

— Благородна дама ли е?

Той завъртя празната чаша в ръцете си, загледан в картините.

— Майка ти е притежавала този дом, преди да стане твой, нали, Мари?

Тя кимна и като че ли не забеляза ненадейната смяна на темата.

— Купила е сградата с договор с месечни вноски за деветнадесет години, когато открила „френски“ публичен дом. Но тогава този квартал не е бил особено приличен. Беше изпечена хитруша. Но аз, разбира се, трябваше да разнообразя обстановката и дейностите. Вкусовете днес са много по-капризни.

— Тя не се ли казваше Джозефин?

— Точно така. — Мари се засмя. — Много носталгично си настроен тази вечер, любов моя. Какво има?

— Мисля, че майката на жената, която се опитвам да защита, някога е работила тук.

Мари отвори широко очи.

— Тъй ли? Тогава сигурно съм била дете.

— А спомняш ли си някаква францужойка?

— Повечето от момичетата обичаха да казват, че са францужойки.

— Но тя наистина е била францужойка, много сръчна с камшика.

Имала е дъщеря горе-долу на твоята възраст.

— Сандрин! — извика Мери. — Сигурно е тя. По онова време друга, освен мама, нямаше дете. Сандрин беше истинска красавица, с тъмни очи и много бяла кожа. Беше изключителна с камшика. Жалко, че пушеше опиум. Опиумът отнасяше в гроба много от момичетата. Никога не съм го докосвала. Та значи познаваш дъщеря й?

— Лили. Бомон я заплашва.

— Той е ужасен подлец. Спомням си Лили — кротко момиченце, мълчаливо. Избяга, след като майка й почина. — Мари се смръщи, докато си наливаше още вино. — Все пак беше една от нас, няма две мнения по въпроса. Не бива да оставяме негодник като Бомон да я повлече.

— Знаех си, че ще се съгласиш с мен, Мари.

Тя отиде до писалището си и написа нещо на листче.

— Ето ти един адрес. Иди там и говори с Пайкър, работник е на доковете. Той може да ти помогне. Но после те моля да ми съобщиш какво си разбрал. И аз имам зъб на Бомон.

— Благодаря, Мари. — Ейдън прибра листчето в джоба си и целуна приятелката си по напудрената страна. — Обещавам ти... ще го хвана.

Мари му се захили.

— Тя е голяма късметлийка, Ейдън, любов моя. Кажи й, че си спомняме нейната майка. И ако някой ден има нужда от работа...

Ейдън си представи грациозния жест на Лили, която въртеше камшика много по-умело, отколкото жената на картината можеше да си мечтае, и се разсмя.

— Ще натрупаш богатство с нея, Мари. Но възнамерявам да пазя талантите й за себе си поне за известно време...

* * *

— Ей, ти, хубавецо! Не търсиш ли компания?

Ейдън се обърна и видя момиче, което беше се облегло на ниския зид покрай калния бряг на реката. Беше ниско и слабичко, кожата му сивееше под грима, косата му представляваше рошави, избеляло жълти кичури. Носеше подкъсена рокля от мърляв бял муселин и вехт шал, който едва я покриваше.

Беше твърде малка, за да се скита по опасните докове и да си търси клиенти. Ейдън си спомни какво му разказа Лили за нейното детство, как е избягала, за да не стане проститутка, но се озовала на улицата и, умирайки от глад, започнала да краде. На мястото на това момиче можеше да бъде Лили, по-скоро щеше да бъде, ако негодникът, когото търсеше, беше си казал последната дума.

Това го насърчи още повече да намери Том Бомон и да го унищожи.

Усмихна се любезно на момичето.

— Не търся компания, скъпа, а малко информация.

То се намръщи и се загърна по-плътно с шала.

— Каква информация?

Ейдън извади пари и протегна ръка към нея. Лицето ѝ светна.

— Търся един, който работи с драга. Казва се Пайкър.

— Че за какво ти е притрябвал? — попита тя, вторачена в парите.

— Казаха ми, че знае нещо, което много искам да разбера.

Момичето облиза устните си.

— Още е на брега. Рано е да излезе в реката. Като тръгнеш натам, ще стигнеш под моста. На първата лодка е.

— Благодаря. — Ейдън ѝ подаде парите и тя бързо ги мушна в деколтето си. — Дали не познаваш случайно мъж на име Том Бомон?

Очите ѝ се разшириха и тя поклати глава като обезумяла.

— Не го знам. Гледам моята си работа и ти си гледай своята.

Ейдън кимна и се запъти покрай брега на реката. Ботушите му се просмукаха с кал и помия, донесена от ниския прилив. Както каза момичето, още беше рано да се излиза в реката. Всички лодкари, които си изкарваха прехраната, като изтегляха трупове и всякакви отломки, замърсяващи Темза, работеха на лодките си или поправяха траловите си. Наблюдаваха го с безразличие. Хората идваха на доковете да търсят какво ли не и те бяха виждали какво ли не.

Няколко улични хлапета ровеха с прътове в калта да намерят нещо. Смрадта от реката се смесваше с тази от стари канали, които се

изливаха в нея, и тук вонята беше нетърпима. На мръсните, тухлени стени бяха залепени обяви за изчезнали хора или описания на извадени от водата.

Ейдън не обърна внимание на всичко това, преследвайки целта си. Намери лодкаря Пайкър под моста, точно както каза момичето. Беше мършав, по-млад, отколкото очакваше Ейдън, лицето му почти не се виждаше от гъстата брада, а кожата му беше задебеляла от годините, прекарани в реката. Беше нахлупил шапката си до веждите.

— Ти ли си Пайкър? — попита Ейдън.

Мъжът не прекъсна работата си, нито пък вдигна поглед.

— Кой пита?

— Изпраща ме Мари. Каза, че навярно знаеш нещо, което ме интересува.

Пайкър се изсмя.

— Хайде де, че какво ще иска човек като теб от мен?

— Искам да открия Том Бомон. Казаха ми, че може би знаеш къде е.

Мъжът сепнато вдигна поглед към Ейдън и изпусна мрежата, която кърпеше. Ейдън се досети, какво ще стане секунда, преди мъжът изведнъж да хукне. Но Ейдън беше по-бърз. Догони Пайкър в подножието на стълбището към моста. Сграбчи го и му стовари юмрук в лицето.

— Не искам неприятности! — извика Пайкър. — Вече нямам нищо общо с Бомон. Работя за моя сметка.

— Тогава защо избяга? — Ейдън здраво го държеше. — Къде е той?

— Не знам!

Ейдън се наклони да го удари пак и Пайкър се предаде.

— Е? — подкани го Ейдън.

— Рекох му, че повече няма да му работя — изломоти Пайкър. — Но снощи дойде тук да си търси хора за банда.

— С каква цел?

— Да оберат златарски магазин. Май му трябват бързо пари.

— Защо?

— Не знам, кълна се! Само това знам. Ама братовчед ми Ралф се хвана с него, глупакът му с глупак. Можеш да измъкнеш нещо от него.

— Тогава ми кажи къде да намеря този братовчед и приключваме. Но ако ме лъжеш, обещавам ти, горчиво ще съжаляваш. Зъл противник съм, също като Бомон.

Пайкър кимна и лицето му стана пепеляво.

— Не лъжа, кълна се. Не искам неприятности.

Щом се сдобил с информацията, Ейдън излезе от доковете и се запъти да търси този Ралф в Съдарк. Беше време и той да си събере „банда“.

* * *

Нощта беше странно тиха. Тесните, мръсни улички на този пренаселен квартал обикновено се оживяваха с падането на мрака и загъмжаваха от пияници, проститутки, крадци, които се бореха да оцелеят още няколко часа. Но такива хора явно имаха изострени инстинкти и долавяха кога положението става напечено и знаеха как да се покрият. Тази вечер само няколко души се щураха в сенките и капациите на прозорците бяха затворени.

Ейдън се промъкна покрай един тъгъл и излезе на малко по-широка улица с магазини от двете страни, повечето еврейски, тъй като евреите нямаха избор и трябваше да се заселят в такива квартали. Тези магазини също така здраво се залостваха, но от златарския, който Бомон възнамеряваше да ограби според Пайкър, се процеждаше ивица светлина под вратата. Владееше пълна тишина.

Ейдън хвърли поглед към улицата и забеляза някакво движение до стената на другия магазин. Там се спотайваха полицаи Морис и неговите хора в очакване на сигнал. Полицай Морис беше съобщил два или три пъти ценна информация на Ейдън, преди да замине за Антилите, и сега Ейдън му връщаше многократно услугата. Залавянето на Бомон щеше да го издигне в служебната йерархия... ако излязат благополучно от това положение и останат невредими.

Ейдън погледна към прозорец на втория етаж на къща от другата страна на улицата, където на лунната светлина проблясваше стомана. Ник наблюдаваше оттам със зареден пистолет, но още не беше дал знак, че Бомон и бандата му са се появили. Ейдън извади своя пистолет и се подготви за стрелба, беше напрегнат, докато чакаше.

Том Бомон беше наранил Лили за последен път. Ейдън възнамеряваше да приключи завинаги със случая Том Бомон.

Внезапно нощната тишина беше нарушена от трясък, който дойде откъм уличката зад магазина. Запалиха се светлини, боят започваше.

Чуха се изплашени викове и пронизителен женски писък. Ейдън се втурна към входната врата на магазина и я отвори с ритник.

Полицаят го последва в тъмния магазин. Задната врата беше отворена и тясното стълбище към горния етаж беше осветено. Шумът идваше оттам — поток от викове, тупурдия и чупене на стъкло. Ейдън изтича нагоре и попадна сред хаос от преобърнати мебели, разпилени по пода пари и изпочупена стъклария. Две жени се бяха сврели в един ъгъл, треперещи от страх пред двамата мъже, застанали пред тях, а третият, облечен с дълга, черна пелерина, се биеше с бастун, чиято дръжка представляваше скелет.

— Бомон — извика Ейдън и насочи пистолета. Кръвта му кипна, като се изправи най-накрая лице в лице с негодника. Щеше да си плати за онова, което беше причинил на Лили.

Том бавно се обърна, пусна злочестия златотърсач и той рухна на пода. Едни тъмносини очи блеснаха като въглени на съсипаното лице, цялото в белези, когато Том погледна Ейдън и се усмихна ужасяващо. Ейдън съзнаваше, че зад гърба му има двама мъже, съзнаваше, че се бият, но в момента битката беше между него и Том Бомон.

— Ах, ти ли си бил, дендито на Лили — разсмя се Бомон. — Трябваше да се досетя.

— С теб е свършено, Бомон — каза тихо Ейдън. — Можеш да се предадеш и всичко да приключи мирно.

— Едно време така ме хванаха — отговори Бомон. — И виж какво стана. Повече няма да се дам.

Бомон се отдръпна от своята жертва на пода и хвърли бастуна. Просветна метал и той извади камата си. Двамата с Ейдън започнаха да се дебнат. Ейдън направи знак на полицая да не се намесва. Битката беше негова и колкото по-малко хора пострадат, толкова по-добре.

Изведнъж Бомон се захили отвратително и се хвърли да намушка противника си, като че ли не го интересуваше, че Ейдън е насочил пистолет към него или че около тях имаше цял отряд мъже, които чакаха да го закопчечат. Бомон нададе гърлен вик, но Ейдън се

изплъзна, нападна разбойника и го притисна до стената със серия удари и ловки маневри, докато гневът се надигаше у него като кървавочервен прилив.

Не обръщаше внимание на ожесточените удари на Бомон, не забеляза и кръвта, която се процеждаше от ръката му. Бомон успя да препъне Ейдън и падайки, той го повлече със себе си. В боя, който сякаш продължи час, но всъщност трая секунди, те се счепкаха за пистолета на Ейдън. Ейдън рязко изви ръката на мъжа и пистолетът издрънча на пода. Въздухът натежа от миризма на кръв и пот и тогава Ейдън осъзна, че е пълно с мъже, които викат, и ридаещи жени.

Хвърли се, сграбчи пистолета и тъкмо когато Бомон посягаше към гърлото му, го удари с дръжката по главата. Един път, два пъти, докато Бомон не изпадна в безсъзнание.

Ейдън скочи на крака и се загледа в проснатия мъж. Спомни си пребледнялото, изплашено лице на Лили и гневът, който беше започнал да се уталожва, го обзе отново. Наведе се да ритне Бомон, но някой го хвана здраво за ръката и го дръпна. Извърна се и видя Ник, който го държеше, а в това време полицаите се трупаха около Бомон.

— Ейдън, свърши се — каза Ник.

Ейдън потърка лицето си и се почувства изтощен. Свърши се... Лили беше спасена. Спасена от Бомон.

Но никога нямаше да се спаси от Ейдън или той от нея.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

„ЗАЛОВЕНО Е ЧУДОВИЩЕТО ОТ СЕЙНТ ДЖАЙЛС“

Лили проследи с показалец крещящото заглавие във вестника. Под него имаше рисунка на Том Бомон в Нюгейт. Състареното му лице беше изкривено от зловна усмивка. Художникът го беше изобразил още по-грозен, отколкото беше в действителност. Потрепери, само като погледна мрачния блясък в очите му.

Прегледа набързо статията, драматична и без съмнение преувеличена история за преследването на „известния луд престъпник“ в бедняшките квартали, залавянето му, обвиненията за кражба и наскоро станалото убийство на златар от Чипсайд. Приносът на „осведомителите“ бил значителен в издирването и при ареста, който приключил с двама ранени полицаи. Ник Райли, собственик на увеселително заведение, разсеял опасенията на своите клиенти за евентуална заплаха.

„Осведомители“. Лили чу гласа на Ейдън в главата си, когато ѝ каза, че познава най-различни хора от най-различни кръгове. Че повече не бива да се страхува от Том Бомон. Спомни си как се разгневи последния път, когато се видяха, но тяхната кавга в момента изглеждаше незначителна на фона на тези събития.

Бавно сгъна вестника и го остави до недокоснатата си закуска. Явно Ейдън е бил много зает след срещата им в клуба. Изпрати ѝ няколко писъмца, в които ѝ съобщаваше, че има „напредък“, на тя трябва да си стои вкъщи при семейството и да не се тревожи.

Все се питаше какво прави, къде е. Оказа се, че е организирал арест.

Не можа да не се усмихна. Том Бомон беше в Нюгейт. Нямахше значение как е въдворен там, беше важно само, че щеше да изчезне от

живота ѝ. Почувства се свободна. Семейството ѝ също беше в безопасност.

„О, Ейдън — помисли си тя. — Наистина успя!“

— Тази сутрин изглеждаш възмутително щастлива, Лили — промърмори Доминик, който седеше срещу нея.

Лили вдигна поглед към него и се усмихна. През последните няколко дни Доминик определено изглеждаше не на себе си с разрошена златиста коса, помътнял поглед, с изострени черти и едва ли не подивял. След репетициите в театъра изчезваше и не се връщаше до закуска, ако не и по-късно. Сега се стовари на стола, отмести чинията и изпи само чаша силно кафе. Дрехите му изглеждаха сякаш не се е преобличал от снощи, бяха смачкани и връзката му висеше.

Той се вторачи в нея намръщено, от което тя се разсмя.

— Щастлива съм тази сутрин. Слънцето грее, след закуска ще изляза да си купя нова шапка, приходите от театъра и от клуба са превъзходни напоследък. Защо да не съм в добро настроение?

— Промени се изведнъж — каза Доминик. — Беше мълчалива и умислена. Какво се случи? — Той сви вежди и я загледа подозрително. — Сигурно има причина.

Ами ако причината е мъж? И ако мъжът е Хънтингтън? Лили не искаше да я разкъсат, не и тази сутрин, когато най-накрая се осмели да се надява, че нещата ще се наредят. Само поклати глава и си сервира яйца.

— Едва ли си в положение да се оплакваш, че някой е умислен, Доминик. През изминалите няколко дни си постоянно навъсен. На теб какво ти става?

Брендън се изсмя от другия край на масата. Той почти не се смееше и смехът му прозвуча гърлено и хрипливо. Лили сепнато се обърна към него.

— *Cherchez la femme* — изтърси Брендън и спокойно обърна страницата на своя вестник. На устните му играеше усмивка, която смекчаваше строгите, аскетични черти на прорязаното му от белег лице. — Знам, че в края на краищата ще се наложи да приемеш, че са те отблъснали, Дом. За тайнствената дама от игралната маса в клуба ли става въпрос?

— Жена ли? — попита Лили. Погледна Доминик, изненадана от внезапния гняв, избликнал на брадясалото му лице. — Онази с черната

рокля ли? Коя е тя?

— Млъкнете и двамата — срязва ги Доминик с глас, изпълнен с едва сдържан яд. — Не съм изпаднал дотам, че жена да ме отблъсне. Особено вбесяваща вещица като тази.

Лили вдигна въпросително вежда към Брендън и той поклати глава. Изгаряше от любопитство да разбере какво се бе случило между Доминик и дамата в черно, за да се държи по този начин. Доминик не губеше самообладание с жените... те винаги падаха в ръцете му, той ги ощастливяваше и продължаваше да си живее живота. Видя, че днес нищо повече нямаше да научи, а може би и никога. Подозираше, че Доминик ще метне чашата за кафе върху стената, ако продължи да говори на същата тема.

Хапна от яйцата и каза спокойно:

— Ами вечеринката в Холънд Хаус? Не бива да пренебрегваме поканата. Там положително ще присъстват потенциални клиенти на клуба, а татко ще се радва да се обяви новата постановка на „Маджестик“, дори ако е зает и не присъства. Длъжни сме да приемаме всяка престижна покана като тази.

Столтът на Уилям Сен Клер стоеше незает и всъщност откакто Катрин, Изабел и Джеймс заминаха на морски курорт, той не присъстваше на трапезата. Цялото му внимание беше заето с новата постановка на „Много шум за нищо“, с актьорски неразбории, с нови декори. Но Катрин написа писмо на Лили, за да ѝ напомни за бала и да я помоли да отиде.

Брендън и Доминик изпъшкаха при споменаването на това скучно соаре.

— Знам. Ще бъде убийствено досадно — каза Лили. — Но сме длъжни да отидем. Ако приемем поканата, ще получим и други. Не мога да отида без придружител и искам да облека новата си люлякова на цвят рокля. Доминик?

— Проклет да съм, ако кракът ми стъпи там — отвърна той. — Имам по-важен ангажимент. Вземи Брендън. Негов ред е да бъде послушен.

Лили го погледна смръщено. Представяше си какъв е този ангажимент — или бардак, или вертеп за игра на комар. Но по блясъка в очите му ѝ стана ясно, че няма да го умилостиви.

— Добре тогава. Брендън ще ме заведе.

— А не ти ли минава през ум, че и аз може би имам ангажимент?
— възрази Брендън.

— Не, не ми минава, пък и соарето няма да продължи до късно. След това можете да се срещнете с Доминик и да се развилнеете.

От коридора изведнъж долетя шум, смях, затваряне на врати и гласът на смаяния иконом.

Лили тъкмо се направи да отиде да види какво става, вратата се отвори със замах и Изабел влетя в утринната трапезария сред вихрушка от панделки и златисти къдрици. Джеймс се тътреше вяло след нея.

— Върнах се! — извика Изабел. — Липсвах ли ви?

— Иси, какво, за бога, правиш тук? — попита Лили, докато Изабел я целуваше по страните, преди да запърха около братята си и да ги запрегръща.

— О, там беше ужасна скука — заяви Изабел. — Бях много щастлива, когато получих съобщение от татко, че актрисата, която играе Херо, е отчайваща, и дали мога веднага да се върна да поема ролята. Всъщност той къде е?

— В театъра — каза Брендън, все още смаян от ненадейното появяване на сестра му.

— Тогава и аз отивам там — събщи Изабел и взе чайника да си налее чай. — Учих репликите по време на пътуването. Е, какви забавления планирате за тази вечер? Доминик, изглеждаш безумно отвратително. Какво си правил, докато ме нямаше?

* * *

— Не гледай така навъсено, Брендън — чу Лили Изабел да говори на брат си, докато влизаха в балната зала на Холънд Хаус. — Ще подплашиш хората. Никой няма да иска да танцува с мен и няма да ме канят на вечеринки толкова често, колкото ми се иска.

Брендън се изсмя дрезгаво.

— И още по-навъсено ще гледам, за да стряскам ухажорите ти. Колко жалко. Никой от тези изпити глупаци, които се навъртат около теб, не те заслужава. Защо ме накара да ви придружа?

Брендън никога не се появяваше в почтеното общество. Доминик обикновено беше по-общителен.

— Казах ти — повтори Лили. — Добре е за нашата работа да ни виждат на почтени светски събития.

— Почтени — изсумтя Брендън. — Само ако знаеше какво правят половината от тези изискани хора, когато никой не ги гледа.

— Представям си — каза Лили и погледна Изабел, за да намекне на Брендън да не се впуска в подробности. Сестра им се взираше в тях с жив интерес. — Но тази вечер няма значение. Просто се усмихвай и се дръж очарователно.

— Струва ми се, че по принцип Доминик е по-подходящ за такива събития — обади се Изабел. — Но напоследък е ужасно раздражителен и не бих му се доверила да ме придружи на прием. Никога не съм го виждала в толкова лошо настроение.

Лили взе чаша пунш от подноса на един лакей и отпи глътка от поизстиналото питие, като си мислеше какво каза Брендън... че Доминик е кисел заради жена. Нямаше представа какъв тип жена би могла да извади от равновесие нейния разпътен брат, но много добре знаеше какво означава човек да бъде пленник на страстта.

Хвърли бегъл поглед на тълпата с плаха надежда или по-скоро със страх, че може да зърне Ейдън. Всякакви хора се събираха на вечеринките в Холънд Хаус — от самата кралица до заможни търговци, и всички се надпреварваха присъствието им да не мине незабелязано и да се срещнат с влиятелни личности. Положително дори от фамилията Хънтингтън понякога се появяваха.

Но какво ще направи, ако го види? Едва ли ще може да говори с него, да танцува, да го докосне. Да го попита как е постигнал ареста на Том Бомон, какъв риск е поел.

Или в несвоят да го целуне.

Лили се загледа в хората около тях. Атмосферата беше много по-унила, отколкото вечер в „Прищевките на дявола“, и несравнимо по-различна, отколкото в евтина пивница или на нощния пазар в Ламбът. Младите дами, подобно на Изабел с нейната бледосиня рокля с волани от органза, носеха тоалети в убити тонове и перли, докато останалите бяха облечени с тъмозелени, сиви и тъмночервени, открояващи се на фона на черните вечерни облекла на мъжете. Танцуващите в дългата,

дисциплинирана редица на кадрила се отразяваха в огледала с позлатени рамки. Разговорите бяха тихи и учтиви.

Лили зърна отражението си в едно огледало — още една изискана, безмълвна фигура с рокля от люлякова на цвят коприна — и остана шокирана колко спокойна изглеждаше.

Възрастна двойка, редовни посетители на „Маджестик“, спряха при нея и се поинтересуваха за новата постановка. Лили се увлече в разговор за театрални представления. Дори Брендън като че ли малко се отпусна и не беше толкова напрегнат и бдителен, както обикновено се държеше на прием. Изабел отиде да танцува и се върна да си побъбрят. Беше съвсем обикновена, приятна вечер, съвсем различна от онзи свят, в който обитаваше напоследък Лили.

И тогава вратата се отвори, и влязоха още гости. Тълпата изглежда се отдръпваше в шпалир и Лили дочу шушукане: „Херцог Карстън...“

Замръзна, усмивката ѝ посърна, загледана в новодошлите. Действително влезе херцог Карстън в инвалиден стол, съпровождан от съпругата си херцогинята. Тя беше закръглена, хубавичка дама със сивееща кестенява коса, която някога навярно е била тъмнокестенява като на Ейдън, с елегантна рокля от сатен на шотландски карета и с диамантени бижута. Усмиваше се приветливо на всеки, докато съпругът ѝ само се мръщеше.

Зад тях вървеше чернокосата хубавица, която Лили видя с Ейдън в парка. Наистина беше поразителна, екзотична дама, облечена с тоалет от бяла коприна и дантела, но очевидно беше разсеяна, и постоянно се оглеждаше. Държеше под ръка мъж, на когото сякаш мястото му не беше тук. Беше висок и много слаб, с коса малко потъмня от тази на Ейдън, със златисти кичурчета, като че ли прекарва повечето време навън, дълга и пригладена назад, поради което лицето му със заострени черти беше открито и очертано от едва набола брада.

А зад него... зад него вървеше Ейдън. Гледаше надолу към нежната, хубавичка, дребна блондинка до себе си и ѝ се усмихваше.

Лили стисна чашата си и не знаеше накъде да погледне. Искаше ѝ се да се извърне, да се престори на безразлична, но не можеше да откъсне поглед от лицето на Ейдън. Не можеше да потисне инстинкта да се спусне към него, което беше абсолютно налудничаво.

О, беше наистина глупачка.

— Погледни колко е красив тази вечер лорд Ейдън — прошепна Изабел в ухото на Лили. — Не си ли съгласна?

Лили се изсмя, давейки се.

— Той винаги изглежда прекалено красив за радост на нас жените.

— А кой е другият мъж? Изглежда ужасно непохватен — каза Изабел. Лили я погледна и забеляза, че сестра ѝ е твърде заинтригувана от него.

Една дама, която стоеше до тях, чу въпроса на Изабел и обясни:

— Ами че, това е лорд Дейвид Хънтингтън! Наследникът на херцог Карстън. Изключително странно е, че е тук тази вечер. Той никога не идва в Лондон.

Наследникът, за когото Ейдън се страхува, че никога няма да наследи титлата. Лили се вгледа в безизразното му лице. Приличаше много на Ейдън, но ѝ се стори, че елегантното вечерно облекло и цивилизованата обстановка го притесняват. Очите му бяха изпълнени с предпазливостта на диво животно едва ли не, докато погледът му се плъзгаше върху събралото се общество.

„Той е отшелник... подлудява баща ни“ — спомни си думите на Ейдън. Двамата сина на херцога — чаровният пакостник и неопитомен дивак. Съвсем като в драма на Шекспир.

— Лорд Дейвид Хънтингтън — промърмори Изабел. — Колко очарователно!

— Не се прехласвай толкова, Иси — срязва я грубо Брендън. — Никога няма да се запознаеш с него.

— О, не бъди толкова досаден, Брендън — изпъшка Изабел. — Да не би да сме Монтеки и Капулети. Ох!

Брендън беше хванала Изабел за ръка и я извеждаше от залата. Лили забърза, за да ги догони.

— Кой е варварин сега? — ядоса се Изабел. Мъчеше се да се отскубне от брат си и да погледне още веднъж лорд Дейвид. Лили се разсмя. Ако Брендън искаше да обезсърчи интереса на Изабел към лорд Дейвид Хънтингтън, постъпваше абсолютно погрешно.

— Достатъчно се задържахме тук — каза Брендън. — Време е да си вървим.

— Да, но не можем да си тръгнем без пелерините — отбеляза Лили.

— А пък аз трябва да отида до дамската стая — нацупи се Изабел.

Дръпна ръката си от Брендън и се запъти към стълбището извън балната зала.

— Чакай ни тук и се успокой, братко.

Лили я последва в розовото убежище, където дамите идваха камериерките да им зашият разпран подгъв или сядаха на тоалетните маси да оправят прическите си.

Изабел се отпусна с въздишка на канапето с кадифена тапицерия.

— Братя! Такава ужасна беля са понякога.

— Той само те закриля — каза Лили. Несъзнателно погледна в огледалото и приглади косата си. Видя, че ръката ѝ потреперва. Не беше очаквала, че ако срещне Ейдън в различна, благопристойна обстановка, заедно със семейството му, ще се развълнува, но ето че точно така стана. Това ѝ напомни истината кои бяха те двамата. Бездната, която ги разделяше.

— По-добре е, отколкото да си сама на света — прошепна тя.

Изабел я погледна изпитателно.

— Разбира се. Обичам братята си, даже когато ме побъркват. Просто не виждам необходимост да се държат като същински Борджии, щом мярнат някой Хънтингтън.

Лили въздъхна и седна до Изабел.

— И аз си мисля същото. Но те са мъже, следователно поначало са неразгадаеми.

— Срещата ли си лорд Ейдън след онзи ден в парка? — попита тихичко Изабел.

— Един-два пъти — предпазливо отговори Лили. Не можеше да сподели с Изабел любовната си история с Ейдън, дългите нощи, когато изгаряше от копнеж по него. Никой не биваше да узнае.

Освен ако не беше се случило нещо през онази нощ, когато не взеха предпазни мерки. Тогава всички много скоро щяха да разберат.

„Не“ — помисли си Лили ожесточено. Притисна корема си с ръце, напълно прибран с корсет. Прилошаваше ѝ само от идеята. Чувстваше се зле и... някак странно, ужасно, изпитваше нещо като надежда. Но едно дете означаваше да бъде обезчестена. „Между другото — напомни си тя, — не заченах нито от съпруга си, нито от

някой друг, пък и месечният ми цикъл скоро ще дойде. Няма за какво да се безпокоя.“

Забрани си да мисли по въпроса и се усмихна на Изабел, която я гледаше замислено.

— Ейдън не е някое зло страшилище, нали? — каза Изабел. — Въпреки че е Хънтингтън.

— Не, не е.

— Сигурна съм, че и брат му не е. Цялата тази фамилна афера се е заплела толкова отдавна. Защо Брендън и Доминик просто не я забравят?

— Защото са горделиви, предполагам — отговори Лили. — Не могат да не негодуват при мисълта, че законното им мястото в обществото е било откраднато.

— Е, това принуждава ли ме да съм толкова високомерна — каза Изабел. Очите на Изабел блеснаха твърде подозрително. — Според теб ще успея ли да заведа плашливия лорд Дейвид на дансинга да танцува с мен?

Лили мрачно се изсмя при мисълта за реакцията на Брендън, ако Изабел се отправи към дансинга под ръка с Дейвид Хънтингтън.

— Освен ако не искаш завинаги да ти бъде забранено да излизаш от къщи.

— Като че ли могат да ме спрат.

— Между другото, лорд Дейвид няма вид на човек, който танцува.

— Хм, не, няма. Но ти можеш да танцуваш с лорд Ейдън.

Лили поклати глава.

— Тази вечер за мен няма танци. Време е да се прибираме у дома.

— Върви и ме почакай отвън. Имам малко работа.

Лили забеляза една от приятелките на Изабел, която ѝ махаше да отиде при нея.

Лили кимна и излезе. Две дами профучаха край нея и влязоха в стаята за отдих. Бяха чернокосата хубавица и дребничката блондинка, която пристигна с Ейдън. Чернокосата погледна Лили сепнато, като че ли я позна, но после вратата се затвори.

Лили се обърна и видя Ейдън на стълбищната площадка. Беше поставил ръцете си на парапета и се взираше надолу към фойето.

Хвърли ѝ поглед през рамо и не се изненада, че я вижда.

Усмихна ѝ се леко, тя бавно се приближи и застана до него. Знаеше, че трябваше да се обърне, да слезе по стълбите и да избяга от него, че не биваше да ги виждат заедно на подобно място. Но нещо я теглеше към него.

— Добър вечер, Лили — каза той. — Прелестна си както винаги. Този цвят ти отива.

Тя постави ръцете си до неговите. Ръкавиците ѝ от бяло шедро се открояваха в полумрака. Чуваше музиката и жуженето от разговорите, но ѝ се струваше, че идват много отдалеч. Не можеше дълго да остане тук, но в този миг бяха само двамата — тя и Ейдън.

— Искам да ти благодаря — каза тихо.

— За какво?

— Знаеш за какво. Прочетох репортажа за ареста на Том Бомон. Зная, че имаш нещо общо със случая. Може би заслугата е изцяло твоя. Ейдън сви рамене.

— Действах като всеки загрижен поданик на Нейно Величество.

— Много малко поданици знаят какво се случва на места като Уайтчапъл и Сейнт Джайлс. Те нямат представа как да проследят и да заловят някой като Том Бомон.

— Уверявам те, че той повече няма да те тревожи.

Лили поклати глава.

— Не съм виждала по-добър актьор от теб, Ейдън.

— Актьор! Аз ли? — разсмя се той.

— Да, ти. Представяш се пред всички като абсолютно лекомислен, че се интересуваш само от своите удоволствия, че не те засяга никой друг.

— Това е самата истина, Лили. Интересуват ме само моите удоволствия.

— Не, мен не можеш да излъжеш. Не и сега. Никой, дори луд, няма да хукне сред бедняшките коптори да преследва човек като Том Бомон за забавление. Каквото и да си направил, съм благодарна.

Той се обърна към нея, за да я погледне, и тя остана смаяна от ожесточението в очите му. Сви юмруци върху полирания парапет.

— Не ми трябва твоята благодарност, Лили.

— Тогава какво искаш?

— О, мисля, че знаеш — отвърна той с дълбок и тих глас, от който тя потрепери.

Вълна от смях долетя до тях от фоайето. Лили погледна към хората там, извърна се от него, но усещаше, че той я наблюдава.

— Русата дама, с която дойде тази вечер, е много хубава.

— Лейди Хенриета Линдли.

Лейди Хенриета Линдли. Младата дама, с която според книжарските вестници е свързан — подходяща годеница за сина на един херцог. Още едно напомняне, че обитават в различни светове, че носи отговорност пред семейството си и пред обществото. Може и да се бунтува сега, но в края на краищата всеки трябва да се подчини на дълга си. Може и да спи с Лили, дори да затвърди връзката си нея, но все пак ще се ожени за лейди Хенриета. Особено ако неговият брат не изпълни дълга си и Ейдън поеме титлата.

— Твоето семейство навярно е щастливо да те види с нея — отбеляза тя. — Тя изглеждаше очарователно под ръка с теб.

— Не ме е грижа за нея — прошепна мрачно в ухото ѝ. — Искам с теб да се видя.

— В момента ме виждаш.

— Насаме. Искам да ти обясня някои неща. Да се срещнем утре вечер в хотел „Карлайл“.

Лили затвори очи. Знаеше, че трябва да откаже, трябва да сложи край веднага. Нека да отиде при своята лейди Хенриета, а тя да реши какво ще прави със своя живот оттук нататък. Но кимна.

— До утре вечер тогава.

* * *

Стая 303. Лили погледна лъскавите месингови цифри на вратата и после ключа в ръката си. Беше ѝ доставен тази сутрин вкъщи и цял ден го държа в заключено чекмедже на писалището като престъпна тайна.

Едва не се отказа, като си спомняше Ейдън със семейството му и с безумно подходящата лейди Хенриета, като си спомняше бездната между тях. Не се отказа, както не можеше да се откаже да диша.

Имаше нещо у Ейдън, някаква ужасна магия, която я привличаше към него.

Отдръпна малко качулката на пелерината си и огледа коридора. „Карлайл“ беше скъп хотел, с дискретна атмосфера и запазени тайни между свежи цветя, дебели килими и кристални полилеи. Ламперията от тъмно дърво заглушаваше всички шумове и каквото и да се случваше зад дърворезбованите врати, си оставаше там.

Бавно пъхна ключа в ключалката и отключи. С дълбока въздишка влезе припряно и вратата се захлопна зад нея. Само сноп бледи лунни лъчи осветяваше стаята и високото легло с дърворезба и сатенена кувертюра. Премигна, докато приспособяваше зрението си към тъмнината след газеното осветление в коридора.

Изведнъж някой хвана здраво едната ѝ китка и я обърна грубо с лице към стената, страната ѝ се залепи до копринения тапет. Инстинктивно ритна назад и отвори уста да извика, но ѝ запушиха устата с длан.

— Не викай — прошепна дрезгаво Ейдън в ухото ѝ.

За миг вледеняващият страх се изпари, Лили се отпусна и със свободната си ръка се подпря на стената.

— Ейдън — промълви, — изплаши ме.

— Извинявай — каза той, но в гласа му изобщо не се долавяше разкаяние. Долавяше се страст... и копнеж. Бавно отмести ръката си от устата ѝ и тя захапа лекичко върха на показалеца му и го засмука. Той простена.

Трескаво развърза панделката на пелерината ѝ и я остави да се смъкне на пода.

— Липсваше ми, Лили — прошепна в косата ѝ. Миришеше на вино и на неговия сапун и както се притискаше до гърба ѝ, през тънкия муселин на роклята усети, че ризата му е разкопчана. Кожата му беше топла и влажна и тя се притисна до него, за да почувства плътта му.

— Защо да ти липсвам? — промълви тя и изохка, когато усети зъбите му на ухото си. — Снощи се срещнахме.

— Можех ли снощи да направя това? — Дръпна деколтето на роклята ѝ и обхвана гърдата ѝ. Подразни бленуващото зърно. — Или това? — Очерта с език извивката на ухото ѝ, преди да плъзне устни по шията ѝ. — Миришеш толкова хубаво — промърмори. — На теменужки и на крем с ванилия.

— Крем с ванилия ли?

Лили се засмя, но много бързо простена, когато той пощипна зърното ѝ.

— Възхитително — каза до голото ѝ рамо. — Ще те изям цялата!

Лили бавно затвори очи.

— Ами защо се бавиш?

Като че ли беше очаквал само тези думи. Развърза връзките на гърба на роклята ѝ и тя падна в краката ѝ. След това съблече корсета и бельото ѝ. Когато останаха само чорапите ѝ, я избута до леглото все така гърбом към него.

Тя се просна по корем на мекия дюшек, но краката ѝ бяха извън леглото. Опита се да се придърпа нагоре, но Ейдън я прегърна през талията и я задържа. Тя усети, че коленичи, след това разтвори бедрата ѝ и без предупреждение езикът му потъна в нея, а устните му потърсиха онова чувствително място.

— Ейдън! — изкрещя тя, когато удоволствието се разпростря в нея като горещи искри. — О, боже, Ейдън.

Залюля ханша си към него и подпря коленете си на раменете му, докато той потъваше по-дълбоко в нея. Притисна челото си до мекия сатен и се остави на усещанията.

Той погали с език цепката, после пак проникна в нея и тя почувства как раменете му помръдват, докато разкопчаваше панталона си. Почувства и движението на ръцете му, докато сам си доставяше удоволствие. Представи си картината и извика отново. Искеше тя да го докосва, да почувства с пръстите си, с устните си възбудата му.

Мисълта да поеме с устата си члена му я доведе до оргазъм и бедрата ѝ се стегнаха пред него.

— Ейдън — изстена.

Той бавно я остави и целуна бедрото ѝ от вътрешната страна, преди да се изправи. Почувства ръцете му на талията си, когато я придърпа в цял ръст на леглото. Преди да се претърколи, той се намести между краката ѝ. Повдигна ханша ѝ и влезе в нея. Първо не целият, прониквайки бавно, после се отдръпна и пак влезе, докато не се съединиха напълно.

Той впи пръсти в ханша ѝ и тя усети как цялото ѝ тяло запулсира.

— Лили — каза Ейдън дрезгаво, — усещам те великолепно.

Същото беше и с нея. Усещаше го целия. Притисна се към него и той започна да се изтласква в нея бурно, дълбоко, едва ли не наказвайки я със своята страст. Лили обърна глава да погледне ожесточеното му лице, докато проникваше в нея и се отдръпваше ритмично.

Очите му бяха затворени, главата отметната назад, докато забързваше ритъма. Лицето му изглеждаше сурово, изопнато, с изваяни черти. Чуваше триенето на неговата кожа до нейната, бурното му дишане и тогава удоволствието стремително я изпълни, и тя потъна във водовъртеж от усещания.

— Ейдън — простена и той отвори очи. Пронизаха я искри, докато се взираше жадно в нея.

Ритъмът му ставаше все по-бесен. Същевременно галеше и дразнеше снопчето нерви на най-интимното ѝ място.

Ейдън ухапа рамото ѝ и притисна слабините си към задните ѝ части.

— Хайде, Лили — подкани я дрезгаво. — Нека да свършим заедно.

Лили зарови лице в завивките, за да заглуши виковете си. Тялото му потрепери в нейното и той се изви, изживявайки своята кулминация.

Лили бавно се отпусна на леглото и се помъчи да успокои дишането си. Трепереше цялата и се чувстваше толкова слаба, толкова преситена, че дори не можеше да се надигне. Претърколи се настрана и затвори очи, потопена в упоително задоволство.

Ейдън се просна до нея и тя долови как дишането му постепенно се успокои. Не я погали, но чувстваше как я обгръща топлината на тялото му, мириса на сол от потта му, на сапуна му, на колосания лен на ризата, премесени с благоуханието на цветята в стаята и на мускусния дъх на секс. След известно време той целуна леко рамото ѝ и стана от леглото.

Лили не отвори очи и се заслуша в движенията му. Чу прошумоляването на дрехите, докато се събличаше, и осъзна, че увлечени в страстта си, той не беше се съблякъл, преди да я обладае. Чу, че наля вода в някакъв съд.

— Лили? — повика я тихо и тя усети как леглото хлътна, когато той седна до нея. — Будна ли си?

— Ммм — промърмори тя.

— Нараних ли те?

Изненадана от думите му и от предпазливия тон, отвори очи и го погледна. На тоалетната маса зад гърба му горяха свещи, които хвърляха върху него бледозлатисти отблясъци. Косата му беше влажна, пригладена назад, при което лицето му беше открито, очите му изглеждаха тъмни като полунощен мрак на светлината от потрепващите пламъчета.

— Естествено, че не си ме наранил — отвърна тя. Колебливо се надигна и се придърпа назад, за да се облегне на дантелените възглавници. — Никога не съм се чувствала по този начин. Така изгаряща от желание. Сигурно си магьосник.

Ейдън унило се подсмихна.

— Секс магьосник ли?

— Изключително рядко срещан и ненадминато умел — засмя се тя. — Но наистина, Ейдън, аз не... и през ум не ми е минавало, че двамата с теб ще преживеем в леглото това, което преживяхме. Моят съпруг... — Гласът ѝ заглъхна. Не искаше да мисли за Хари Никълс сега или когато и да било. Особено щом е с Ейдън.

— И аз никога не съм се чувствал по този начин — каза тихо той. Взе единия ѝ крак и бавно нави надолу белия копринен чорап. Обсипа всеки сантиметър от кожата, която разголи, с деликатни, бавни целувки, безкрайно нежни след бруталния любовен акт. Езикът му се завъртя върху чувствителното място на сгъвката на коляното и Лили отпусна глава върху възглавниците.

Поколеба се дали да му повярва, когато ѝ каза, че никога не е изпитвал нещо подобно в леглото. Положително е бил с много жени; беше много добър любовник. Знаеше точно къде да я докосва, къде да я целува. Но думите му ѝ се харесаха въпреки това. Хареса ѝ да си въобразява, че по някакъв начин е специална за него, че тези моменти означават нещо.

Ейдън свали и другия чорап. Сега беше съвсем гола и чу тихото плискане на вода. Отвори очи и видя, че беше поставил съда с вода на нощната масичка. Той изстиска гъба и нежно я прекара по раменете ѝ, ръцете, по извивките на гърдите.

— Ейдън... — започна тя.

— Недей — прекъсна я той. Гласът му беше нежен, но с несъмнена заповедна нотка. — Нека да се погрижа за теб.

Тя се отпусна върху възглавниците и кимна. Бавно-бавно се отпусна от лекото докосване. Никой никога не беше се грижил за нея по този начин и не беше сигурна как да приеме това внимание. Може би ѝ се харесваше малко повече. Може би ще ѝ липсва ужасно много, когато той изчезне.

Стисна очи и сгърчените ѝ пръсти се впиха във финия сатен.

— Разкажи ми за брака си, Лили — обади се той, докато прекарваше гъбата по ханша ѝ.

Лили отвори очи и ги впери в надипления балдахин над главата си.

— Защо се интересуваш от съпруга ми?

— Каза, че с никого не си се чувствала по този начин. Дори с него ли?

— Най-вече с него. Не се омъжих за господин Никълс заради уменията му в леглото.

— Тогава защо се омъжи за него?

— Предполагам защото ми беше време да се задомя. Моята сценична кариера приключи, преди да е започнала... трябваше да върша нещо. Пък и той ми се струваше подходящ, почтен. Мислех си също така, че ще ме накара да се чувствам по този начин.

— Твоето семейство настояваше ли да се омъжиш за него? — тихо и внимателно попита той.

Лили поклати глава.

— Братята ми дори не го харесваха особено. За тях той беше прекалено улегнал и скучен. И родителите ми нямаха нищо против да остана у дома завинаги. Виждаш, че се върнах при тях, когато Никълс почина. Аз само... само исках да имам свой живот. Исках да бъда друга. Но сгреших.

— Защо? — Гласът на Ейдън стана по-рязък. — Беше ли жесток към теб?

— Не ме биеше, не ме заключваше на тавана, ако това имаш предвид. Струваше ми се и че оценява моята помощ в търговските му дела. Но...

— Но какво?

Тя отново поклати глава, сякаш да отрече нещо пред него или пред себе си.

— Искаше да бъде друга, каквато в края на краищата не можех да бъде — хрисима, безмълвна дама, която по приеми виси на ръката му глупаво усмихната и която посреща неговите търговски партньори на вечеря вкъщи. Не беше щастлив, когато се оказа, че не мога да бъде такава. — Отвори очи и се усмихна на Ейдън. Той беше пуснал гъбата в съда с вода и я наблюдаваше внимателно със смръщени вежди. — Не притежаваше ни най-малко от твоето умение в спалнята. Не че ми се ще да галя егото ти.

Ейдън се усмихна.

— Невъзможно. Вече минавам за най-арогантния разбойник в Лондон. Не си ли чула?

— Кой го твърди?

— Почти всеки, когото познавам. Включително моят брат.

— Тогава сигурно съм откачена, след като харесвам твоята арогантност. Ти винаги си такъв, какъвто си. Никога не се преструваш.

— Ти също не бива да се преструваш. — Ейдън легна до нея и я прегърна така, като че ли да я пази. После наведе глава и целуна рамото ѝ. — Бъди винаги себе си, Лили, такава, каквато си.

Тя сплете пръсти в косата му и го дръпна към себе си, за да притисне устни към неговите, преди да направи нещо ужасно, например да се разплаче. Целуна го пламенно и докосна леко с върха на езика си долната му устна, но когато той посегна да обгърне талията ѝ и да я привлече до себе си, тя се отдръпна и го притисна към леглото с ръце над главата му.

Хвана го за китките и прошепна:

— Стой мирно, Ейдън.

В очите му нещо припламна, едно мускулче заигра на челюстта му, но той не помръдна. Лежеше абсолютно неподвижно, тялото му — изопнато и напрегнато, докато тя се плъзгаше върху него, неговата кожа до нейната. Тя целуна силното му рамо, ключицата и близна с върха на езика си гладкия, тъмен кръг на зърното му. То настръхна от целувката ѝ и тя почувства как по кожата му минаха тръпки, но той все така не помръдваше.

Лили спусна устните си по твърдия корем, обиколи с целувки пъпа му, хълбоците и леко ухапа единия. Дъхът му засвистя и тя се

усмихна.

Вдигна глава и видя, че е отново възбуден, вената на пениса му пулсираше. На върха му лъщеше капчица. Той я желяеше така силно, както тя него.

Надигна се и го възседна, бавно потривайки се в него. Той сви юмруци и тя поклати глава.

— Не мърдай, Ейдън.

Той ѝ се захили.

— На вашите услуги.

Лили се подпря с длани на гърдите му и се спусна внимателно, малко по малко върху члена му, влажна и готова да го приеме дълбоко в себе си.

— По дяволите, Лили — простена Ейдън, отметнал глава назад. Очите му бяха затворени, мускулите на шията изопнати. — Да, точно така.

Тя се хвана за дърворезбованата табла на леглото и той потъна докрай в нея.

После я погали и изви хълбоците си към нея толкова силно, че тя изкрещя. Той седна и обви ръце около кръста ѝ, впи устни в гърдите ѝ, зъби в зърното ѝ. Тя сплете крака около ханша му и запротестира хленчейки, когато той, без да се отделя от нея, я просна назад.

Нахвърли ѝ се, подпирайки се на ръце от двете страни на главата ѝ. Тласъците му ставаха все по-ожесточени, прекара разтворените си устни по извитата ѝ шия и тя склучи още по-силно краката си около кръста му, за да посрещне тласъците един след друг.

Изведнъж удоволствието ѝ стигна кулминацията и тя избухна, крещейки името му отново и отново.

— Лили — извика и той и се стовари до нея. Гърбът му се повдигаше, докато се мъчеше да си поеме дъх.

А Лили изобщо не можеше да диша. Можеше само да се носи в безтегловност, цялото ѝ тяло потрепваше от затихващи спазми. Нежно го погали по рамото, усети върху дланта си влагата от потта му, биенето на сърцето му до нейното, в нейното.

Най-накрая, когато дишането им се успокои, Ейдън целуна ръката ѝ и се изтърколи от леглото. Тя се зави с чаршафа и се загледа в него, когато той коленичи да стъкне жарта и да засили огъня. Беше все

така гол и тя не можеше да не се възхити на атлетичния му гръб и на дългите крака. Кожата му лъскаше бледозлатиста.

Погледна я подсмиввайки се през рамо.

— Какво виждаш, Лили?

Лили се разсмя.

— Разхождаш се гол. Ако реша да погледна...

— Ами погледни, де, харесва ми да ме гледаш така.

Изправи се пъргаво и седна в долния край на леглото. Загърна се през кръста с едно одеяло. Взе единия ѝ крак, сложи го върху бедрото си и започна със сръчните си пръсти да масажира свода и глезена. Движенията му бяха нежни и ритмични като музика и тя едва не замърка от удоволствие, затваряйки очи.

— Извини ме, бях... груб тази вечер. Желаех те. През целия ден мислех за теб. Бях абсолютно отвезан.

Лили поклати глава.

— Хареса ми, всичко ми хареса. И аз те желаех. Безумно.

Пръстите му се плъзнаха върху петата ѝ — леко и чувствено.

— Лили, защо не се омъжи пак?

— Разказах ти какъв беше бракът ми с моя съпруг. Не искам никога повече да преживея същото.

— Не всеки мъж е такъв.

— Нима? Е, още не съм срещнала по-различен мъж, не и такъв, за когото бих се омъжила.

Само Ейдън беше наистина различен, но те никога нямаше да се оженят.

— Сигурно си имала обожатели.

— Нима?

Озадачена от неговия тих, напрегнат тон, Лили отвори очи и го погледна.

— Не ти ли е хрумвало, че можеш да се омъжиш за Фреди Басингтън?

Фреди Басингтън. Лили осъзна, че почти не си го спомня, нито пък неприятностите, които причини между нея и Ейдън.

Ейдън позамълча. Лили затвори очи и почувства как нежно я погали по косата.

— Прости ми, Лили — каза най-накрая.

— Да ти простя ли?

— Прости ми, че рових в бюрото ти, без да ти кажа, че търся писмата на Фреди. Съжалявам, че не ти вярвах. Бих искал да ми вярваш и да ми се довериш.

— О, Ейдън — каза Лили с кротка усмивка. — Прощавам ти. И как да не ти простя, след всичко, което направи за мен? А колкото до доверието... казах ти и преди. Страхувам се, че не зная как наистина да повярвам на някого.

Ейдън въздъхна и притисна устни до косата ѝ.

— О, Лили! Каква прекрасна двойка сме...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ходиш грациозно, изглеждаш прелестно и мълчиш. Аз съм... кажи репликата. Репликата! Лили, чуваш ли?

Лили сепнато вдигна глава при думите на Изабел. Сестра ѝ седеше на малка табуретка в гримьорната и преговаряше репликите на Херо, докато отговорничката за театралния гардероб подгъваше костюма ѝ. Лили бе определена да помогне на Изабел, докато поправяше куп костюми, надявайки се двете задачи да я отвлекат от мислите ѝ. Премиерата беше утре и имаше още толкова много работа.

Очевидно не се получаваше. Пръстите ѝ машинално забождаха иглата в плата и после я изваждаха, и не преставаше да мисли за Ейдън и за проклетите писма. И за онова, което се случи помежду им в хотелското легло.

В този момент от тяхната необмислена, бурна любовна афера, би си помислила, че страстта ще изгори, пращайки като фитил на догаряща, разтопена свещ. Том Бомон изчезна; Ейдън нямаше от какво да я спасява и бяха правили любов всякак. Би трябвало да му е много сърдита заради глупавите писма на Фреди и да скъса с него и с начина, по който преобърна живота ѝ.

Но не скъса. Дори след караницата им заради писмата на Фреди, когато разбра, че Ейдън държи на своите приятели, без значение колко много се стараше да го прикрие. Това беше само повод да го харесва още повече, по дяволите. А тя изобщо не искаше да го харесва.

— Извинявай, Иси. Днес съм много разсеяна.

— Сигурно мислиш за нещо много объркано. Така се беше намръщила. — Изабел вдигна ръце шивачката да вземе мярка за впитите, кадифени ръкави. — На бала ли се случи нещо? Или видя някой джентълмен там?

Лили хвърли предпазлив поглед към сивокосата шивачка и нейната суетяща се помощница. Те изглеждаха погълнати от шева, но работеха от години за Сен Клер и винаги наостряха уши, щом станеше

въпрос за семейни новини. Последното нещо, от което Лили имаше нужда, беше до семейството ѝ да стигнат клюки за нея и Ейдън.

— Мислех за всичко, което трябва да се свърши до премиерата — отвърна бързо Лили. — Пък и на бала около теб се въртяха куп ухажори. Някой ден ще трябва да си избереш един от тях.

Изабел поклати решително глава, но остана абсолютно спокойна, когато сивокосата шивачка я погледна строго.

— Измежду тях никога няма да си избира. Те са ужасно скучни и се отнасят към мен като към глупава, чуплива, порцеланова кукла. У тях няма нищо интригуващо.

„Интригуващо.“ Лили забодде иглата с всичка сила в ръкава на роклята, която държеше. Това беше проблемът с Ейдън — беше твърде интригуващ. Всеки път, щом си помислеше, че го е разгадала, той ѝ разкриваше някоя своя нова страна. Всъщност не беше такъв, какъвто се преструваше, че е — разглезеният, красив, отдаден на сладък живот син на аристократ. Беше много, много повече.

— Има ли още реплики, Лили? — попита Изабел.

Лили кимна, доволна да се разсее.

— Херо казва: „Ваша съм за разходка, особено ако ще ме отведе далеч.“

Минаха часове, преди да успее да се освободи от задълженията си в театъра и да се запъти навън да глътне малко свеж въздух. Зад кулисите Джеймс слушаше актьорите, които преговаряха репликите си — задължение, което му бе възложено, за да се занимава с нещо. Сцената приличаше на жужащ кошер. Дърводелците сковаваха декорите на дворец в Модена, музикантите настройваха инструментите, актьорите се упражняваха в дуел с шпаги на пътеката между редовете. Доминик се дуелираше ожесточено, като че ли изливаше отвратителното си настроение от последните няколко дена върху острието на театралната шпага.

— Да те вземат мътните, Дом! — развика се неговият противник, когато за пореден път Доминик го повали грубо на пода.

Доминик само изтри челото си с ръкава на ризата и каза:

— Още веднъж.

Лили си помисли, че е по-добре да стои настрана от него. Хвана Изабел за ръка и я поведе между червените кадифени креслата на първите редове в партера към изхода. Помахаша на баща си, който

забързано прекосяваше сцената да провери декорите. Дрехите му бяха посипани със стърготини, черната му коса стърчеше, защото постоянно я дърпаше нервно.

— Отиваме да хапнем, татко — викна Изабел. — Да ти донесем ли и на теб?

— Сега нямам време — отвърна Уилям. — Не, не! Тази балконска врата не е за там.

— Все пак ще ти донесем нещо — настоя Изабел. — Мама ще се разсърди, ако разбере, че не си се нахранил.

Уилям пак се разбърза, без да им обръща внимание, грабна чук и сам се зае с въпросната врата, а пък противникът на Доминик извика изведнъж, чу се тупване, когато отново се стовари на пода.

— Хайде — потегли Лили Изабел. — Да се махаме оттук.

— Веднага.

Побързаха да излязат и да се потопят в светлината и топлината на деня. Свърнаха към малкия парк до театъра за една бърза обиколка на алеите. Хубавото време беше подмавило навън много хора и паркът гъмжеше от бавачки с черни униформи и техните повереници, които влачеха обръчи и кукли. Дами се криеха под дантелени слънчобрани, двойки си шепнеха в сенките на дърветата.

Лили пое дълбоко въздух. След като Том Бомон изчезна, денят ѝ се струваше още по-прелестен. Като че ли пристъпваше по-леко и изпита внезапен порив да се разсмее съвсем безпричинно.

Де да беше и Ейдън тук да го сподели с нея...

Не. Лили се смъмри строго. Не биваше да мисли по този начин.

Не биваше да споделя нищо с Ейдън, освен тайните им срещи, дори и на тях скоро трябваше да сложи край. Ще продължи да живее своя живот отново. Никога не може да стане херцогиня.

— Какъв прекрасен ден — каза Изабел. — Толкова изненадващо спокойно е тук. Все забравям каква лудница е в театъра преди премиера.

Лили се разсмя.

— В такъв случай да не би да ти се иска да си още на курорт с мама?

— Ни най-малко. Обичам театъра, даже бъркотията му. А морският курорт изобщо не беше толкова спокоен, както всички изглежда си мислят.

— Защо?

Изабел поклати глава.

— Джеймс все се губеше някъде и мама постоянно се тревожеше за всички. Абсолютно убедена е, че напоследък взимаме неблагоприятни решения, особено когато става въпрос за любовни истории.

— Може и да не се лъже — промърмори Лили. Позамисли се над думите на Изабел за Джеймс. — Къде ходи Джеймс?

Нима не е оставил зад гърба си дните на обикаляне из съмнителните квартали и срещите с опасни хора, както си бе помислила?

— Нямам представа. На мен никой нищо не ми казва. Много досадно. — Изабел спря пред една количка да купи захаросани бадеми, които си разделиха, докато се разхождаха.

— Лили, какво знаеш за брата на лорд Ейдън?

Лили, разтревожена за Джеймс и за тайните му похождения, погледна изненадано Изабел. Сега и за Изабел ли трябваше да се тревожи?

— Нищо особено. Ейдън казва, че лорд Дейвид предпочита самотата на провинцията. Мисля, че рядко се вясва в града.

— Херцог-отшелник. Колко очарователно. — Изабел сдъвка замислено един бадем, преди да добави: — Много е красив, не намираш ли? Почти толкова, колкото твоят лорд Ейдън. Може би подутият им от подагра баща е бил красавец на младини и е предал красотата на своите синове. Макар че се надявам да не остаряят като него. Би било жалко да се похаби такъв разкош.

Лили се задави от смях.

— Иси! Те са Хънтингтън.

— В такъв случай това означава ли, че не могат да бъдат красиви? О, Лили, стига. Знаеш, че злият, изкусителен магьосник винаги е греховно красив. Чудя се как да се изхитря, та да се срещна с лорд Дейвид. Твоят лорд Ейдън би ли ми помогнал?

— Не, няма. Идеята ти да попаднеш уж случайно на лорд Дейвид е много безразсъдна. И между другото Ейдън не е моят Ейдън. Той просто ми помагаше с една работа, която приключи.

— О, Лили — въздъхна Изабел. — И през ум не ми минаваше, че ще бъдеш толкова досадна по отношение на Хънтингтънови, колкото

Доминик и Брендън. Да купим ли нещо за хапване и да го занесем в театъра? Татко няма да се нахрани, ако не го накараме.

— Разбира се — отвърна машинално Лили, все така потънала в мислите си за Ейдън, Джеймс и за това, че е „досадна“. Стигнаха до другия край на парка и излязоха на улица с повече движение и хора, и с оживени магазини, ресторанти и кафенета от двете ѝ страни. Съвсем наблизко за пръв път срещна Ейдън и той я покани на чай.

Едно вестникарче стоеше на ъгъла и размахваше над главата си прокламация, докато около него се събираше тълпа.

— Луд престъпник е избягал от Нюгейт! — викаше момчето. — Прочетете историята тук, гореща новина току-що отпечатана. В Лондон дебне опасност! Смърт зад всеки ъгъл!

Ледена стрела прободде Лили и тя се почувства далеч-далеч от изплашеното шушукане и възбудата на събиращата се тълпа. Топлият, прелестен ден угасна и я обви було, като че ли се спусна ледена мъгла и покри целия свят за миг. Стисна ръката на Изабел и едва чу сестра си, когато извика името ѝ.

Не е възможно. Не може да бъде. Той е затворен, ще го екзекутират скоро, изчезна от живота ѝ завинаги. Никой не е способен да избяга от Нюгейт.

Но знаеше с ужасяваща сигурност, че е вярно. Че това не е сън. Понесе се към момчето и тълпата около него, едва съзнаваща, че Изабел подтичва подире ѝ. Нямаше чувството, че се намира в реалния свят, поне не светът на павирани улици, сгради и паркове. Хвърли на вестникарчето монета и грабна зацапания лист, с набързо отпечатан текст. Под заглавието „Бягство от Нюгейт!“ имаше скица на разяреното, мършаво лице на Том Бомон, притиснат от полицаите. След това имаше рисунка на затвора със стрелички, сочещи към една от кулите му. Лили се облегна на стената на един магазин и трескаво прочете статията. Разказът беше поразителен. Изглежда, че Том е забелязал празна цистерна от желязо и гранит в един от ъглите на двора за разходка, която стигала до покрива и парапета от железни, заострени пръти. Когато тъмничарите се сменяли, събул ботушите си и с боси крака изкачил цистерната. Стигнал до края и се хванал отчаяно за железния прът с разранени окървавени ръце. Минал по плоския покрив и скочил на козирката долу, после се прехвърлял от покрив на

покрив, докато не стигнал до улицата, откъдето изчезнал сред хаоса от криви улички в бедняшките квартали, откъдето бе дошъл.

Дъхът ѝ секна.

— Лили, какво има? Страшно пребледня. — Изабел надникна над рамото ѝ и хвърли поглед на статията. — О, не. Какъв ужас! Кой е този мъж?

Лили се обърна и се взря в тревожното лице на сестра си. Том беше застрашил семейството ѝ чрез Джеймс, но сега не можеше да се добере до Джеймс. Какво щеше да направи Том, след като беше на свобода и се криеше от закона? Щеше да бъде отчаян даже повече и отпреди, щеше да направи всичко възможно да не го заловят. И нямаше просто така да изчезне. Лили знаеше, че никога нямаше да се откаже от отмъщение, докато не го постигне.

Сега Изабел ли ще преследва? Нежната, мила, красива Изабел!

— Трябва да се върнем в театъра — каза Лили. Сграбчи ръката на Изабел и хукна по улицата, без да вижда накъде тича и покрай кого минава.

— Какво, веднага ли? Лили какво става? Кой е този мъж?

— Сега не мога да ти кажа, Иси — отговори Лили. Стигнаха до служебния вход на „Маджестик“ и тя хвана здраво ръката на сестра си. — Трябва да свърша нещо и не знам кога ще се върна. Обещай ми, че няма да се отделяш от татко, от Доминик или Брендън, докато не се появя.

— Лили, какво...

— Обещай ми!

Изабел кимна. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Обещавам, Лили. Но, моля те, ако си в опасност, не ходи никъде. Остани с нас.

Лили поклати глава.

— Трябва да се погрижа веднъж завинаги. Обичам те, Иси. Ще се върна. Хайде, върви при татко.

Изабел изглеждаше сякаш копнееше да възрази на Лили и да я прегърне здраво. Но кимна и се вмъкна бързо в театъра.

Щом Лили се успокои, че Изабел е на сигурно място, обърна се и забърза към края на улицата, мачкайки известието в ръката си. Този път Том Бомон нямаше да се измъкне.

Този път ще сложи край.

* * *

— Е, Дейвид, какво те доведе в лоното на семейството? — попита Ейдън брат си, докато наливаше в две чаши щедри дози бренди. Беше още следобед, но имаха нужда от нещо тонизиращо в градския дом на семейство Хънтингтън, особено след официалния обяд с родителското тяло.

— Не беше по мое желание, повярвай ми — оплака се Дейвид. Взе чашата от Ейдън и гаврътна на един дъх половината бренди. — Майка ми изпрати спешно съобщение, че татко е болен. Покорно хукнах към Лондон, за да открия, че татко съвсем не толкова болен, колкото тя намекваше.

— Много подло от страна на мама — отбеляза Ейдън. Седна срещу Дейвид и протегна краката си, докато пийваше бренди. — Как успя да те завлече на този бал?

Дейвид сви рамене.

— Обля се в сълзи и настоя да изпълня поне едно от моите морални задължения, преди да си тръгна. Задължението е отчетнато и възнамерявам утре да замина от Лондон. Преди да успее да ме хвърли в лапите на още богати наследнички.

— Ще постъпиш разумно — подхили се Ейдън.

Дейвид рядко идваше в града и майка им се възползваше от всеки миг, докато той беше в Лондон, да го сватосва. Чудеше се тези наследнички какво си мислят, когато застанеха пред Дейвид с неговата дълга коса и груби дрехи.

Не че имаше значение, когато залогът беше херцогска коронка.

— Ами ти? — попита Дейвид. — Доколкото разбирам, съвсем скоро в църквата ще се чуят годежните възгласи за теб и лейди Хенриета.

— Значи си разбрал погрешно. Желанието ми да се оженя не е по-голямо от твоето.

Ейдън никога не беше мислил за женитба, нито пък беше искал някога от която и да е жена да го приеме за съпруг. Но в този момент си представи Лили, когато протестираше, представи си усмивката ѝ, чу смеха ѝ, а тя рядко се смееше.

— Нима? Дочух да се говори, че си имаш някаква изгора.

Ейдън изсумтя.

— Къде го чу?

— В конюшните. Слугите винаги знаят какво точно се случва. Говорят, че я криеш някъде. Никой не знае коя е. — Дейвид допи брентото и стана от канапето да си сипе още. Беше по риза, с ботуши за езда, кожен брич и коса, пусната върху раменете му. — Не че съм изненадан. Около теб винаги се тълпят жени, но обикновено не стигаш до там, че да ги криеш.

— На никого не влиза в работата с кого се срещам — отговори Ейдън. Беше свикнал да бъде обект на клюки, но се ядоса, че се разпространяваха долнопробни спекулации за Лили. — Особено на конярите. В живота ми няма нищо интересно.

Дейвид се разсмя.

— Ах, значи има нова любов. Сигурно дамата е много очарователна, след като я пазиш само за себе си. Коя е?

— Не е някоя, която познаваш, Дейвид. А на бала нито една дама ли не привлече погледа ти? Нито една ли не те изкуши да изпълниш задълженията си на херцог?

Дейвид сви рамене, но по лицето му мина сянка, както се бе вторачил в чашата си. Дългите му пръсти, обсипани с белези и изгорели от слънцето, стиснаха чашата от дебел кристал.

Ейдън изпъна гръб и наостри уши с интерес.

— Значи някоя жена е привлякла вниманието ти. Коя беше?

— Не зная името ѝ. Не ни представиха — измърмори Дейвид. Изпи една голяма глътка. — Видях я, като влязохме. Тя беше... много красива.

— Виж ти, виж ти — разсмя се Ейдън. — Сигурно наистина е била много красива, щом си я забелязал. Обикновено витаеш в своя странен свят. И как изглежда?

Дейвид поклати глава, но почукване на вратата на гостната прекъсна станалия най-ненадейно интересен разговор. Появи се икономът с поклон.

— Ако майка ни пита за нас, предайте ѝ, че в момента сме заети — каза Ейдън. Дейвид постоянно го поднасяше за неговите любовни авантюри... и сега му падна да си го върне.

— Не идвам по заръка на Нейна Светлост, лорд Ейдън — отвърна икономът със странно колеблив вид. — Една... една... жена

пита за вас при слугинския вход. Казва, че е изключително важно.

Любопитството на Ейдън беше възбудено докрай. Глътна брeндитo си на един дъх и остави чашата на претрупаната с джунджурии масичка.

— Каква жена?

— Не съобщава името си и носи воал. Но е много настоятелна.

— Струва ми се интригуващо, Ейдън — каза Дейвид. — Дали пък твоята тайнствена любима не се е появила най-накрая? По-добре върви да разбереш за какво става въпрос.

— Отивам. Но разговорът ни не е приключил, Дейвид. Искам да чуя още за твоята хубавица.

Ейдън тръгна след иконома през лабиринта от стълбища и през кухните, където в часовете между чая и вечерята беше безлюдно. Във въздуха се носеше лек аромат на печено и на сладкиш.

Жената стоеше в сянката точно до вратата. Стройното ѝ тяло изглеждаше напрегнато, сякаш тя всеки момент щеше да побегне. Носеше тъмночервена рокля и жакет, плътен воал криеше лицето ѝ. Когато го вдигна, видя, че е Селест — едно от момичетата на мадам Мари.

— Избягал е — каза Селест. — Том Бомон. И една дама на име Лили дойде да потърси новини. Мари ме изпрати да ви намеря и да ви съобщя.

— Какво! — извика Ейдън. — Разкажи ми какво се е случило. Дума по дума.

Тя му подаде обявлението и той прочете бързо сензационното описание на бягството на Том Бомон от затвора. Студен, безмълвен гняв го обхвана, щом осъзна написаното.

— Отидох във вашето жилище, но портиерката каза, че вероятно не сте вкъщи — обясни Селест.

— Кажи ми, каква работа имаше Лили в публичния дом на Мари. Още ли е там?

Селест поклати глава.

— Не влезе, само искаше да разпита портиерите. Мари предполага, че ще се опита да залови Бомон сама.

Проклятие, не, тя не може да...

— И къде отиде, след като си тръгна? Допускам, че Мари е наредила да я проследят.

— Отишла е в клуб на име „Прищевките на дявола“. Доколкото знам, още е там. — Погледът на Селест, докато се взираше в Ейдън, стана замислен. — Коя е тази Лили? Някоя по-специална ли?

Ейдън кимна. Лили беше специална... и не искаше да рискува живота ѝ, като я остави сама да обикаля града и да търси Бомон. Трябваше веднага да я намери.

Вратата зад него се отвори и Ейдън чу брат си:

— Кажи ми как да ти помогна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Наистина беше тук отново. Не ѝ се вярваше. Гърлото ѝ така се беше свило, че не можеше и дума да отрони. Седеше сковано на ръба на кадифеното кресло и беше се вкопчила в позлатените странични подпори.

От години не беше идвала в дома на мадам Джозефин, не и след смъртта на майка си, и вярваше, че никога повече няма да стъпи тук. Че ще живее като спомен, някакво място, което беше само сън. Нещо, което се мъчеше да забрави. Но ето че беше тук, като че ли не беше изминало толкова време. Тук, в бардака на майка си, а Том Бомон се криеше някъде навън и тя беше същото подивяло улично дете, драпащо със зъби и нокти да оцелее.

Все пак тогава беше съвсем сама. А сега Ейдън беше с нея и в това се състоеше цялата разлика. Той не допусна да я обземе безумното отчаяние, което таеше у себе си.

Намери я в „Прищевките на дявола“, докато крачеше напред-назад и се мъчеше да реши каква да бъде следващата ѝ стъпка, след като противният иконом на мадам Мари не я пусна да влезе. Възнамеряваше да отиде пак и да влезе насила в публичния дом, когато Ейдън се появи и настоя, че ще ѝ помогне.

Ейдън сновеше между прозорците на малката стая, в която чакаха, и с дългите си пръсти разтваряше червените плюшени завеси, за да погледне към улицата. Беше захвърлил редингота си и финият лен на ризата му светлееше на мъждивата светлина от свещите. Жилавите мускули на гърба му и раменете бяха свити и напрегнати, като че ли беше готов за нападение.

— Стъмва се, трябва да си починем и да решим какво ще правим по-нататък — каза той. — Тук сме на сигурно място, а Мари и момичетата може да научат нещо, което да ни е полезно.

Лили се насили да се облегне и да се отпусне. Чувстваше се изморена. Но фактът, че беше тук, в дома на своето детство, я

изпълваше с нервна енергия. Както и Ейдън, който непрекъснато кръстосваше стаята.

— Но ти изглежда няма да си почиваш — добави тя.

Той ѝ хвърли усмивка през рамо.

— Наблюдавам кой ще дойде.

Лили огледа малката, но разкошна стая, креслата с тапицерия от червено кадифе, жълтеникавокафявите тапети, дебелия килим и еротичните платна на позлатени стативи. Във всеки ъгъл се изпаряваше ароматно масло, насищащо въздуха с благоухание на рози и мускус, което много напомняше парфюма на майка ѝ. Иззад масивната врата дочуваше музика и сребристия звън на женски смях. Да, всичко беше както си го спомняше. Липсваше само свистенето на камшика, но положително и това всеки момент щеше да се чуе.

— Съмнявам се, че Мари ще остави такива като Том Бомон да обикалят около заведението ѝ — каза Лили. — Особено ако е като майка си. Джозефин обръщаше изключително внимание на клиентелата и пазеше строго вратите си.

— О, Мари е също толкова внимателна като майка си — отговори Ейдън. — Пък и Том Бомон не е дотам глупав, че да се покаже в тази част на града. Но дори скъпи момичета, като тези на Мари, дочуват това-онова и познават разни хора. Една от тях със сигурност има новини за нас. Мари ще я попита дискретно и скоро ще дойде при нас.

— Нали именно Мари те изпрати при лодкарите — каза Лили.

Сви вежди, докато се вглеждаше в безизразното лице на Ейдън.

Изпълни я ужасното чувство, че изобщо не познава този човек, че само повърхностно се е докоснала до същността му. Знаеше, че има живот, който криеше от семейството си и от аристократичния свят. Какво не разгадаваше у него?

Лили отмести поглед от Ейдън, внезапно изплашена от копнежа си да го опознае. Обгърна здраво ръце около себе си, сякаш да го държи на разстояние. Но той вече беше се промъкнал крадешком покрай всичките нейни бдителни стражи.

— Сигурно ти е добра приятелка — продължи тя.

— Да, познавам Мари от известно време — отговори Ейдън. — Помогна ми няколко пъти и аз ѝ заех значителна сума миналата година, когато разширяваше сградата.

Лили чу, че отиде до масата, където прислужницата беше оставила поднос с напитки и закуски. Кристалът звънна, когато наля вино.

— Любовница ли ти е? — попита тя, преди да си прехапе езика. Всъщност не я интересуваше каква му е Мари.

Той се умълча доста дълго и като го погледна, видя, че я наблюдава напрегнато и потупва гарафата с вино с дългия си показалец.

— Не, не е — отговори спокойно. — Нямам любовница. Никога не съм искал да бъда толкова... официален.

Пристъпи към нея бавно и замислено, едва ли не страхувайки се, че ще я подплаши и тя ще побегне. Всъщност тя искаше да побегне. Усети, че мускулите на цялото ѝ тяло се свиват като за скок, но седеше вцепенена като злощастен заек, докато хищникът се промъкна към него.

Подаде ѝ едната чаша.

— Изпий го. Нищо не си яла или пила целия ден, а ни предстои изморителна нощ.

— Благодаря — прошепна тя и отпи глътка. Виното беше хубаво, френско, разбира се, най-доброто от избата на Мари.

Ейдън седна на креслото срещу нея и протегна крака. Държеше своята чаша, но не отпи, само я въртеше срещу светлината и кристалът заискри рубиненочервен.

— Тук същото ли е, както си го спомняш?

— Да — отговори Лили. — Може би мебелите са по-разкошни. Мари сигурно е използвала за ново обзавеждане част от заема. Струва ми се, че...

Замълча и поклати глава. Беше грешка да мисли по този начин. Толкова много грешки.

— Какво ти се струва, Лили? — попита нежно той.

Тя го погледна и изведнъж се почувства смъртно уморена. Уморена от тайни и от миналото, уморена да се бори срещу всичко.

— Струва ми се, че майка ми пак ще влезе през тази врата, ще я видя и ще ѝ кажа всичко, което копнеех да ѝ кажа през всичките тези години. Никога не съм искала да бъда като нея и да допускам нейните грешки.

Доизпи чашата си, като се надяваше силното, червено вино да я разтърси и окуражи.

— Нямах нищо общо с майка си, Лили — каза Ейдън. — Много по-силна си, за да имаш нейната съдба. Понякога ме вбесяваш. Но не познавам друга като теб.

И Лили не беше срещала никога през живота си друг като него. Никога не си бе представяла, че на света съществува човек като Ейдън Хънтингтън. Светът ще стане ужасяващо монотонен, когато той изчезне от живота ѝ.

Вратата се отвори и на прага се появи мадам Мари. Лили остана шокирана и застана като изпъната струна. Мари поразително приличаше на майка си Джозефин със светлочервена коса, събрана на тила ѝ, и висока, приятно закръглена фигура, чиито извивки се подчертаваха от подкъсена рокля от сатен. Имаше същите пронизително проблясващи очи, същите сурово свити, начервени устни. Но те омекнаха, като видя Ейдън.

— Значи още преследваш онзи негодник, така ли, Ейдън, любов моя? — каза Мари, като затвори вратата и остави на килимчето една пътна чанта. — Не се отказваш.

— Никога, Мари. Знаеш го. Полицайте явно не могат да го заловят, значи някой трябва да се погрижи за тази работа.

Мари поклати глава.

— Пази се, само това ще кажа. Знам, че не мога да те спра.

— Но можеш пак да ми помогнеш — каза Ейдън. — Научи ли нещо?

— Вероятно. Жасмин се поболя от тревога, понеже дочула, че нейната сестра се е сближила с Бомон, след като се е върнал в Лондон. Да си набавя опиум, нали се досещаш. Ще говориш с Жасмин след малко, в момента е с клиент. — Изведнъж Мари се обърна към Лили. — А ти сигурно си дъщерята на Сандрин.

— Аз... да. Дъщерята на Сандрин съм — отговори Лили. Стори ѝ се странно да произнесе на глас името на майка си, след като толкова дълго време си го беше нашепвала само наум. Мари прикова поглед върху нея и раменете ѝ се вцепениха.

— Радвам се, че те виждам отново и че изглеждаш толкова добре — каза Мари. — Научих за теб от Ейдън. Явно си нещо специално.

Лили хвърли поглед на Ейдън и той ѝ се усмихна накриво.

— В случая нищо не знам — отвърна тя.

Мери изсумтя съвсем неподобаващо за една дама.

— Всеки, който преследва такива като Том Бомон, е специален. Смел или глупав, или едното, или другото. Пък и никога не съм чувала Ейдън да говори за жена, както говори за теб. Ето — подхвърли тя чантата на Лили. — Дрехи да се преоблечеш. Не можеш да скиташ из Уайтчапъл цялата в коприна, нали?

— Благодаря — прошепна Лили. Беше разсеяна, защото все още се чудеше какво по-точно е казал Ейдън за нея.

— Трябва да тръгвам — каза Мари. — Не бива да оставяме такива като Бомон да си разиграват коня и да пречат на бизнеса. Някой скоро ще те отведе при Жасмин. — Прекоси стаята сред облак от сладостно люляково благоухание, хвана Ейдън за раменете и го целуна звучно по устните. — Бъди внимателен, любими. Чу ли? Момичетата ми ще ридаят и ще стенат, ако нещо ти се случи, а това определено ще бъде лошо за бизнеса.

— Ще внимавам, Мари — отговори той.

Мари го потупа по страната, усмихна се на Лили и вихрено се изнесе от стаята. Отвън нахлу вълна от смях, когато отвори вратата. После тишината отново ги обгърна.

— Любими? — повтори Лили, наблюдавайки Ейдън, докато той избърсваше червилото от брадичката си.

— Казах ти — умърлуши се той. — Стари приятели сме.

— Така изглежда.

Лили отвори чантата и прерови дрехите. Не бяха от фин сатен, каквито носеха Мари и нейните момичета, а каквито носеха проститутките на пристанището. Протрити ботуши, пола на избелели червени райета, долна риза с набрано деколте и черен корсаж с връзки отпред. Артистичната страна на Лили, която ѝ подсказваше как да влезе в някоя роля, одобри костюма.

— Имаш ли нужда от помощ? — поинтересува се Ейдън.

Лили бавно разкопча копчетата от черен кехлибар на жакета си.

— Бива те за ролята на камериерка, доколкото си спомням.

— О, бива ме за много, много неща — промърмори той.

Това тя си спомняше твърде добре. Независимо от опасността, пред която бяха изправени, и от факта, че се намираха в публичен дом, почувства по кожата си топла тръпка, докато той я гледаше. Остави

жакета си и се обърна с гръб към него да разкопчае копчетата на роклята ѝ.

Пръстите му бяха сърчни и бързи, докато я разкопчаваше и смъкваше ръкавите ѝ. Роклята падна на пода с копринено прошумоляване и той се приближи да развърже корсета ѝ. Щом премахна преградите, тя почувства как прекара пръсти по вдлъбнатината на гръбначния ѝ стълб и топлината на милувката я прониза през фината коприна на ризата, която той ѝ бе подарил.

— Лили — прошепна и наведе глава, за да я целуне по нежния, уязвим тил. Устните му бяха разтворени, горещи, когато ги впи в нея, сякаш опитваше каква е на вкус. Лили потрепери и той пусна корсета на пода. Обви ръце около кръста ѝ и я притисна към себе си. Тя се изви до него и извика, когато той лекичко ухапа голото ѝ рамо.

— Вярваш ли ми, Лили? — попита и дъхът му парна кожата ѝ. — Вярваш ли ми, че ще те избавя?

— Вярвам ти, Ейдън — отвърна и за неин ужас осъзна, че това бе самата истина. Вярваше му, с него се чувстваше в безопасност. Дори тук вече не се страхуваше. — А ти на мен вярваш ли? Вярваш ли ми, че ще бъда до теб, докато не намерим Бомон?

— Да — отговори той. — Би трябвало да те заключа тук и да не те пускам навън, докато негодникът не умре. Но, бог да ми е на помощ, няма човек, който бих искал да е до мен в каквато и да е битка, повече от теб. Моя пламенна богиньо воин.

Тези думи означаваха за Лили повече от всичко друго. Те си вярваха; бяха заедно в тази беда. Поне още малко време нямаше да бъде сама.

Наведе се, хвана края на ризата, съблече я и пусна тънката коприна да се разпростре върху креслото. Взе онази от грубо платно и бързо я облече, преди да се подаде на изкушението и да се извърне към него, да сплете пръсти в косата на Ейдън и да притисне устните му до голите си гърди.

Подаде му черния корсаж и остави Ейдън да го нагласи около талията ѝ. Той мълчаливо пристегна връзките.

Докато се преоблече и разпусна косата си на объркани къдрици, прислужницата се появи.

— Мадам заръча веднага да ви заведе при Жасмин — съобщи тя с реверанс, така учтив, все едно прислужваше на кралицата. Излязоха

от гостната и тя ги поведе по таен пасаж, замаскиран зад главните коридори.

— Почакайте тук, моля — каза прислужницата, като ги въведе в малка стая. — Жасмин ще свърши след няколко минути.

Лили влезе в стаята, Ейдън я последва и затвори вратата. Беше още по-малка от гостната, пространство без прозорци, осветено само от свещите в един аплик. Докато премигваше, за да адаптира очите си към полумрака, забеляза тесен отвор с решетка по средата на една от стените, откъдето идваше по-силна светлина. Иззад този отвор чу как някакъв мъж викаше от удоволствие и плясъкът на камшик по гола плът.

Явно стаята беше предназначена за онези, които обичат да гледат. Лили видя железни халки, завинтени към стената с висящи от тях вериги. На масата в единия ъгъл имаше куп зловещи на вид инструменти, а в другия — кресло с метната върху него скъпа кожа.

Облегна се на стената и се вгледа в цялата тази обстановка. Помисли си за балните салони, за всички онези благовъзпитани и морални на вид хора, надянали маски на почтеност, за да пазят своето положение в двора на кралицата. Кой от тях ще припадне, ако знае, че съществува подобно място? И кой от тях тайно идва тук, плащайки на Мари огромна цена за върховния момент на тайно задоволство?

Едва не се разсмя, като си го представи. Но тогава си спомни великолепното, голо тяло на Ейдън, проснато под нея, и смехът ѝ се превърна в задушаваща кашлица.

Ейдън се приближи до малкия прозорец, надникна в съседната стая и се усмихна кисело.

— Не мисля, че Жасмин скоро ще дойде — каза той. — Засега е доста заета.

Лили застана до него, повдигна се на пръсти и погледна през прозорчето. Клиентът на Жасмин, едър, червендалест господин, беше наведен над брокатена отоманка със задни части във въздуха. Кожата беше вече порозовяла, но Жасмин — висока брюнетка, облечена с изискана черна кадифена бална рокля, още размахваше камшика над него.

— Беше много непослушен — изрече тя строго. — Мисля, че наказанието ти не е достатъчно. Струва ми се, че не се разкайваш искрено.

— Разкайвам се! Наистина се разкайвам — взе да плещи мъжът.

— Недостатъчно.

И камшикът отново изплющя във въздуха.

— Много е добра — отбеляза мрачно Лили.

— Не колкото теб.

Ейдън плъзна ръка около талията ѝ и завъртя Лили с гръб към стената. Улови я като в капан с ръце, подпрени от двете ѝ страни, притискайки тялото си към нейното. Наведе глава и мързеливо плъзна устните си по шията ѝ.

— Какво да правим, за да запълним времето, докато чакаме.

През ума ѝ минаха няколко неща, включващи тези вълнуващи инструменти, така услужливо оставени под ръка. И тогава той с устни очерта извивката на рамото ѝ, като нежно дразнеше със зъби кожата ѝ, и всяка мисъл излетя от главата ѝ. Знаеше, че трябва да го отблъсне. И да се съсредоточат върху тяхната цел... да открият Том Бомон. Но устните на Ейдън, неговата близост... той ѝ вдъхна желание да забрави. Да повярва, че на света съществува само той. И опасността, която ги дебнеше, само я изпълни с още по-пламенно желание.

Обхвана главата му и сплете пръсти на тила му. Той започна да я целува по-надолу, с езика си галеше нежната извивка на гърдите, повдигнати от стегнатия корсет.

Тя затвори очи и се остави само на усещанията. Той обхвана ханша ѝ и я притегли до себе си, за да почувства ерекцията му. Чуваше свистенето на камшика от съседната стая и виковете на мъжа, изпаднал в екстаз.

— Страхувам се, че и аз бях много, много непослушен — прошепна мрачно Ейдън. Хвана полата ѝ и бавно започна да я вдига над краката ѝ, докато не разголи бедрата ѝ, за да погали голата кожа над чорапите. Преди да успее да докосне нейната влажна, жадуваща най-интимна сърцевина, тя го отблъсна смеейки се. Той отстъпи, впивайки в нея изгарящ поглед. Нещо се случи с нея, когато усети как я гледа с това безумно желание в очите, от което кожата ѝ пламваше. Нещо хем непреодолимо силно, хем безкрайно необходимо, толкова великолепно след чувството на безпомощност от перспективата да срещне отново Том Бомон. Ейдън, този красив, силен и секси мъж, я желаше. Това като че ли ѝ даде сили, каквито дори не подозираше, че притежава.

Плъзна ръце по гърдите му и развърза връзката му, като същевременно го принуждаваше да отстъпва назад към стената. Когато той се облегна, все така впил поглед в Лили, тя бързо разкопча ризата му и откри гърдите му. Цялото му тяло се изопна и тя пак долови, че начинът, по който се взираше в една жена така съсредоточено, беше в съответствие с нейното желание, което той преценяваше и на което откликваше с устните си, с ръцете, с пениса си. Като че ли прозираше точно от какво се нуждае една жена, само като я гледа.

„Нищо чудно, че толкова много жени го обичат“ — мислеше си Лили, докато прекарваше пръсти по голите му гърди. Нищо чудно, че тя го желаше, след като толкова дълго беше отблъсквала и отричала своите желания, своята природа.

Кожата му беше гладка и топла, леко влажна от пот, мускулите — здрави. Прекара пръсти по плоския му корем, по хълбоците, сваляйки панталона му. Когато освободи пениса му, той подскочи възбуден докрай и с върха на пръстите си тя погали перлената капчица на неговия връх.

Ейдън простена и посегна към нея, но тя го хвана за китките и го притисна до стената. Вдигна ръцете му и уви пръстите му с веригата, която висеше там. На челюстта му потрепна мускулче и за миг тя си помисли, че той ще се отскубне. Но после се хвана по-здраво за веригите и тя се подсмихна.

Облегна се върху него и сложи длани на силните му рамене. Усети напрежението в мускулите му, докато се държеше.

— Беше много палав — прошепна тя и пое със зъби едното му зърно.

Ейдън изохка, когато тя леко го ухапа и засмука. Продължи да го обсипва със същите ласки по гърдите и надолу до тесния кръст. Плъзна дланите си към извивката на задните му части, като го дразнеше с нокти и притискаше върха на пръстите си към отвърстието му, преди да пренесе милувките си към окосмената горна част на бедрата.

— Как да те накажа? — погледна го тя замислено.

— Едно хубаво, здраво... ще свърши работа — отвърна той дрезгаво.

Лили се разсмя.

— Това не ми прилича на наказание, тъй де. Предполагам, че ще трябва да размахам камшика като Жасмин, но си спомням, че и това доста ти хареса. — Вдигна се на пръсти, за да прошепне в ухото му: — Мисля, че знам какво друго ти харесва...

Веригите издрънчаха, когато той стисна юмруци.

— Лили — изрече със заплашителен тон.

— Шшш.

Тя го целуна по шията и пощипна с устни извивката към рамото. Спусна се по тялото му, докато не падна на колене пред него. Отметна косата си и погледна нагоре към него. Очите му бяха премрежени, аристократичното лице — напрегнато, докато се взираше в нея. Вените на ръцете му изпъкнаха, когато уви още по-здраво веригите около юмруците си. Тя му се усмихна и плъзна разтворените си устни върху превъзбудения му член.

Веригите пак издрънчаха и ханшът му се изтласка към нея. Тя го задържа към себе си, като обхвана с ръце задните му части. Прекара езика си по дължината на пениса, вдъхвайки сладкия мускусен дъх на неговото желание. Неговото желание към нея.

Тя се плъзгаше, бавно, обхванала с една ръка основата на пениса му, докато не опря до гърлото ѝ, и тя преглътна.

— О, боже мой, Лили — изстена той. — Засмучи го. Точно така.

Тя се отдръпваше, докато устните ѝ не докоснаха чувствителния връх.

— Толкова си палав — каза тя и облиза отново цялата му дължина още по-възбуждащо. Взе в шепа натежалите му тестиси и почувства колко напрегнати са от неистовото му желание. След това пак го пое и го засмука.

Самообладанието на Ейдън рухна. С вик, същият като от съседната стая, освободи ръцете си от веригите и я хвана за раменете. Вдигна я, взе я на ръце и я отнесе до канапето в тъгла. Докато я носеше, тя усети, че опипом търси нещо, но след това я положи да легне и падна между разперените ѝ крака. Светът изчезна и остана само той.

— Какво правиш с мен, Лили? — промърмори Ейдън, докато целуваше шията ѝ с разтворени устни — горещи и влажни. Грубо запретна полата и дръпна надолу бельото ѝ, за да пъхне два пръста в

мокрите гънки. Разтвори ги и докосна леко онова местенце, което я караше да вика от удоволствие.

Когато тя посегна към него, той хвана китките ѝ със свободната си ръка и ги притисна върху възглавничките над главата ѝ. Отдръпна другата си ръка, макар че тя запротестира и се загърчи да се освободи от него. Виковете ѝ станаха по-гръмки, когато усети на китките си хладния метал на белезниците.

— Ейдън! — възмути се тя.

Той ѝ се захили.

— Не само аз съм палав, нали?

— Ейдън.

Помъчи се да помести свързаните си ръце, но веригата беше прикрепена към нещо и тя беше просната пред Ейдън. Беше в негова власт. Това би трябвало да я паникьоса, да се разкрещи... и да се страхува. Но някак, загледана в очите му, се почувства сигурна. Сигурна и изпълнена с прилив на дръзко, горещо желание.

Изви се към него с безмълвна, гореща молба, и усмивката му грейна от задоволство. Пъхна ръка между бедрата ѝ и ги разтвори още повече. Пак мушна един пръст в нея, после още един, и още един, възхитително грапави до чувствителната ѝ кожа. Затвори очи и се отдаде на усещанията от неговата ласка. Той наведе глава и устните му очертаха скулите ѝ до пулсиращото слепоочие.

— Мисля, че в другата стая почти приключват — каза той.

Лили се заслуша и долови, че виковете на мъжа са преминали в скимтене.

— Тогава няма ли да побързаш?

Той се подсмихна.

— Ах, колко тъжно. Предпочитам да те държа вързана тук напълно в моя власт.

— Бъди послушен и може да ти разреша да го направиш отново.

— Не съм ли винаги послушен, Лили? — Отдръпна ръката си, коленичи между краката ѝ и тя почувства върха на пениса му, когато започна да се плъзга в нея постепенно и бавно, сантиметър по сантиметър. — Много, много послушен.

Лили изстена. Той влезе по-дълбоко и още малко по-дълбоко, докато ненадейно се отдръпна и после се изтласка вътре докрай.

Въртеше ханша си, влизайки даже по-дълбоко, отколкото тя си мислеше, че е възможно.

— Точно сега си много послушен — потвърди тя. Копнееше да го докосне, да прекара пръсти през косата му, по изопнатите мускули на гърба му, но беше вързана. Можеше само да се извива към него, повече и по-близо, докато престана да усеща къде свършва той и къде започва тя. Бяха като едно същество.

— Люби ме, Ейдън, люби ме — шепнеше и той забърза своя ритъм. Тя посрещаше всеки негов тласък, напрежението у нея растеше все по-бурно и диво, докато не се изплаши, че ще се пръсне заедно с него. Изкрещя несвързано, изви ханша си под неговия, докато удоволствието ѝ не стигна до екстаз. Изкрещя името на Ейдън.

Тялото му се изопна върху нейното и той престана изведнъж да движи ханша си.

— Лили — прошепна, точно преди да свърши бурно разтреперан. Отпусна се до нея и посегна да разкопчее белезниците.

Лили въздъхна, извърна лице и се загледа в червените стени. Внезапно се почувства толкова уязвима, толкова... тъжна, без да съзнава защо. Той взе ръката ѝ и тя почувства лекото, нежно докосване на устните му върху бледите, червеникави белези на китката ѝ. Испита ненадейно желание да дръпне ръката си, да се свие на кълбо и да се разплаче.

Но нямаше време да разгадае защо се чувства така. Стаята до тяхната утихна.

Ейдън се изтърколи от канапетото и тя чу, че събира дрехите си и се облича. Бавно се надигна, придърпа полата върху краката си и се огледа за бельото си. Вратата се отвори и Жасмин застана на прага.

Усмихна се, докато наблюдаваше Лили и Ейдън.

— Виж, ти. Изглежда не сте скучали. Мари ми каза, че искате да откриете сестра ми.

* * *

Ейдън държеше Лили за ръка, докато вървяха по тясната уличка. От двете страни се издигаха груби каменни стени, смрадта на гниещ

боклук и на острия мирис от близката река бяха силни, но беше странно тихо. Вратите и прозорците бяха залостени.

Лили също беше тиха. Едва ли бе промълвила и дума, откакто излязоха от дома на мадам Мари, просто вървеше с него и го оставяше да я води, докато търсеха адреса, на който Жасмин каза, че сестра ѝ обикновено може да бъде намерена. Лицето ѝ изглеждаше невъзмутимо и спокойно под диплите на шала и всичките ѝ емоции бяха тайна за него. Твърде много ли ѝ дойде грубият секс в публичния дом на Мари?

— Добре ли си? — попита тихо.

Тя кимна.

— Чувствам се отлично.

Не каза нищо повече и Ейдън реши да не смущава мислите ѝ... засега. Имаха задача в момента. Но нямаше да се примирява твърде дълго с нейното мълчание.

— Мисля, че е тук — посочи той къщата в края на уличката. Изглеждаше съвсем като другите, тъмна и недодялана, със затворени прозорци, но олющената черна врата беше белязана с тайнствени, бели, ориенталски символи. Няколко каменни стъпала водеха надолу към друга врата на нивото на сутерена.

Слязоха по стълбите, ботушите им чаткаха по изронения камък. Ейдън почука на вратата и Лили се притисна до него, все така мълчалива и бдителна.

Дребничка старица със сбръчкано лице и разрошена посивяла коса откряна едва-едва вратата и надникна навън.

— Жасмин ни изпрати да намерим Руби — каза Ейдън. Старицата се опита да затръшне вратата, но той мушна крак в пролуката. — Ти не искаш да ни отпратиш — продължи със строг, мрачен тон.

Жената промърмори нещо на някакъв език — може би руски или полски. Взря се свирепо в него с малките си черни очички, но отвори вратата.

— Всички ли правят, каквото пожелаеш? — прошепна Лили в ухото му.

— Щом разберат какво е по-добре за тях.

Старицата ги поведе по тъмен, тесен коридор и в края му стигнаха до някаква отворена стая. Като че ли се озоваха направо в ада

— тъмно, замъглено пространство, където светлееха само червено-оранжевите кръгове на маслени лампи. Припламваха искри, когато се палеха лулите, и после угасваха. Плътен, лепкаво сладникав облак обгръщаше всичко.

Лили конвулсивно впи пръсти в ръкава на Ейдън и той ѝ хвърли загрижен поглед. Тя се взираше в обстановката леко смръщена и той си спомни какво му бе казала... че майка ѝ е била пристрастена към опиума.

Била ли е Сандрин една от тези фигури, проснати върху мръсните дюшеци на пода, вдишващи парата от лулите и смъкващи се със затворени очи във вцепенение? Гледала ли е Лили всеки ден тази сцена, вдишвайки тежкия дим на опиума, все едно е парфюмът на майка ѝ?

Старицата посочи една кушетка в ъгъла.

— Госпожица Руби — каза тя и изчезна в мрака.

Ейдън прегърна Лили през рамене, сякаш да я защити.

— Искаш ли да почакаш тук? — попита тихо. — Ще говоря с нея, ще разбера, каквото ни е необходимо, после ще си тръгнем.

Лили се облегна на него и поклати глава.

— Тя няма да иска да говори. Не е тук, а в някакъв свой свят. Зная как да изтръгна сведения от човек, когато е под въздействието на опиума.

— Намирала ли си майка си на места като това?

— Тя никога не ходеше в бордеите. Не пушеше опиума. Пиеше го с вино, работата при мадам Джозефин имаше и своите привилегии... доставяха ѝ виното лично. — Усмихна се с горчивина. — Беше безсилна.

Побърза към кушетката с изопнати рамена и високо вдигната глава, като че ли храбро слизаше в ада съвсем сама. Ейдън я застигна и двамата коленичиха до жена, излегнала се на една страна. На масата до нея имаше принадлежности за пушене на опиум — лула, маслена лампа и малко, лепкаво топче в един съд.

Жената приличаше много на Жасмин — висока и тъмнокоса, но беше кльощава и бледа като ефимерен призрак. Косата ѝ висеше сплъстена върху раменете, разголени от разхлабения корсаж. Загледа ги втренчено с мътен, безизразен поглед. Поглаждаше лулата с костеливи пръсти.

— Кой сте вие? — попита.

— Твоята сестра Жасмин ни изпрати — отговори Лили. Стисна устни, докато се вглеждаше в похабената жена. Ейдън видя, че не е единственият, който може да накара хората да го слушат.

— Тя знае ли? Знае ли, че не искам да си тръгна оттук? — Руби се изсмя дрезгаво и най-накрая се закашля. — Все се мъчи да ме спасява.

— Не и този път — каза Ейдън. — Прати ни при теб да те попитаме нещо.

— За какво?

— За местонахождението на Том Бомон.

Сънливостта на Руби изчезна и тя присви очи. Опита се да се надигне и да седне, но не успя.

— Ако знаех къде е този боклук, щях да бягам надалеч. Никога повече не искам да го виждам. — Обърна глава, за да им покаже дълъг, тънък белег на челюстта и отрязаната, долна част на ухото, а горната приличаше на пихтия. — Той ме обезобрази.

— Не си единствената, която иска да се отърве от него — каза Лили. — Точно това се опитваме да постигнем. Но ни е необходима помощта ти.

Руби тихичко изсумтя.

— Необходимо ви е повече от това, да заловите такъв като Бомон. Но ви желая успех.

Ейдън я хвана за ръка, за да не се изтърколи от кушетката.

— Кога за последен път го видя?

Руби затвори очи, като че ли изпаднаше отново в ступор. Ръката ѝ увисна безжизнена в неговата и той я пусна. Но Лили се наведе, хвана я за раменете и я разтърси силно.

— Къде е той? — попита.

— Не знам — отвърна Руби. — Но познавам една жена, която може и да ви каже. Моята приятелка Сара в Дяволското свърталище. Не ще да се разкара от него, тъпата повлекана.

— Къде живее? — попита Лили.

Щом се сдобиха с адреса, оставиха Руби да потъне отново в нейните опиумни сънища. Улицата беше така пуста, както и преди, но небето беше започнало да просветлява и от реката се затъркаля мъгла. Нощта се изнизваше.

Лили се облегна на рамото на Ейдън, той сведе поглед към нея и видя колко бледо и изтощено е лицето ѝ.

— Къде е семейството ти, Лили? — попита той.

— Днес има премиера — отвърна тя. — Известно време няма да им липсвам.

— Тогава да вървим — предложи той и я прегърна през талията.
— Ще отидем в моя дом за няколко часа.

— Не бихме ли...

— Не — твърдо рече той. — Имаме нужда от почивка и храна, преди да тръгнем да търсим Бомон, пък и ти изглеждаш като че ли всеки момент ще припаднеш. Хайде, ще поспим малко в моето легло...

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Такова хубаво момиче, много хубаво.“

Лили почувства леко, мигновено докосване в косата си и едва не изкрещя, но осъзна, че това беше само сън. Смътен, неясен, сивкавобял сън, но сън, от който не можеше да се изтръгне.

Долавяше сладкото благоухание на парфюм с мирис на рози и мускус и тежкия, пресищащ дъх на опиум, който заседна в гърлото ѝ. Извърна се и видя майка си, и именно тя я галеше по косата. Говореше ѝ нежно с онзи напевен, френски акцент. Сандрин беше полулегнала на своето канапе, покрито с лъскав розов сатен, тъмната ѝ коса се стелеше около нея като къдриците на морска сирена, очите ѝ бяха премрежени от наркотика.

— Толкова хубаво — промърмори тя. — Същото като мен, нали?

— Не — прошепна Лили. Заливаше я потоп от най-различни чувства, които бе потискала и отхвърляла много дълго. Скръб, разкаяние, любов. — Не, аз не съм като теб.

Сандрин се разсмя.

— Разбира се, че си, *ma petite*. Не можеш да избягаш от себе си, от произхода си. Аз съм част от теб. — Усмивката ѝ стана шеговита. — Твоят изискан благородник като че ли цени високо точно това. Моята дарба. Едва забележимия жест на улиčníца...

— Не!

Лили завъртя глава като обезумяла, но Сандрин само се разсмя. Посегна да вземе чашата си с вино, но тя се разля — ясна, кървавочервена диря върху розовия сатен и бялата кожа на майка ѝ.

Лили се помъчи да побегне, но нечия груба ръка я сграбчи и рязко я обърна. Озова се лице в лице с Том Бомон, който се заливаше от смях на нейните усилия да се освободи и на крясъците ѝ. Колкото повече се дърпаше, толкова повече се затягаше хватката.

— Моля те, моля те...

— Моля те!

Лили вцепенено седна в леглото и в първия момент се обърка къде се намира. Следите от съня още се носеха около нея, като оттеглящи се, студени струйки мъгла и тя едва ли не се изплаши, че пак е дете и се крие в ненадеждния подслон на онзи вход. Но после чу нечие дишане до себе си, обърна се и видя Ейдън, който спеше, и си спомни, че са в неговия дом.

Когато посред най-тъмния час на нощта със сетни сили влязоха, се проснаха върху леглото, както бяха облечени, и заспаха капнали от умора. Ейдън спеше проснат по гръб с разперени ръце. Косата му беше разрошена и паднала върху лицето му, Лили въздъхна, загледана в него.

Колко много направи за нея този мъж. Преследва злодеи из цял Лондон, през коптори и бордеи, и мръсни улици, би се и бяга, и буквално я носи, когато имаше нужда. Никога не бе имала защитник. Все сама беше. Но дори сега, след като Том Бомон се скиташе на свобода из града, а миналото бе тъй близо, че можеше да протегне ръка и да го докосне, вече не се чувстваше толкова самотна.

Ейдън беше много повече, отколкото си беше мислила. И това някак я подтикна да повярва, че и тя може да бъде нещо повече.

— О, Ейдън — промълви. — Много съжалявам, че те въвлякох в тази беда.

Загърна раменете си с одеяло и стана от леглото. Повече не можеше да спи, но той имаше нужда от сън.

Отиде до прозореца и открехна завесите да надникне навън. Беше още тъмно, но небето леко просветляваше. Скоро уличните лампи щяха да изгаснат и щеше да започне новият ден. Искаше ѝ се да задържи тази светлина и да остане в този тих, мирен миг, когато беше с Ейдън и нищо не можеше да ги застигне.

Погледна към леглото, където спеше, и сърцето ѝ се сви при гледката, която представляваше лицето му върху изпомачканите чаршафи.

Кога престана да бъде предпазлива и той се промъкна в душата ѝ? Не си спомняше... като че ли винаги го беше носила в сърцето си, винаги е бил едно с нея. Когато отново бъде изтръгнат от живота ѝ, ще се отвори ли у нея кървяща рана?

— О, Ейдън — прошепна.

Извърна се и престана да го гледа. Седна до писалището в ъгъла и потърси нещо да се поразсее. Там имаше книги и куп страници, гъсто изписани със самоуверения почерк на Ейдън. Някои от думите и редовете бяха зачекнати и заместени с други.

Лили забеляза познатите указания за интонация и диалогичната форма, което ѝ спомни първия им разговор, когато ѝ каза, че иска да пише пиеси. Значи пише пиеси тук, в тишината на своята стая. Какво ли е излял на хартията? Не можа да се сдържи, взе най-горната страница и се вгледа в изписаните думи, сякаш те можеха да ѝ дадат някакво указание за разгадаването на тайнствения мъж, който вече означаваше твърде много за нея.

За нейна изненада не беше история за драматични, исторически събития и героизъм, или любовна история от приемните салони, каквито бяха много на мода в момента по лондонските сцени. Вместо това сюжетът беше мрачен и действието се разиграваше в кръчми и заведения като на мадам Мари, където персонажите се сблъскваха всеки ден с грубата реалност на живота. Докато четеше, увлечена от интригата, разбра, че Ейдън боравеше изключително талантливо с думите. Беше уловил в съвършенство ритъма на речта, изобразявайки душевната същност на героите посредством думите им и отношенията им.

Главното действащо лице беше шапкарката Нел, която със своята остра съобразителност държеше на разстояние всичките си ухажори. Един мъж — моряк на име Уил, очевидно беше неин любим, но пред любовта им се изпречваха много препятствия... амбицията на Нел да скъса с търговията на шапки, работата на Уил, красив разбойник, който ухажва Нел. Заобиколени бяха от света на мюзикхолове и кръчми, от приятели и врагове на Нел, продавачки, слугини, работници — всеки със своята драма, със своята радост и скръб.

Пресъздаден бе цял един свят, населен от истински и цялостни хора, описани реалистично.

Но страниците свършиха бързо, при това насред сцена с опасна ситуация. Лили едва не изруга, когато видя, че няма повече. Пиесата я погълна изцяло и я пренесе в света, който Ейдън беше сътворил. Свят на хора, които тя познаваше твърде добре.

Сложи ръка на последната страница и премигна, като усети парването на внезапно избликналите сълзи.

— Лили? — повика я Ейдън от леглото с пресипнал от съня глас. Надигна се и огледа стаята. Раменете му изглеждаха напрегнати.

— Тук съм — отговори тя.

— Какво правиш?

— Открих, че ти, Ейдън Хънтингтън, си ужасен измамник.

Ейдън спусна дългите си крака от леглото и бавно отиде до писалището. Очите му бяха присвити.

— Прочете ли това?

— Да. И не мога да повярвам, че живееш, преструвайки се на безгрижен женкар, след като имаш този изключителен талант. Разбираш хората, обрисуваш ги с думите си. — Лили мъчително преглътна. — Защо не се изявиш? Всеки театър ще се гордее да постави твоя пиеса.

В отговор Ейдън се намръщи и грабна листовете. Те се разхвърчаха по пода.

— Никой не биваше да вижда това. Какво ще каже обществото за син на херцог, който се осмелява да пише за кръчмари и шапкарки?

— Ейдън! — Лили стана от стола и коленичи да събере разпилените листа. Чрез тези скъпоценни страници беше надникнала в душата на Ейдън. — Можеш да ги поставиш анонимно. Никой няма да знае. Но ако семейството ти разбере...

Той се изсмя горчиво.

— Не мислиш ли, че за тях вече съм малко или повече пройдоха, Лили? Пиша за себе си. Нищо повече.

Коленичи до нея, събра разпилените листове от ръкописа и го прибра в едно чекмедже.

— А не бива. — Обхвана лицето му, за да го накара да я погледне. — Зная какво означава да обичаш семейството си и да не се вписваш съвсем в него, Ейдън. Винаги да се чувстваш... встрани. Сам. Да наблюдаваш живота с преструвка и никога да не си самият ти.

— Лили. — Ейдън стисна ръцете ѝ и в хубавите му очи тя видя нещо, което никога до този момент не беше забелязвала. Болка. — Твоите родители, твоите братя и сестра ти те обичат. Тяхна сестра си. Но аз никога няма да бъда син на херцог. Пиша тези пиеси, за да помня света, който разбирам, но към който също така не принадлежа.

Лили поклати глава.

— Обичам семейството си, но никога не забравям, че не съм истинска Сен Клер. Помня какъв беше животът ми преди тях, без значение колко много се старая да забравя. Помня рождената си майка. И откакто Том Бомон се върна... — Потрепери. — Помня и него. Почти бях убедила себе си, че онези дни са били само кошмар, но преживяното тогава е самата действителност.

Знаеше, че няма да може да разкаже тази история, ако Ейдън я гледа с неговите ясни сини очи, които виждаха всичко. Изправи се и отиде до прозореца. Притисна дланите си до хладното стъкло и се загледа надолу към безлюдната, обвита в мъгла улица.

Изглежда Ейдън почувства какво искаше тя от него и остана, където си беше. Просто безмълвно я слушаше.

— Разказах ти, че напуснах тайно мадам Джозефин след смъртта на майка ми, и че Том Бомон ме намери. Караше ме да крада, но не и да проституирам, заради което избягах от публичния дом. Сприятелих се с някои от другите деца. Имах храна, място за спане. Не ми се струваше чак толкова лошо. Докато...

Гласът ѝ заглъхна и чу, че Ейдън се изправя. Вдигна ръка да го предупреди да не се приближава. Щеше да рухне, ако той я докоснеше.

— На никого не съм разказвала този епизод от историята, Ейдън. Мислех си, че наистина мога да избегна живот като на майка си, че макар и труден, моят живот не беше чак дотам лош. В някои кръгове тя беше знаменитост. Това обяснява защо Бомон ме беше издирил. Каза, че ще бъде жалко да похаби семейната дарба. Когато протестирах и се опитах да избягам, той... той ме затвори. Изнасили ме. Каза, че като ме обучат, ще отида в някой от неговите бордеи или на улицата. Но Сен Клерови ме прибраха, преди това да се случи повторно, и аз... аз...

Повече не можа да продължи и от нея се изтръгна ридание, преди да успее да го потисне. Притисна пръсти към лицето си. Сега той щеше да я намрази, да се отвърне от нея с отвращение, този изключителен мъж, различен от всички, които познаваше. На никого не беше казвала какво ѝ бе сторил Том, дори на своите родители, и за момент се почувства отново потопена в целия онзи ужас.

— Сега виждаш колко... колко омърсена съм — продължи тя. Потри болезнените си очи, като че ли можеше да изличи някогашните образи. Изведнъж почувства ръката на Ейдън около талията си и отвори очи. Той беше коленичил пред нея и я гледаше. Бледосивата

светлина на зората падаше върху съвършеното му лице и тя видя изписани там най-странни чувства — гняв, решителност и дълбока нежност.

Обзе я силно чувството, че преживява онзи момент от поема или приказка, когато рицарят се заклева във вярност на своята дама и ѝ дава обет, че ще бъде неин закрилник. Като че ли онова, което криеше в душата си, се разпростря до нейното потайно сърце, уви се около него и я свърза към себе си.

— Лили — каза пресипнало. — Обещавам ти, че ще го открия, и този път няма да има полицаи, няма да има затвор. Ще го убия и той повече няма да те нарани.

Лили не можеше да отрони и дума, гърлото ѝ беше свито и само поклати глава. За нея Ейдън беше по-голяма заплаха, отколкото Том Бомон някога е бил. Понеже Ейдън покори сърцето ѝ и тя се страхуваше, че то няма да ѝ принадлежи. Всичките тези години на предпазливост и емоции, от които се пазеше, са били напразни. Ейдън предяви права над нея без всякакво усилие, само с усмивка.

Прекара пръсти през косата му и се загледа в него.

Изведнъж на вратата силно се почука, Лили го пусна и извърна лицето си. Ейдън се изправи и когато тръгна да отвори, ѝ хвърли само един изпитателен поглед, от което ѝ олекна. Ако беше я притиснал, ако беше я целунал, се страхуваше, че щеше да рухне и никога нямаше да успее да се съвземе.

Чу как минава през всекидневната, отваря вратата, после чу гласове, които забързано обясняваха нещо. Обу припряно обувките си, приглади косата си и се приведе донякъде в ред, преди той да се върне.

Изразът му беше непроницаем като на мраморна статуя, когато ѝ показа набързо написана бележка.

— От Дейвид е — съобщи той. — Открил е нещо.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ейдън я държеше за ръка, докато криволичеха по тесните улички в Дяволското свърталище. Вече се разсъмваше, първите лъчи на зората се промъкваха сред неприветливите бедняшки къщи и всички крадци и проститутки се бяха изпокрили. Срещаха само перачки и докери, които отиваха на работа през деня, и те зяпваха под бонетата и шапките си, когато Лили и Ейдън минаваха покрай тях.

Лили не беше проронила и дума, откакто излязоха от дома на Ейдън. Разреши му да я хване за ръка, но той чувстваше, че тя се затвори в себе си, гледаше го с невиждащи очи. Нямаше да говори с нея, не още, но знаеше, че нещо дълбоко се бе променило помежду им, когато я прегърна през талията и се закле, че ще убие Том Бомон заради онова, което ѝ беше причинил.

Не искаше просто да убие негодника, искаше да го разкъса на парчета, бавно и мъчително, защото онзи ужасен проблясък на болка в очите на Лили се дължеше на него. Цивилизованото, аристократично лустро на Ейдън се смъкна, остана само инстинктът му да преследва. Ако беше сам в момента, знаеше, че ще гони Бомон като животно, каквото си беше, и ще го разкъса.

Но не беше сам. Лили беше до него и трябваше тя да реши какво следва.

Ейдън се обърна да я погледне. Беше заметнала шала върху главата и раменете си, за да скрие костюма си. Тя също го гледаше изпод диплите на черния шал. Тази сутрин се бяха разкрили един на друг по толкова неподправен начин, дори груб, без преструвки, че Ейдън се бе почувствал уязвим. До този момент никой не беше се държал така с него.

Никой друг не е бил толкова важен за него, освен той самият. Но сега Лили беше важната. Не само беше вдъхновение за творбите му или незаменима любовница и развлечение. Беше... повече. И не знаеше какво да прави с този ужасен извод. Беше му непонятно.

Случилото се между тях, изглежда и на нея ѝ беше дошло изневиделица. Тя беше затворена в себе си, сдържаше се пред него, криеше се зад защитните си стени. Ако искаше да си я върне... а още не знаеше иска ли... щеше да се наложи да не я оставя на мира.

Но сега трябваше да открият Бомон и да приключат с него веднъж завинаги.

— Тук ли е? — попита Ейдън. — Мисля, че тази къща описва Дейвид в бележката.

Лили кимна, все така мълчалива. Последва го по тясната дървена стълба, издигната до стената на много стара сграда, построена почти само от дърво. Повечето прозорци бяха отворени и оттам се носеше какофония от детски плачове, плесници, както и миризма на пържен лук, варено зеле и остър дъх на луга.

Като стигнаха стълбищната площадка, видяха, че вратата се полюшва отворена. Прогнилото дърво беше разтрошено, сякаш някой яростно беше блъскал, по пода вътре бяха разпилени изпочупени грънци. От вътрешната стая някой пискливо ридаеше. Ейдън побутна Лили зад себе си и надникна.

Дейвид стоеше до варосана, опушена стена със скръстени пред гърдите ръце и невъзмутимо наблюдаваше нещо. Носеше груба вълнена дреха, но иначе изглеждаше както и по-рано — с риза без яка и пусната дълга коса. Нямахте рани или следи от кръв.

— Дейвид — повика го тихо Ейдън и брат му се обърна да го погледне.

— Ах, ето те и теб — каза спокойно Дейвид, като че ли се срещаха в бален салон или в клуба „Сейнт Джеймс“. — Виждам, че си получил бележката ми.

Ейдън влезе с Лили, като я държеше все така близо до себе си.

— Какво става? — попита Ейдън брат си.

— Познавам някои хора на доковете, също като теб, братко — отвърна Дейвид. — Може би си спомняш Моли?

Ейдън рязко кимна. Моли... една от жените на брат му. Дейвид не си позволяваше често любовни истории, но когато му се случеше, неговите любовници оставаха крайно привързани и предани към него, дори след края на романа. Имаше широки познанства за човек, който отказваше да напуска често имението в провинцията.

— Моли чула от нейна приятелка, която проституира на улицата, където една от любовниците на Бомон има квартира. Видели са го да се спотайва там, след като избягал. Стана ясно, че е същата Сара, за която ми изпрати известие. Дойдох тук, но Бомон вече беше изчезнал, след като излял лошото си настроение върху горката жена.

Ейдън погледна вратата към другата стая. Риданията бяха престанали и сега се чуваше шушукане на женски гласове с груб акцент.

— Тя знае ли къде е отишъл?

Дейвид сви рамене.

— Не можах да разбера кой знае какво от нея. Може би ще имаш повече късмет, братко. Имаш по-мек маниер от мен, когато става въпрос за жени.

Погледът му се плъзна към Лили.

Лили също се загледа в него.

— Мисля, че старата ви бавачка е съвсем права — каза тя.

Дейвид вдигна вежди.

— Моля?

— Вас двамата лошите феи са ви подменили със синовете на херцога — отговори тя. Дейвид отметна глава и избухна в смях.

— А вие бяхте... госпожа Никълс, нали? — уточни Дейвид. — Ние сме ужасно разочарование за нашия баща.

— Но знаем как да оправим нещата, когато се налага — добави Ейдън.

— Започвам да се уверявам в това — промърмори Лили.

— Отивам да видя мога ли да убедя Сара да ми се довери — каза Ейдън. Влезе в другата стая с Дейвид и Лили след себе си. Стаята беше нещо като спалня с тесни сламеници до една от стените и сандък, по мръсния под бяха извадени и разпилени дрехите. Млада жена се беше свила на леглото с наведена глава и кичури от русата ѝ коса скриваха лицето ѝ. Мършавите ѝ рамене, загърнати с халат, се тресяха от сподавени ридания. Друга по-възрастна беше коленичила до нея, шушукаше ѝ нещо на ухо и ѝ подаваше стъкленица с ейл.

— Шт, тихо, момиче — говореше тя. — Отиде си. Стига вече, престани да плачеш.

— Ще се върне — подсмъркна момичето. — Винаги се връща. Даже когато си мислиш, че е изчезнал...

— И кога може да се очаква, Сара? — попита тихо Ейдън.

Жената сепнато вдигна глава, напрегната като преследвано животно, и Ейдън с болка видя, че лицето ѝ беше цялото в рани и синини. Тя избърса засъхналата кръв под носа си.

— Вие пък кои сте?

— Този ми е брат — отвърна Дейвид с мек, ласкав глас, с какъвто успокояваше своите подивели коне. — Моли ни изпрати, помниш ли?

Сара кимна боязливо.

— Помня. Ами, не знам кога ще се върне, тъй че на друго място го търсете. Пари ли ви дължи или нещо друго? Рекох му да не се замесва с богаташи. — Мътният ѝ поглед се плъзна покрай Ейдън и когато попадна върху Лили, облегната на рамото му, тя се ококори. — Ти?

— Здравей, Сара — поздрави я Лили. — Много време мина, нали?

Ейдън сведе поглед към нея и видя, че наблюдава другата жена невъзмутимо. Твърде невъзмутимо. Напомни му как се държа с Мари в публичния дом.

— Познаваш ли я?

Лили кимна.

— Работеше за Том, както и аз. Крадахме около театрите. Предполагам, че тя си е останала джебчийка. Трябваше да се досетя, когато Руби ни каза. — Отдръпна се от Ейдън и коленичи до леглото. — Какво се е случило тук, Сара?

Сара впи поглед в нея.

— Той те търси, знаеш, Лил. Тогава му се изплъзна и той не може да го понесе.

— Зная. Сблъскахме се няколко пъти, откакто е в Лондон — каза Лили. — Къде е сега?

— Не е ли хукнал да те търси? Взе последните ми пари, направи на пух и прах къщата, като през цялото време бълваше проклетия по твой адрес и по адрес на ония шикозни Сен Клер. Смърдеше на прекалено много пиячка, беше си пиян — каза Сара. — Щях да се разкарам от града, ако бях на твое място, Лил.

— Като че ли теб те нямаше доста време, Сара.

Гласът на Лили беше спокоен, но Ейдън забеляза вцепенения ѝ гръб и слабото потреперване на пръстите ѝ.

— Не всички сме такива късметлийки като теб — каза нацупено Сара. — Ама късметът ти да не е вечен?

— Къде отиде той? — попита Лили.

— Де да знам. Все обикаля ония Сен Клер и театъра, може би Джими...

— Джеймс ли? Театърът? — Лили погледна Ейдън паникьосана. — Маджестик ли?

— Че откъде да знам? Не съм работила по театрите от години. Но той мисли, че ще те намери там.

— Да тръгваме — каза Ейдън. Хвана Лили за ръка и ѝ помогна да се изправи.

Лили отвърза от талията си кесията и я сложи в ръката на Сара.

— Тръгвай, Сара, напусни Лондон — посъветва я кротко.

Сара само кимна и извърна лицето си. Лили тръгна с Ейдън, но той забеляза празнотата и отчаянието в очите ѝ, почувства колко напрегната е ръката ѝ, като че ли всеки миг тази жена щеше да се разпадне. Знаеше какво си мисли в този момент... можеше тя да е на мястото на тази пребита нещастница, свита на леглото, съсухрена и състарена.

Но тя повече никога нямаше да изпитва този страх, не и ако ѝ помогне. Повече никога нямаше да бъде наранявана.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лили чу шумните разговори откъм салона, докато с Ейдън влизаха през задния вход на театъра. Имаше още време до вдигането на завесата за вечерното представление, но аристократичната публика вече се бе настанила в ложите, очаквайки още една възшебна нощ в театър „Маджестик“. Атмосферата беше наситена с възбуда, мирисът на театрален грим и дим от свещи се усещаше най-натрапчиво. Някъде зад кулисите се чуваха удари с чук, свидетелстващи за поправки в последната минута, гласът на баща ѝ се извисяваше над шумотевизцата. Една най-обикновена вечер в театъра за фамилията Сен Клер.

Но сърцето на Лили глухо биеше, кръвта в ушите ѝ бучеше, кожата ѝ настръхна от остро предчувствие. Нещо тук не беше наред.

— Ще погледна в гримьорните — каза на Ейдън и брат му, които вървяха точно зад нея.

— Идвам с теб — съобщи Ейдън. Категоричният му тон не търпеше възражения.

— Аз какво да правя? — попита Дейвид.

— Провери ложите — предложи Лили. Посочи към бляскавите от позлата ложи над главите им, обвити с червени драперии и благопристойна тишина. Но всеки можеше да се спотаи в сенките им. Докато Дейвид се отдалечаваше с решителни крачки, хвана Ейдън за ръка и го поведе покрай мястото за оркестъра и тайния свят зад кулисите.

Никога не беше осъзнавала колко много места имаше в театъра, където можеше да се скрие човек. Виещи се, тесни коридори, много прилични на уличките в старите бедняшки квартали, които се разклоняваха във всички посоки, гримьорни, складове и стаи за репетиции.

Декори и всякакъв реквизит бяха подпрени безразборно до стените, чуваше приглушени гласове от сцената над главите им. Но пространството зад кулисите беше зловец и нямаше жива душа. Всяка сянка от небрежно окачен костюм или фалшиви доспехи се

поклащаше заплашително. Лили потрепери и се хвана още по-здраво за ръката на Ейдън.

В подножието на стълбището, което водеше към семейните гримьорни, Лили спря да си поеме дъх. Заслуша се да долови някакъв друг звук отвъд познатия шум в театъра. Том Бомон беше някъде тук. Усещаше го от погнусата, която изпитваше, от бодежите във върховете на пръстите си. Инстинктите ѝ от живота на улицата, изострените сетива, които я опазиха жива тогава, бяха нащрек.

Но сега не беше сама, както по онова време. Ейдън ѝ пазеше гърба. Обърна се да го погледне. Той я наблюдаваше, без да откъсва очи от нея. Неговото спокойствие успокои и нея и загледана в очите му, разбра, че знае какво си мисли. Той се размърда, рединготът му се разтвори и тя вида затъкнати в колана му кинжал и пистолет.

Изведнъж остър писък, внезапно секнал, разцепи зловещата тишина зад кулисите. Понесе се по стълбището, преди да изчезне, и тишината стана още по-ужасяващо тревожна.

— Изабел! — извика Лили. Подхвана полата си и се спусна през глава нагоре по стълбите и по коридора със затворени врати от двете страни. През малко прозорче навлизаше бледа дневна светлина, която осветяваше отворена врата в края на редицата от врати. Беше гримьорната на Изабел и Лили се спря, колкото да извади своя нож, затъкнат в каишката над единия ботуш, преди да надникне вътре.

— Не — промълви. — Не, не, не.

Ейдън я дръпна и я притисна до стената, но тя видя над рамото му опустошението в малката стая. Табуретката пред тоалетната маса на Изабел беше прекатурена, гримовеите ѝ бяха разпръснати по пода и размазани. Кадифеният костюм на Херо представляваше смачкана купчина на пода. На единия ръкав имаше ужасно червено петно, което приличаше на кръв.

Но Изабел я нямаше.

Лили блъсна раменете на Ейдън и той я пусна. Подпря длани на съсипаната ѝ тоалетна маса, сърцето ѝ се усмири, когато видя неграмотно надраскана бележка, затисната с преобърнатото шишенце парфюм на сестра ѝ.

„Ела да ме хванеш, Лили, момичето ми.“

Обхвана я ледено спокойствие. Като че ли можеше да чуе и да подуши много по-остро, но чувствата и страховете ѝ бяха изчезнали. Смачка мазната бележка в юмрук.

— О, ще те хвана — прошепна. — И тогава горчиво ще съжаляваш.

— Лили — каза Ейдън и тя почувства как докосна ръката ѝ. — Къде отива?

Тя затвори очи и се заслуша. Някъде в лабиринта от коридори се затръшна врата и тя разбра.

— Отива към покрива.

— Предполагам, че няма никакъв смисъл да ти нареждам да останеш тук и да доведеш Дейвид и братята си, а аз да отида след Бомон сам — каза Ейдън.

Лили поклати глава.

— Познаваш ме твърде добре, Ейдън. Той преследва мен. Ако ме види, ще пусне сестра ми.

Ейдън я загледа и за миг, тя беше сигурна, че ще я сграбчи, ще я завърже тук и ще подгони сам Том. Обърна се, готова да побегне, и тогава той рязко кимна.

— В такъв случай не се отделяй от мен — нареди той.

Лили тръгна с него към вратата в дъното на коридора, откъдето се стигаше до виеща се стълба. Тя водеше към сцената — най-краткият път от гримьорните дотам. После продължаваше към пасажите над сцената и най-накрая — до плоския покрив. Лили знаеше, че сценичните работници и братята ѝ често се промъкваха горе да пушат тайно, но иначе беше пусто. Представлението беше започнало и чуваше колебливите реплики на актьорите, тъй като Херо не беше излязла на сцената.

След това чу още един заглушен вик и тъп удар, после грубиянски мъжки глас, който ругаеше. Не идваха от покрива, а от пасажите. Лили посочи вратата и Ейдън кимна. Той извади пистолета и с другата ръка я хвана здраво за лакътя.

Минаха по наклонена платформа, която извеждаше на първия пасаж, високо над сцената, между висящи декори и ресните на завесите. Беше тъмно, светлините от сцената едва стигаха до перилата,

а между летвите на пътеката имаше празнини. Въздухът беше застоял и запрашен, висящата пътека се залюля, щом Лили и Ейдън стъпиха на нея. Едва пристъпваха един до друг и гласовете от сцената достигаха до тях като далечно ехо.

— Пусни ме, окаян перверзник! — чу Лили как вика Изабел. Грубостта в сладкия глас на сестра ѝ щеше да предизвика смях, ако не беше страхът, който се долавяше. Като се хвана за рамото на Ейдън, Лили се взря ужасена в сенките.

Изабел носеше бяла роба и фигурата ѝ беше като светлинен сигнал. Дрехата на едното ѝ рамо беше разкъсана и Том Бомон я стискаше жестоко за ръката. Беше изплашена до смърт, очите ѝ бяха огромни и обезумели, но се извиваше и бореше, както можеше.

Том я удари с юмрук по страната, главата ѝ се отметна и тя изкрещя от болка.

Гняв, какъвто никога не беше изпитвала, обхвана Лили при вида на следата върху нежното, невинно лице на сестра ѝ. Отскубна се от Ейдън и изтича до средата на пасажа.

— Том, пусни я. Нали мен търсиш? Само мен. Тя няма нищо общо.

Том се извърна да погледне Лили, без да пуска ръката на Изабел.

Отвратителна усмивка разкриви лицето му.

— Знаех си, че така ще те накарам да се появиш, Лили, момичето ми. Винаги си била предана, освен на мен. А само аз се погрижих за теб. След всичко, което направих, ти ме предаде.

— Сега съм тук — каза тя. — Пусни я. Ще направя, каквото поискаш.

— Лили, не — изхълца Изабел. — Не, няма да ти разреша да страдаш заради мен.

— Каква саможертва — подигра се Том. Но пусна Изабел, като я блъсна силно, тя се препъна и падна на колене. Хвана се здраво за перилата над главата си.

Лили не чуваше Ейдън, но знаеше, че е зад нея. Чувстваше присъствието му. Само се надяваше, че ще се притаи в сенките, където Том не можеше да го види. Не още. Беше приковала изцяло вниманието си към Том, към всяко негово движение, дори най-незабележимото, към всеки проблясък в очите му, за да предвиди следващия му ход.

— Защо се върна, Том? — попита спокойно. — В Лондон няма нищо интересно за теб.

— Тия на друг ги разправяй, Лили — отвърна той. Облегна се на перилата и извади нож от закърпения си редингот. Взе да подрязва ноктите си — жест, който си спомняше много добре и който предхождаше брутално насилие. — Никога не забравям предателство. На всяка цена си отмъщавам, даже да ми отнеме години. А пък имах много време да мисля за теб.

— Не съм те предавала.

— Значи е било просто съвпадение, че ме заловиха и пратиха на заточение, веднага след като твоето нафукано, ново семейство те приюти. Не ми се вярва, момичето ми. Длъжница си ми. — Плесна острието върху дланта си, докато бавно ѝ се усмихваше. — От всичките ми момичета, на теб умът ти най-бързо щракаше. Не си такава хубавица като майка си, но работите ти не са тръгнали толкова на зло. Сега можем да работим заедно... Чух, че имаш добро положение, та да помогнеш и на стар приятел.

Лили си спомни как като дете трябваше „да работи“ за него и потрепери.

— Какво искаш от мен, Том? — попита отново.

— О, Лили, знаеш какво искам. Искам същото, което даваш на онзи хубавец, сина на херцога. Искам онова под модната ти пола, както едно време.

Изведнъж очите на Том помръднаха. Лили отстъпи, но той беше по-едър и малко по-бърз. Хвърли се към нея, сграбчи я през кръста, притисна я до тялото си и белязаното му лице се оказа до нейното.

Повдигна ѝ се от миризмата на цигарен дим и лук, на немига кожа и мръсна вълна — противна миризма, която беше само негова. Миризмата я запрати право в миналото, към онзи несъзнателен страх.

— Съсипа всичко, за което бях се трудил, моя натруфена девойко — прошепна той, докато докосваше с устни слепоочието ѝ. — Сега си искам пак всичко и като начало, започвам с теб.

Притисна разтворените си устни към нейните, бяха горещи и влажни, целуна я и когато тя изкрещя, пъкна езика си до гърлото ѝ. Пъкна ръка в деколтето ѝ, хвана гърдата ѝ и заципа грубо зърното.

Лили изпита чувството, че се дави, че се задушават от страх.

Опита се по инстинкт да забие коляно между краката му. Удари го косо, преди той да успее да се отдръпне, и захапа страната му, докато не усети кръв.

— Тъпа, долна курва! — разкрещя се той. — Сега ще ви дам урок, на теб и на оная кучка сестра ти.

Удари я по лицето с опакото на ръката си така силно, че тя се просна на дъските. Главата ѝ издрънча глухо, притъмня ѝ и пред очите ѝ заиграха искри.

След това чу писъка на Изабел и тежки стъпки по стълбището от сцената. Почувства ръката на сестра си върху рамото си и как се разрида.

— Лили, не, не.

Том бълваше проклетия и стисна глезена на Лили, за да я издърпа от ръцете на Изабел. Никога не беше се чувствала толкова замаяна или слаба, но успя да се преобърне по корем и да се хване за перилата. Не е възможно това да е краят! Не беше се видяла със семейството си. Не беше сигурна дали Изабел е в безопасност.

Не беше казала на Ейдън, че го обича.

— Не! — изкрещя и зарита напосоки.

Том пак изруга и я задърпа за полата. Тя се опитваше да се бори с него, опитваше се да не изпадне в безсъзнание. Изведнъж той изчезна и тя се просна на пътеката.

После се надигна на ръце и се обърна. Видя, че Ейдън беше издърпал Том и сега блъскаше главата му в дъските. Държеше ръката му назад и го притискаше с коляно, забито в гърба на разбойника.

Ейдън го държеше без усилие и го блъскаше с ужасяваща, почти методична последователност. Лили виждаше, че Том се напряга с всички сили, но не можеше да се отскубне от Ейдън. Пространството се изпълни с виковете на Том, тъпия звук от ударите, риданията на Изабел. Чу братята си, които бяха стигнали до рампата на пасажа, след като очевидно бяха чули суматохата от сцената. Чу и своето дрезгаво дишане.

Но Ейдън не издаваше и звук. Лили никога не беше виждала човек толкова ужасяващ, какъвто беше той в момента, взирайки се с абсолютно безизразно лице в мъжа, когото беше превърнал в кървава пихтия.

— Ейдън — извика Дейвид. — Достатъчно, братко.

Доминик помогна на Лили да се изправи, като я държеше, докато тя се олюляваше на изтръпналите си крака. Видя, че Брендън взе Изабел на ръце. Главата ѝ пулсираше, цялото тяло я болеше и все пак не можеше да извърне поглед от ужасната гледка, която представляваха Ейдън и Том.

Като чу Дейвид, той най-после вдигна очи. За миг те се спряха върху нея и лицето ѝ като че ли пробуди някаква слаба искрица живот в техните сини дълбини. Ейдън пусна Том и в последна секунда го шибна по гърба. Носът на Том беше счупен, очите — подути и затворени, лицето му — покрито с кръв.

— Моля те, Ейдън — прошепна Лили. В този момент Ейдън осъзна, че е готов да убие човек за миг. Но тя не можеше да разреши да го направи, не и заради нея. — Моля те, недей.

Той повече не я погледна, но нещо като че ли оживи тялото му. Лили го гледаше. В това време той издърпа Том да се изправи и го притисна към перилата с юмруци.

— Ако се осмелиш да я докоснеш още веднъж — произнесе той с много спокоен, много изискан тон, — ще отрежа пениса ти и ще нахраня кучетата на майка ми с него. Всъщност защо да не го направя още сега.

— Аз ще ти помогна, лорд Ейдън — обади се Доминик.

Лили сепнато го погледна и разбра, че е съгласен с Ейдън и го наблюдава едва ли не с уважение. Той още придържаше Лили, която се олюляваше замаяно.

— Виждаш ли — каза Ейдън със същия вбесяващо учтив тон. — Тук си малцинство, Том Бомон. На никого няма да му мигне окото, ако сега те изкормя, както заслужаваш. Но не обичам да подлагам дами на неприятни гледки. Дали да не те предам на властите на Нейно Величество? Абсолютно сигурен съм, че този път няма да имаш възможност да избягаш. Или пък просто леко да те бутна...

Публиката под тях ахна, завладяна от реалната драма, разиграваща се пред очите ѝ.

— Не — изхлипа Лили. — Недей, Ейдън, моля те.

— Ейдън. — Дейвид пристъпи напред с намотано въже в ръка. — Вече можеш да го пуснеш.

Ейдън извъртя юмрука си и взе да натиска гърлото на мъжа, докато започна да се дави, и за момент Лили беше сигурна, че няма да

изпълни решението си и ще убие Том. Но Ейдън блъсна встрани Том, като че ли не искаше повече да си цапа ръцете. Отстъпи, а Доминик и Дейвид се приближиха.

Лили забеляза, че Том раздвижи ръката си, и извика. Но беше късно. Камата на Том потъна дълбоко в рамото на Ейдън и той залитна назад. Дейвид го хвана, преди да падне.

Като издърпа ножа, Том по инерция залитна към перилата, праметна се над ограждението и изчезна. Лили чу виковете му, докато си премятеше надолу, после силно тупване... и накрая пълна тишина.

Том изчезна за миг, но тя гледаше само Ейдън, просмукващата се кръв върху ризата му, лицето му, което пребледняваше и ставаше пепеляво. Брат му го положи да легне и Лили сподави едно ридание, докато коленичеше до него.

— О, боже, Ейдън, не... — промълви. Посегна и разкъса ризата му, за да види грозната рана, която обезобразяваше неговата идеална, гладка, златиста кожа. Наведе се и го целуна по устните. Бяха студени и тя пак го целуна, за да ги стопли и да му влее своя живот. Избърса сълзите си и поклати глава, отказвайки да приеме очевидното.

Някой държеше бяла лента и като вдигна поглед, видя, че Доминик е коленичил до нея, и ѝ подава шала от своя костюм. Бързо го нагъна и го притисна към рамото на Ейдън, за да спре кървенето. Тампонът се напои веднага.

— Отивам за лекар — каза Доминик. Дейвид вдигна Ейдън да седне и го опря на гърдите си.

— Само дракотина е — каза пресипнало Ейдън. — Не плачи Лили. Знаеш, че не го заслужавам.

Лили изтри страната си с опакото на ръката. Даже не осъзнаваше, че плаче до този момент. Каква глупачка... сълзите няма да спасят Ейдън. И по нейна вина той беше тук.

Изведнъж видя Изабел до себе си, която разкъсваше робата си, за да направи бинт. Помогна на Лили да превърже рамото на Ейдън и всички се стараеха да не изпадне в безсъзнание.

— Само се преструва, за да привлече вниманието на хубавите дами, нали Ейдън? — каза шеговито Дейвид, но Лили долови страха в гласа му.

— Не е необходимо да стигаш до такива крайности заради мен, Ейдън — продължи Лили. — Само теб виждам, нима не знаеш? Твоя

сЪМ.

Публиката отново се възпламени, докато разпоредителите се мъчеха да изведат хората от театъра, но тя почти не ги чуваше. За нея съществуваше само Ейдън.

— Ще те натупам, ако вземеш да ми умреш пред очите — говореше тя, докато завързваше краищата на бинта. — С теб още не сме свършили.

— Държа да изпълниш заплахата — каза той. После затвори очи и главата му клюмна върху гърдите на Дейвид.

— Не! — извика Лили. — Не, Ейдън, не...

Обви ръце около гърдите му и се прилепи до него. Не можеше да го изгуби — нейният любовник, храбър борец, мъжът, който ѝ показва красотата и радостта в живота. Не можеше да живее без него.

Смътно долови, че нежно я откъснаха от него, и че Брендън я взе на ръце, за да коленичи лекарят до Ейдън, който доведе и сценични работници с носилка. Главата ѝ олекна, около нея се спусна мъгла, стана ѝ студено. Главата я болеше и тя потрепери.

— Лили! — чу някой да вика, точно преди да припадне.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ейдън, събуди се. Не може да се излежаваш цяла вечност, за да плачат за теб хубавите момичета и да ти слагат студени компреси на трескавото чело.

Ейдън чу дълбокия глас на брат си, сякаш идваше от дълъг, тъмен тунел. С голямо усилие се изтръгна от унеса на съня, но се почувства все едно изпълзява на светло от същия тунел. Отвори очите си, като че ли пълни с песъчинки, и осъзна, че се взира в тавана на своята спалня.

Цялото тяло го болеше, особено пулсиращото рамо. Слънчевите лъчи, нахлуващи през прозореца, пронизаха главата му, той премигна и се извърна. Болката му напомни, че не е сънувал, че действително се е случило. Том Бомон, театърът, ножът... всичко.

Спомни си Лили, рухнала на пътеката, толкова притихнала, когато Том Бомон я блъсна долу и тя си удари главата. Спомни си съкрушителната скръб и гнева, които го обзеха в мига, когато си помисли, че я е изгубил. Чувството, че всичко е свършило и няма какво да губи, нито за какво да живее.

— Лили — промърмори и отметна завивките, за да седне. Дейвид го притисна и не му разреши.

— Тя е добре — каза той така успокоително, както Ейдън не беше чувал никога брат си да говори на човешко същество, освен на своенравните си коне. Ейдън беше сигурен, че е бил на прага на смъртта, щом брат му е толкова снизходителен към него.

Но Ейдън бутна ръката му.

— Къде е тя?

— Брат й дойде да я отведе вкъщи, за да се преоблече — отговори Дейвид, като се мъчеше да задържи Ейдън в леглото. — Да те вземат дяволите, човече, не ме карай да те вържа! Тя много ще се ядоса, ако си станал, когато се върне, след като докторът нареди да почиваш. А пък аз не искам да съм й насреща, когато избухне. Твоята жена е истинска валкирия, като се разбеснее.

— Да, такава е. — Ейдън бавно се отпусна на леглото и затвори очи. — Пострадала ли е?

— Само няколко драскотини. Не разреши на лекаря да я прегледа. Не се е отделяла от леглото ти, докато брат ѝ не я накара тази сутрин. — Дейвид седна пак на креслото. — Ще се зарадва, като види, че си се събудил. По едно време се изплашихме. Имаше треска и бълнуваше.

Ейдън се намръщи.

— Откога съм тук?

— От три дена. Мама изпрати желиран телешки джолан, а пък аз откраднах от най-хубавото вино на татко да пийнеш, когато ти се допие. Убедих ги да не идват, докато не се почувстваш по-добре. — Дейвид замлъкна, потропвайки със загрубелите си пръсти по страничната облегалка на креслото. — Помислих си, че може би ще пожелаеш сам да им кажеш за госпожа Никълс.

Ейдън кимна и се загледа през прозореца. Слънцето беше бледожълто на ясното синьо небе.

— Бомон мъртъв ли е?

— Съвсем. И разследването беше съвсем кратко. Правителството на Нейно Величество те похвали за героизма.

— Героизъм — изсумтя Ейдън. — Трябваше да го убия още първия път, а не да се осланям на затворническата управа. Тогава Лили нямаше да преживее всичко това.

— Съмнявам се, че те упреква за каквото и да е, като имам предвид как се грижи за теб пред тези няколко дена.

— Упреква себе си.

— Тогава си твърде несправедлив към себе си, Ейдън. Не подозирах, че ти минават подобни мисли. Сега ти се отваря втора възможност — каза Дейвид. — Как ще се възползваш?

Ейдън затвори очи и за миг изпита целия онзи страх, когато си помисли, че е загубил Лили.

— Ще се ожения за нея и ще я отведа далеч отук, ако ме иска. Нямам намерение да я изгубя отново.

Дейвид само кимна, като че ли новината, че брат му ще се ожени за една Сен Клер, вдовица на търговец на зарзават, дете от копторите, не го изненада. — Къде ще отидете?

— Където пожелае тя. В Италия може би. Париж, Цюрих. Но за предпочитане някъде, където е топло и красиво.

Където ще може да прекара живота си, като я кара да се усмихва и да забрави.

— На добър час тогава — каза Дейвид.

— А твоите планове какви са?

— Моите ли? Ще се върна на село, разбира се. Лондонският живот ми дойде в повече, толкова авантюристичен, все едно ти си го инсценирал, Ейдън.

Ейдън отвори очи и се загледа внимателно в лицето на брат си. Той се усмихваше, но очите му бяха помръкнали.

— Какво стана с твоята дама от общинския бал? Откри ли я?

Дейвид се усмихна по-ведро.

— Открих я на най-неочаквано място.

— И?

На вратата внезапно се почука.

— Влез — извика Ейдън, заклевайки се после да измъкне повече от брат си.

Появи се Фреди Басингтън и неговата потресаващо червена коса освети затъмнената стая. Носеше кошница, без съмнение с още желирано за болника. Захили се, като видя Ейдън облегат на възглавниците.

— Жив си! — развика се Фреди. Тръшна кошницата на тоалетната маса и се спусна да се здрависа възторжено с Ейдън.

— Нима си се съмнявал? — каза Ейдън, отскубвайки ръката си.

— Из целия град се носят слухове — каза Фреди. — Сега си най-интересната клюка.

— Докато някой не избяга с любовницата си, или не се разчуе за нова любовна афера — каза Ейдън. — Седни, Фреди, престани да кръжиш.

Фреди се разсмя и седна на креслото до Дейвид.

— Трябваше да се убедя сам, че си добре. И да ти благодаря.

— За какво?

— Миналата седмица получих писмата си — обясни Фреди. — Изгорих ги. За последно пиша на дама, заклевам се.

Ейдън се съмняваше. Фреди щеше да се влюби отново следващата седмица. Но как Лили му е върнала писмата? Какво е

променило мнението ѝ за доверието?

Поговориха си за обикновени неща, за клюки и общи приятели, докато Ейдън не чу, че вратата на всекидневната се отваря. Лили влезе в спалнята с намръщения си рус брат след себе си. Лицето ѝ се озари от усмивка, като видя, че Ейдън се е събудил, и се затича към него, без да обръща внимание на никого в стаята.

— Ейдън — обърна се към него ласкаво. — Как се чувстваш? Треската мина ли ти?

Ейдън ѝ се усмихна. През живота си не беше виждал нещо толкова красиво, като нежната извивка на устните ѝ, когато му се усмихна.

— Защо не целунеш челото ми, за да провериш. А след това ме целуни и на други места, за да оздравеят и те...

Лили се разсмя.

— Вече флиртуваш! Значи си по-добре.

След това наистина обхвана с длани лицето му, без да си сваля ръкавиците, и притисна устни към челото му.

— Хм, Хм! — Дейвид се покашля. — Може би това е намек да ви оставим насаме.

Лили се обърна и му се усмихна, но усмивката ѝ изчезна, като видя Фреди, който я зяпаше.

— Господин Басингтън — промълви тя.

— Го... госпожо Никълс — заекна той. — Не очаквах да ви видя тук.

— Аз също не очаквах да видя вас. Вярвам, че сте получили моята пратка — каза Лили.

— Получих я. Б... Благодаря.

Дейвид изведе Фреди и Доминик Сен Клер от стаята и затвори вратата. Ейдън чуваше гласовете им в дневната и звънтенето на чашите. Явно се черпеха с виното на баща му, но най-после остана сам с Лили. Толкова много неща имаше да ѝ казва, да я накара да разбере, да я накара да се омъжи за него.

И за пръв път в живота си, когато за него беше толкова важно, да намери думи.

* * *

Лили развърза панделките на бонето си и го остави, преди да хвърли поглед в огледалото за бръснене на Ейдън и да приглади косата си. Все се взираше в отражението на Ейдън, успокоявайки се, че е тук, че е жив и диша, че е невредим. Че не ѝ беше отнет.

Часовете до леглото му, когато слушаше как бълнува, когато се опитваше да го накара да си изпие лекарствата, да измие трескавото му тяло, бяха мъчение. Страхуваше се, че леглото, в което правиха любов, ще стане неговият смъртен одър. Нейна беше вината, че мъжът, когото обича, имаше смелостта да се бие за нея. Не беше си представяла, че на света съществува мъж като Ейдън, толкова доблестен, толкова интелигентен. Той я размиваше, караше я да се замисля... в леглото беше великолепен. И беше неин закрилник, нейният рицар. Не можеше да ѝ бъде отнет.

Но ето че е тук, подпрял с ръка главата си и я наблюдава. Идеше ѝ да се разплаче от радост, да падне на колене пред леглото и да вземе ръката му, за да почувства неговата несекваща, пулсираща топлина. Искаше ѝ се...

Искаше ѝ се да му каже истината, след като беше буден, за да я чуе. Че го обича още от онази мрачна, напрегната нощ в ловната хижа. Никой никога не беше я виждал, както той я видя. Разбра я, защото дълбоко в душите си бяха еднакви. И това ги обвърза.

Искаше да му каже всичко това. Всичко, което толкова дълго беше потискала и усърдно крила. Искаше най-сетне да бъде свободна и знаеше, че само Ейдън можеше да ѝ го даде.

И все пак нещо я спираше. Той беше мълчалив и напрегнат, докато я наблюдаваше внимателно с тези сини очи, които обичаше толкова много. Не можеше да отгатне какво мисли. Дяволски го биваше да пази спокойствие, което сякаш изключваше всичко останало. Може би си блъскаше главата как да ѝ каже „довиждане“.

Тишината се разпростря и обгърна цялата стая. Най-накрая стана непоносима за Лили. Извърна се и тръгна към леглото. Седна отново. Ако той възнамеряваше да се сбогува с нея, тогава щеше да го улесни.

Тогава щеше да се скрие някъде и да лекува разбитото си сърце.

— Изплаши ни много — започна тя. — Знам, че си преживял какви ли не бъркотии, но тази излезе извън границите на приличието.

Той протегна ръка и само докосна с върха на пръстите си края на полата ѝ. Кокалчетата му бяха ожулени и наранени.

— Ами ако ти обещава, че отсега нататък ще бъде много внимателен?

— Надявам се. Не мисля, че ще понесеш... — Гласът ѝ заглъхна и тя стисна очи, за да се овладее. Но когато пое дълбоко дъх, усети само мириса на Ейдън и неговия ароматен сапун. — Помислих, че си мъртъв и не можех да продължа напред.

Изведнъж почувства, че топлата му ръка взема нейната и той притиска устните си до дланта ѝ. Лили отвори очи и видя, че неговите са затворени, докато я целува. Вдъхна аромата на китката ѝ там, където пулсираше вената. Тя пхна другата си ръка под главата му и прекара пръсти през коприната на косата му, прегръщайки го. Нейната скъпоценност, любимият ѝ.

— Омъжи се за мен — изрече той като скоропоговорка.

— Какво каза? — ахна тя. Каквото и да беше си представяла, на каквото и да се беше надявала, че Ейдън ще каже, когато се събуди, това надминаваше всичките ѝ надежди.

— Казах... не, помолих те. Моля те, омъжи се за мен. Не искам да живея без теб и знам, че единственият начин да ти попреча да избягаш от мен, е да станеш моя жена.

Задържа ръката ѝ и впи очи в нейните.

Лили изпадна в шок и само го гледаше.

— Аз... ти не можеш да се ожениш за мен. Ами ако един ден ти се наложи да поемеш титлата?

— Лили, зная, че всичко, което се случи, откакто сме заедно, не доказва, че ще бъде добър съпруг. Влачих те по балове и бордеи, по моя вина раниха и двама ни, твоето семейство ме мрази...

— Ти ме спаси! — извика Лили. — Уби Том и ме спаси, Изабел също. Никога повече няма да се страхуваме от него, защото ни отърва от него. Дори твърдоглавци като Доминик и Брендън го разбират.

— Но защо ще пожелаят мен за зет? Един Хънтингтън, някакъв си мързелив аристократ.

Тя поклати глава и хвана ръката му, сякаш като го държеше, щеше го накара да разбере какво е за нея.

— Ейдън, ти си много, много повече от всичко това. Толкова си интелигентен и съзидателен, ти си най-добрият приятел, за каквото човек може да си мечтае. И съм сигурна, че Ник и Фреди, и Мари, и

десетки други ще се съгласят. Разбираш неща, които другите не разбират, силен си и...

— И не съм ли бог в леглото? — закачи я той.

Тя сподавено се изсмя.

— Ами... да, бог си, макар че се колебаеш дали да подхранвам повече чудовищното ти его. Богат си и имаш титла на всичко отгоре. За всяка жена си достоен съпруг. За лейди Хенриета Линдли, която е избраницата на твоите родители. Не бива да предлагаш на мен.

— Лили, ти си единствената жена, на която ще предложа — каза разпалено Ейдън. — Ти си единствената жена на света за мен и ще станеш прекрасна херцогиня. Обичам те. И ако ми откажеш, предупреждавам те, че няма да се откажа. Ще обсаждам театъра. Ще изпращам цветя на всеки час в дома ти. Ще ти посветя ужасна поезия. Писмата на Фреди ще бъдат нищо в сравнение с моите. Няма да престана, докато...

Лили изведнъж се наведе и го целуна, спирайки словесния поток с устните си. Той имаше вкус на вино и лекарства, на нещо великолепно и само негово, което я беше опиянило още с първата им целувка зад театъра преди толкова много години. Вече знаеше, че тогава е бил той. С него беше наистина свободна.

Прегърна я през талията и падна назад заедно с нея. Пъхна ръка в косата ѝ и я задържа да кротува, докато преплете езика си с нейния, и се целунаха все едно за пръв път.

Най-накрая Лили се отдръпна и сложи страната си на гърдите му, на гладката топла кожа, гола между връзките на нощната риза. Чуваше равномерния, успокоителен ритъм на сърцето му.

— Виждам, че в такъв случай трябва да се омъжа за теб, само за да те предпазя да не се превърнеш в публична досада. Пък и защото те обичам, разбира се.

Почувства, че Ейдън надигна главата си, за да я погледне, и ръката му замръзна в косата ѝ.

— Наистина ли, Лили?

— Да. Да, Ейдън, обичам те и ще се омъжа за теб. Не познавам друг като теб. Щом си толкова луд, че да се ожениш за мен, тогава и аз съм толкова луда, че да ти кажа „да“.

— Лили, Лили, скъпа моя, обещавам ти, че няма да съжаляваш — каза Ейдън и я целуна по косата. — Ще бъдеш много щастлива с

мен.

— Щастлива съм, само да си тук. — Обърна глава и целуна равномерния пулс на шията му. — Само да бъдеш, какъвто си.

— Тогава ще имаме много безгрижен брак.

— За разлика от ухажването ли?

Той се подсмива.

— Кога ще се омъжиш за мен? Следващата седмица? Мога да взема разрешение за брак, без да се обявява годежа ни в църквата.

— Не и преди лекарят да разреши да ставаш от леглото. — Подпря брадичката си на гърдите му и му се усмихна. — Искам да си съвсем здрав и пълен с енергия за първата ни брачна нощ.

Той наклони глава на една страна и ѝ се усмихна закачливо, от което сърцето ѝ се разтуптя.

— Ще извадиш ли твоя камшик отново?

— Ако ме помолиш учтиво.

— О, мога да бъда много учтив. — Той се смъкна надолу и целуна леко шията ѝ, при което тя се изкиска. — Много, много учтив.

— Не и преди да зарасне раната ти.

— Днес не ти е забавно, Лили — изпъшка Ейдън. Той се отпусна назад, а тя бързо се изправи и седна. — Но скоро ще станеш лейди Ейдън Хънтингтън и ще се забавляваме по цяла нощ.

— Лейди Ейдън ли? — повтори тя. — Звучи толкова странно.

— Тогава ще отидем във Франция и ще бъдеш мадам Хънтингтън. Или в Италия — сенъора Хънтингтън. Ще отидем, където пожелаеш, и ще бъдеш, каквато ти харесва да бъдеш.

— Винаги ми се е искало да видя Италия. — Лили се облегна на таблата на леглото и скръсти ръце в скута си. — Но какво ще кажат родителите ти?

Ейдън изсумтя доста невъзпитано.

— Никак не ме интересува какво ще кажат. Но твоето семейство живо ме интересува. Утре ще ги посетя.

Лили въздъхна, като си представи, какво може да се случи, когато Ейдън се изправи срещу целия клан Сен Клер.

— Сигурен ли си, че ти се иска да се срещнеш с тях? Доминик наминава насам, но Брендън и татко...

— Те са твоето семейство, Лили. Ти ги обичаш, затова искам и мен да обичат или поне да ме понасят, а не да ме прободат на улицата,

както Ромео пробужда Тибалт — упорито прибави той. — Ще ги посетя както изисква доброто възпитание.

— Тогава струва ми се, че тази ще бъде първата благоприлична постъпка в живота ти.

— Харесваш ме колкото е възможно по-невъзпитан, лейди Ейдън, признай си.

Лили се разсмя.

— Наистина те харесвам, когато си палав, лорд Ейдън. Но не и в гостната на моето семейство. Сен Клер може и да са най-скандалното семейство в Лондон, но имат своите граници. А ти ще ги посетиш, когато лекарят разреши да станеш, не и преди това.

— Щом настояваш. — Ейдън плъзна ръка към края на полата ѝ и бавно я дръпна нагоре, докато не откри глезена, за да го погали нежно. — Но ако трябва да пазя леглото, ще имам нужда от развлечения.

Лили потръпна, когато той плъзна ръка по крака ѝ. О, как ѝ липсваха ласките му! Как копнееше да я докосва, когато бяха разделени. Но това вече нямаше да ѝ липсва, той нямаше да ѝ липсва. Щеше да бъде неин всяка нощ до края на живота ѝ. Помисли си, че сърцето ѝ може да се пръсне от щастие.

Изохка, когато той прекара пръсти през онова чувствително място на сгъвката на коляното, но отблъсна ръката му и дръпна полата си.

— Не до първата брачна нощ.

Ейдън изпъшка.

— Ти си жестока, жестока жена.

— Знам. — Лили се наведе към него, усмихна му се и нежно го целуна по устните. — Но на теб ти харесва.

ЕПИЛОГ

— Съвсем сигурна ли си, че точно това искаш? Един Хънтингтън? — чу Лили гласа на Доминик.

Тя се обърна и му се усмихна сред хаоса зад кулисите на „Маджестик“. Щеше да се състои отложената премиера на „Много шум за нищо“ и сензацията със залавянето на известния престъпник Том Бомон в театъра беше довела още повече публика от обичайната. Всяко място беше продадено и възбудата се бе разпростряла и в ложите, и в партера, докато всички очакваха вдигането на завесата.

Възбудата владееше и нея дотам, че не можеше да си намери място. Утре беше нейната сватба.

— Разбира се, че го искам — каза тя.

Доминик кимна и се загледа в нея. Носеше черен кадифен костюм, русата му коса беше пригладена назад и изглеждаше съвсем подходящ за роля на злодей, но най-накрая се усмихна. Отне му известно време, но след като видя, че Ейдън спаси Лили и Изабел, до известна степен промени мнението си.

Но само за Ейдън. Останалите от фамилията Хънтингтън бяха неизменно обект на най-дълбока омраза. Лили приглади обшитата със сърма яка на жакета му.

— С него съм така щастлива, както не съм си мислила, че е възможно. Имам късмет, че го срещнах.

— И наполовина късметът ти не е толкова голям, колкото неговият, че е срещнал теб — каза Доминик. — Татко положително го е накарал да се поизпоти, преди да заслужи позволение да се ожени за теб.

Тя се разсмя, като си спомни.

— Не ми се струва, че е наказание да го изпрати да отвори нов театър. Той няма търпение да се залови с проекта.

Надяваше се, че един ден ще го убеди да постави своя пиеса там. Но това щеше да се случи в бъдеще.

— Дори след като театърът е в Единбург ли?

— Шотландия сигурно е интересна. Пък и няма да е завинаги. — Само докато кланът Хънтингтън приеме брака им. Това Лили само си го помисли. Доминик явно беше в добро настроение и не искаше да му го разваля. — Ще отидем там чак след сватбеното пътешествие в Италия. Като се върна, очаквам ти да си следващият, за когото ще забият сватбените камбани.

Той се изсмя подигравателно и тя видя, че погледът му стана груб.

— Без мен, сестричке. Не ставам за съпруг.

— Един ден ще се появи някоя изключителна дама, Доминик, и ще промени мнението ти. Абсолютно сигурна съм — каза Лили. — Виж, на мен се случи. А аз изобщо не съм го очаквала.

— Пет минути, господин Сен Клер! — извика инспекциентът.

Доминик му кимна.

— Лили, тази сватба ти е размътила мозъка. Сватосвай Изабел, не мен.

— Изабел още е малка. А пък ние ще гледаме как няма да удържиш на думата си. Сега върви, ще изпуснеш репликата си.

Лили го целуна бързо по страната и той забърза към крилото на сцената, където чакаха и другите актьори.

Оркестърът засвири прелюдията, чуваше се приглушено заради дебелия плюшени завеси, и тя отиде на пръсти да надникне към публиката. Коприната и бижутата искряха, вълнението изпълваше атмосферата. Погледна към ложата на майката на Ейдън. Херцогът го нямаше, разбира се. След огромния скандал, когато хвърли ваза по Ейдън и се опита да го погне с инвалидния стол, никой не беше го виждал. Но херцогинята седеше там, облечена с тоалет от кафяво кадифе, цялата в диаманти, и изучаваше обществото със своя театрален бинокъл. Присъствието ѝ беше мълчаливо и безусловно.

До нея седеше жена, която Лили никога не беше виждала — дребна дама с рокля от коприна с люляков цвят и тюл с вплетени пайети. Русата ѝ коса беше вдигната на висок кок. Кимна на нещо, което херцогинята ѝ прошепна в ухото, но иначе беше неподвижна и бледа като статуя.

Лили чу стъпки по пасажа над главата си и едва не подскочи. Страхът и хаосът от онзи ужасен ден бяха избледнели, вече не им обръщаше внимание на фона на щастието с Ейдън и сватбените

планове, но кошмарът понякога още я спохождаше. Погледна нагоре и видя Брендън, който се беше подпрял на перилото. С черното вечерно облекло и неговата черна коса се сливаше със сенките. Гледаше към ложата на херцогинята, очите му проблясваха свирепо и явно интересът му беше съсредоточен върху дамата с люляковия тоалет.

След това отмести поглед към Лили, кимна ѝ, но не ѝ се усмихна. Доминик и родителите ѝ приеха да се омъжи, но Брендън — не. От начина, по който гледаше дамата до херцогинята, гневът и мъката, които се появиха за миг на лицето му, заключи със страх, че ще мине доста време, преди да приеме брака ѝ.

Брендън се обърна и изчезна между декорите зад сцената. Лили загледа отново публиката и помахна на сестра си, която излизаше на сцената. Изабел беше красива в костюма на Херо, лицето ѝ сияеше, че ще излезе отново на сцената. И тя остави зад гърба си онзи ден, като се нахвърли на работата си, и се зае да помогне на Лили в избора на булчинска рокля. Но Изабел сега изглеждаше някак по-голяма, не с толкова детинско излъчване и жизненост, както преди.

Една ръка изведнъж се плъзна около талията на Лили и я дръпна зад кулисите. За миг тя се напрегна, готова да се бие, но после я лъхна възхитително близкият ѝ мирис на Ейдън — на ароматен сапун и гореща кожа, на фина вълнена тъкан и колосан лен, и се разсмя.

— Радваш ли се на вечерта? — попита той, докато я обръщаше към себе си.

— Сега още повече — отвърна тя. Повдигна се на пръсти със сатенените си пантофки, за да сплете ръце в косата на тила му. Притисна устни към неговите и вдъхна мириса на топлина му, възхищавайки се за кой ли път, че този мъж е неин. Че утре ще ѝ стане съпруг.

— С какво се занимаваш?

— Настаних майка си в нейната ложа заедно с братовчедката Елизабет, после помогнах на баща ти с последно нагаждане на декорите — отговори той. — Но трябва да се съглася с теб... сега вечерта стана много, много по-приятна.

Наведе глава и целуна шията ѝ, плъзна леко устните си, докато тя потрепери.

— Ела с мен в гримьорната, там сега няма никой.

Лили поклати глава, въпреки че искаше повече от всичко на света да го завлече някъде и да разкъса дрехите му.

— Не и до утре вечер. Така ще спазим приличието.

Ейдън изпъшка и лекичко ухапа извивката на рамото ѝ над деколтето.

— Убиваш ме. Не те обичам заради твоето приличие, знаеш го.

— О, знам. Обичаш ме заради моя камшик. — Лили целуна нежно ъгълчето на устните му и му се усмихна. — И защото не мога без теб.

— Никога няма да бъдеш без мен. Отсега нататък ще бъдем заедно. Животът винаги ще бъде за нас едно огромно приключение, Лили, обещавам ти. Приключение и безкрайни, палави нощи.

Едно огромно приключение. Единственото, което преди Лили искаше, беше спокойствие и благоприличие. Сега приключението ѝ се струваше съвсем на място, но само с Ейдън. Винаги с Ейдън.

— Обичам те, Лили — каза той, докато завесата се вдигаше и светлините на рампата пламваха.

Лили не беше чувала по-прекрасни думи през целия си живот.

— И аз те обичам, Ейдън. Завинаги.

Издание:

Автор: Лоръл Маккий

Заглавие: Една палава нощ

Преводач: Нина Николаева Рашкова

Година на превод: 2016 (не е указано)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „СББ Медиа“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Ропринт“ ЕАД, София

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-179-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8097>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.